

1.) *Q. M. K. I.*

1676

(teljes)

2.) *R. M. K. I.*

1677

(teljes)

*Bibl. L'arvie Scrip: Theol.
Public.*

*Bibl. Hung. Jankovichiana
L. ord. 10.*

1676

SZENT
DÁVID
KIRALYNAK

és

PROFETANAK

SZÁZ - ÖTVEN

SOLTÁRI,

A' *Frantziai* Nóták 's Versek sze-
rint *Magyar* Versekre fordítottak
's rendeltettek

SZENTZI MOLNÁR ALBERT
által,

LÖTSÉN,

Nyomtattattak 1703 Eftendőben.

REMUS GYÖRGY Deák Ver-
seinek magyarrá való fordíttatása, és
MOLNÁR ALBERTRE való
alkalmaztatása.

Dávid Királynak más-fél-káz Soltárit
Szent Lélek által íratott Enekit,
Gyönyörűséges nótájú Versekre
Ketten kerzették Frantziái nyelvire.
Ötvenét CLEMENS MAROTH fordította,
Es a' többit a' THEODORUS BÉZA.
Ezeket őstán Németek, Olafok,
Spaniolok, Belgák, és az Anglusok:
Ő nyelveken követték a' Lengyelek;
A' Lengyelek után a' tífes Tsehek.
Kik Dávid Soltárit, egymást követvén,
Egyenlő Nótákkal éneklék fépen.
Hogy pedig még nem volna Deák nyelven,
SPETHA ANDRÁS Deákul kerzé épen.
Kinek az ő gyönyörű ekes voltát
Még Orfeus sem győzné-meg Nótáját.
Midőn ezt jól látná a' MOLNÁR ALBERT
(: A' ki sok Országot látott és Tengert:)
Hogy ennyi sok Kerekestén nemzet közzül,
Trak Magyar népvölne e' Versek nélkül;
Hafsnálni akarván ő Nemzetének,
Segedelméből a' kegyes Istennek
A' Soltárt Magyar Versekre formálta,
Es a' Frantziái Nótákra írtá.
Kit töle végy jó neven hív Olvasó,
Hogy Istentől neked adásfok jó.
Irta Nassovia tartományában Sigena
városban Farkasfalvi Filiztki Já-
nos; Theologus Deák, 1607. élszt.

KEGYES OLVASÓ

vedd észedbe ímezeket:

- I. A' Soltárok felett a' C. M. Clemens Maro-
tus nevét; a' T. B. Theodorus Bézáét jegyzik.
- II. Minden Soltárnak summája avagy tzelja,
rövideden eleibe van írva.
- III. A' hozzú Pfálmusokban a' vers előtt Pau-
sának, az-az meg-űnésnek jele ímez: ¶
- IV. A' Soltárok, mellyek egyenlő Nótájúak,
ímezek:

Az 5. és 64.	Az 51. és 69.
14. és 53.	60. és 108
17. 63. és 70.	65. és 72.
18. és 144.	66. 98. és 118.
24. 62. 95. III.	74. és 116.
28. és 109.	77. és 86.
30. 76. és 139.	78. és 90.
31. és 71.	100. 131. és 141.
33. és 67.	117. és 127.
36. és 68.	140. és a' Tiz Pa- rantsolat.
46. és 82.	

- V. Az időeknek és dolgoknak alkalmatossági
szerint így énekel a' Soltárokat vagy azok-
nak némely verseit.

Reggel az: 5. 17. 19. 30. 36. 57. 63. 65.
77. 90. 92. 104. 119. vers. 74. 127. 130.

Estve: 3. 4. 16. 23. 34. 42. 91. 121. 132. 139.
Étel előtt: 8. 67. 144. 147. (141. 147.

Étel után: 22. 23. 103. 111. 138. 145. 146. 147.
Advent: 14. 50. 53. 96.

Karátson: 2. 8. 45. 49. 50. 82. 89. 93. 95. 96.
98. 100. 105. 106. 108. 113. 117. 132.

Új Éjszt: 65. 67. 72. 81. 95. 97. 103. 104. 122.
A 2 Pal.

Palmarum: 118.

Nagy Péntek: 6. 16. 22. 35. 38. 40. 41. 42.
43. 55. 69. 70. 88. 109. 118.

Husvét: 16. 21. 27. 40. 43. 45. 49. 68. 7. 10.
110. 116. 118.

Áldozó: 2. 8. 20. 21. 24. 45. 47. 68. 97. 99.
110. 113. 132. 150.

Pünköst: 19. 29. 33. 45. 46. 48. 51. 60. 65. 72.
84. 87. 108. 133. 139. 143.

Pénitentzia tartó: 6. 32. 38. 51. 102. 130. 143.
Megtérés után: 15. 25. 103. 131.

Ur Vatsorájakor: 22. 32. 34. 51. 86. 116. 122.
130. 132. 133. 143.

Ur Vats: ut: 23. 53. 103. 107. 111. 138. 147. 149.
Ekklesia bekéségért: 74. 80. 102. 122. 129.

Magisztrátusokról: 20. 21. 61. 75. 82. 101.
Kifertetek ellen: 37. 39. 73. 77. 86.

Betegségkor: 6. 13. 31. 38. 39. 41. 42. 88. 90.
Gyógyulás után: 30. 86. 116.

Szükségnek idején: 33. 34. 86.
Bőségnek idején: 4. 65. 72. 81. 104. 112. 114.

Közöns: ellenség ellen: 12. 17. 56. 62. 64. 83.
Megtérhetetlen ellenség ellen: 35. 36. 52. 137.

Meg-fahadulásért: 12. 13. 59. 70. 94. 123. 142.
Szabadulás ut: 7. 9. 18. 48. 57. 66. 68. 85. 124. 126.

Vár s Város meg-fallás: 10. 17. 27. 46. 59. 125.
Ellenségtől való megvertetéskor: 44. 74. 79.

Győzedelem után: 46. 76.
Mellatlan fenvedéskor: 7. 17. 26. 37. 43. 54.

55. 64. 71. 140.
Rágalm: ellen: 42. 43. 52. 57. 58. 64. 120. 140.

Házavulásra: 127. 128.
Meddőké: 68. 113. 127.

Döghalálkor: 91.
Temetésekor: 6. 38. 39. 40. 49. 88. 90. 102. 143.

AZ

AZ ELSŐ SOLTÁR C.M.

Az embernek leg-fővebb java: az Istenfelőknek
és az istenteleneknek különböző állapotjok.

A ki nem jár hitlenek tanátsán,

Es meg-nem áll a' bünösök után,

A' tsüfolóknak nem ül ő székeken,

De gyönyörködik az UR törvényében,

Es arra gondja mind éjjel nappal;

Ez illy ember nagy-bóldog bizonyyal.

2 Mert ő olyan, mint a' jó termő fa,

Melly a' viz mellett vagon plántálva,

Ő idejében meg-hozza gyümölsét,

Es el-nem fókta hullatni levelét;

Ekképen a' mit ez ember végez,

Minden dolgában mégyen jó-véghez.

3 De nem igen vannak a' gonofok;

Hanem mint az apró por és polyvak,

Mellyek a' féltől féillyel ragadtatnak:

Igy az ítéletben meg-nem állhatnak

A' gonofok, és kik bünben élnek,

Az igazak közt helyet nem lelnek.

4 Mert az Isten esmérí útokat

Az igazaknak érti dolgokat;

Azért mind örökké ők meg-maradnak.

A 3

De

De a' kik tsak a' gonofságban járnak,
Azoknak nyilván mind el-vész útok;
Mert Istennek nem kell az ő dolgok.

II. SOLTAR. T.B.

Jövedől a' Krisztus keményről 's országáról.

Mért zúgolódnak a' pogányok?

Mit forgatnak ő bolond elméjekben?

A' földi népeknek mi zándékok?

Tsak hijába-valót úznek években.

E' világi Királyok egybe-gyűlnek,

A' Fejedelmek tanácsot tartnak,

Az Isten ellen erős kötést téznek,

Es az ő Krisztusára támadnak.

2 Nagy fennnyer mondják: Mit késünk ez-
Jer szagaitsuk-el ezeknek kötelét, (zél?)

Es minden igájokat rontsuk-el,
Ne víveljünk többé rajtunk effélet.

De az UR Isten a' magas mennyekben

Tsak neveti dolgokat azoknak,

Tsúfolja őket ülven zent úkiben;

3 És végre hogy meg-indúl haragja,
Kemény bezzéddel kezd zólni azoknak,

Rette-

Rettenetes képen meg-riaftja,
Ki miatt tellyességgel el-bádgynak.

Hogy mertek, úgymond, ez ellen zúgódni

A' kit én kentem a' királyságra,
Es királyi páltzát én adtam neki

Az én zent hegyemre a' Sionra.

4 Mond e' királyság: Im ki-hirdetem
Az ő tanátsát és zent dekrétomát:

A' felséges UR monda énnekem,
En fiam vagy, ma zültelek fiamat.

Kérjed én tőlem a' fok pogányokat,
Kiket örökkégül neked adok,

Föld kerekfégén fok tartományokat
Mindenütt én tenéked ajánlok.

5 Rontsd-meg őket te nagy hatalmaddal,
Mint a' földből égetett tserép edént,

Es a' te királyi vas páltzáddal
Verd öfzve, és törd apró pozdorjánként.

Azért Fejedelmek, Birák, Királyok,
Ezekből tanúságot vegyetek,

Es magatokat jól meg-gondoljátok,
Kik e' földön regnáltok, itéltek:

6 Szolgálatok ez hatalmas URnak,
Igaz félelemmel, jámbor étellel,

Örvendeztetek ő nagy vóltának,
De ezek-is legyenek rettegéssel.

Tsokoljátok ez néktek küldött Fiat,
Hogy erősen meg-ne haragudjék,

El-ne múlásátok parantsolatját,
Mert zörnyüképen el-kell veznetek.

7 Mert gyakorta hogy ingyen fem vélnéd,
Mint a' sebes tűz, fel-gerjed haragja.

Te azért tellyes szívvél el-hidgyed,
Bóldog a' ki magát ez URra bizza.

Könyörgése Dávidnak Absolon ellen.

O H melly fokban vannak,
A' kik háborgatnak
Engemet, én Istenem!
Nagy-fok ellenségim,
És fok gyűlölőim,
Tusakodnak ellenem.
Sokan azt alitják,
Lelkemről azt mondják:
Vezett ennek ő dolga,
Segítsége nintsen,
Mert el-hagyta Isten,
Igy főlnak bolond módra.
2 Mert te én Istenem
Paisom vagy nekem,
Ki életem meg-mented,
És nagy tisztelségre

Fejem ditsőségre
Idővel fel-emeled.

Te hozzád UR Isten

Kiáltok föntelen,
És te meg-vidámitaf,
Meg-hallgatf kedvedből,
Sion fönt hegyéről
Nagy fegedelmet nyújtaf.

3 Ha ágyamban nyúgdom,

Tsendesen aluszom,
Nintsen femmi félelmem:

Midőn fel-serkenek,

Semmin nem kefergek,

Mert Isten őriz engem.

Ha száz-ezer népek

Mind környül-vennének

Jobb és bal kezem felől,

Ha rám ütnének-is,

Nem rettegnék még-is

Semmi vezédelemtől.

4 Kelj-fel URam, tarts-meg,

Ellenségim vond-meg,

Meg-törvén ő fogokat:

Mind öfve-paskolod

És artzúl tsapdosod

Az Isten útálókat.

Tsak te vagy az Isten,

Ki minden szükségben

Meg-tudf szabadítani,

Ki a' te sereged

Meg-tartod, szereted,

És meg-foktad áldani.

*Dávidnak könyörgése Saul ellen.***E** N igazságomnak Istene,

Hallgasd-meg én kiáltásom.

Szánj-meg, és tekints infégemre,

Te vigy engemet tágas helyre,

Midön itt borongattatom.

Ti nagy Urak míglen gyaláztok

Engemet tisztességekben?

Ez illy hivságban míg maradtok?

Hazudozásra mit vágyódtok?

Míg gyönyörködtök ezekben?

2 De vegyétek jól ezeteket,

Hogy az UR Isten engemet

Bé-vött kedvébe kegyelmébe,

Ő adta királyi tisztemet,

És meg-hallja kérésemet.

Rettegjétek hát, és látsátok

Hogy ellene ne vétsetek,

Magatokat meg-gondoljátok,

Az ágyas-házban ha nyugodtok,

Hogy leheffen tsendességték.

3 Igazságnak áldozatjával

Áldozatok az Istennek,

Jó étellel és igazsággal,

És az Istenben bátorsággal

Bizzatok és örvendjetek.

De foka mondják azt minékünk:

Ki vezérl minket a' jóra?

Azért téged UR Isten kérünk,

Mutasd kegyes ortzádat nékünk,

Jöjjön-el az áldott óra!

4 Mellyel inkább vigasztalj engem,

És örvendeztetj szívemben;

Hogy-nem kiknek fok mustjok terem,

Búzájokkal rakva fok verem,

Kikkel élnek bőfégesen.

Azért élek jó békeségben,

Fekszem 's aluszom kedvemre,

Uralkodván lakom földemben

Bátorságos örvendezésben;

Mert az UR vigyáz éltetre.

V. SOLTAR. C. M.

*Könyörgése Dávidnak, kergetői ellen.***U**R Isten az én imádságom

Kérlek vegyed füleldben,

És hallgasd-meg kérésemben,

Én Istenem és én Királyom,

Értsd-meg mondasom.

2 Tekintsed-meg efedezésem,
 És halld-meg kiáltásomat,
 Midőn hivlak Királyomat,
 Meg-hallgatód én könyörgésem,
 Bizonynal hiszem.

3 Jó reggel meg-hallgaték engemet
 URam, meg virradta előtt,
 Idején a' Nap hogy fel-jött,
 Elődbe Észlálom ügyemet,
 Várván kegyelmet.

4 Mert te egyedül vagy olly Isten,
 Kinek a' gonózság nem-kell:
 És a' ki gonóz bűnben él,
 Nem mehet hozzád femmiképen
 Míg él vétekben.

5 A' kábák és az eztelenek
 Nem állhatnak Ézied előtt;
 Gyűlölk minden gonóztévőt,
 És töled távol üzettenek
 Az illetének.

6 A' kik tsak hazugságot Éólnak,
 Szörnyen el-veztéd azokat,
 És meg-átkozók gyilkosokat;
 Kik embert hamisan meg-tsalnak,
 Mind meg-rontatnak.

7 Én pedig nagy-jó reménsséggel
 Bémégyek Ézent templomodban,
 És imádlak Ézent házadban,
 Nagy-jóvoltodért félelemmel
 Szolgállak Ézível.

8 Vezérli URam igazságodban,
 Ellenséginnek láttokra,
 Kik igyekeznek káromra,
 Oktats, hogy a' te útidban
 Járhaflak jobban.

9 Mert

9 Mert Ézajokban nintsen igaz Ézó,
 Szívek tellyes nyavalyával,
 Ő nyelvek Ézól álnoksággal,
 Torkok olly, mint a' nyílt koporló,
 Hol nints femmi jó.

10 Büntesd-meg URam Isten őket,
 Tedd femmivé tanátsokat,
 Rontsd-el ő találmányokat,
 Verd-meg veled ellenkezőket,
 A' pártútoket.

11 És hogy azok mind örüljenek,
 A' kik biznak tsak te benned,
 És Ézívből Ézeretik neved,
 Engedd, hogy vígan felségednek
 Énekeljenek.

12 Mert az igazat te meg-áldod
 Te nagy irgalmassággoddal,
 Környül-vezed, mint paissal,
 Minden gonóz ellen meg-tartod
 És ótalmazod.

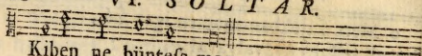
VI. SOLTAR. C.M.

Dávid meg-gyógyulásért könyörög.

U Ram te nagy haragodban,
 Ki miatt vagyok búban,
 Engemet ne feddj-meg,
 És haragodnak tüze,
 Szűnjék-meg sebessége,

A 7

Kiben

Kiben ne büntets-meg.

2 Nékem URam légy irgalmas,
Mert vagyok nagy fájdalmas,
Ne hagyj URam, kériek,
Gyógyítsd-meg sérelmimet,
El-rettent tetemimet
Ujtsd-meg, hogy éljek.

3 Lekem igen háborodik,
Inféleben bánkodik,
Kefergek élvemben,
URam meddig hagyj engem
Ekképen veszekednem
E' nagy gyöttelemben?

4 Térj URam kegyesen hozzám,
Mert jaj el-fogyatkozáim!
Te nagy irgalmadból
Szánj-meg nyavalyáimban,
És ne hagyj kinaimban,
Ments-meg a' haláltól.

5 Mert ha mindnyájan meg-halunk,
E' világból ki-múlunk,
Nints emlekezeted
Senkinél a' halálban;
Fekvén a' koporsóban
Ki ditsérne téged?

6 El-fáradtam bánatimban,
Egész éjjel firtomban,
Könyhúllatásimmal
Nedvesitem ágyamat,
Áztatom nyoszolyámat
Sűrű fialimmal.

7 Én fok bozúságim miatt
Az én ortsám el-hervadt,

Szemem homályosult:
Ezt szerzik ellenséğim,
Vigadnak gyűlölöim,
Kin élvem el-búsult.

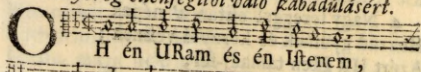
8 Azért tölem el-menjeteik,
Kik gonofságban éltek,
Távozzatok innen!
Mert az UR kiáltásom
Meg-hallgatá firásom,
És bé-vön kedvében.

9 Könyörgésem meg-hallgatja
Az UR, és el-fogadja
Én imádságomat;
És a' mit tőle kérek,
Minden jókat meg-nyerek,
Ugy kívánja jómat.

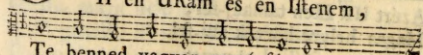
10 Azért minden ellenséğim
És én háborgatóim
Pironkodjatok-el!
Már mind hátra-térjeteik,
És meg-égyenyűljeteik
Nagy-hirtelenséggel.

VII. SOLTAR. C. M.

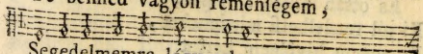
Könyörög ellenségitől való szabadulásért.

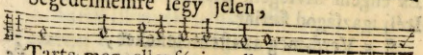
H én URam és én Istenem,

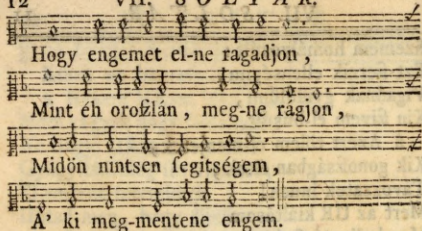
Te benned vagon reménfégem,

Segedelmre légy jelen,

Tarts-meg ellenséğim ellen;

2 Hogyha én ezt töttem UR Isten,
Avagy hamisság van kezemben,
Hogyha gonozt töttem ennek,
Ki örült bekeségemnek:

Hogyha valaki abban meg-ért,
Hogy gonozt fizettem a' jóért,
Sőt ha jól nem töttem azzal,
Ki nekem volt bozizúsággal:

3 Ámbár kergessen ellenségem,
És bátor meg-ragadjon engem,
Életemet földhöz verje,
Ditsőségem porrá tégye.

Kelj-fel azért nagy haragodban,
Ellenségim ellen támadván,
Add-meg az elébbi tiútem,
Kit rendeltél URam nekem.

4 Nagy sereggel oztán a' népek
Hozzád gyűlnek és környül-véznek;
Azért UR Isten támadj-fel,
Magas helyre köztök állj-fel.

Es ottan itéljed a' népet,
Ki jól rendelhet mindeneket,
És engem hívfégem kerint
Itélj igazságod kerint.

5 Verd-meg az istenteleneket,
És

És védelmezd-meg hivedet,
Mert mindenneknek titkait
Látod URam Éivét lelkét.

Te vagy paisom, igaz Isten,
És nem hagy-él védelemben,
Ki a' híveket meg-tartod,
Gonoz ellen takargatod.

6 Igazán itéli az Isten
Az ártatlan embert ügyében;
De keményen fenyegeti,
Kinek hamisságát érti.

Hogyha pedig ő meg-nem térénd,
Sőt bűnének véget nem veténd;
Elő kékíti fegyverit,
Idege veti nyilait

7 Végre mintegy hadi erőben
Halálos fegyvert fog kezében,
Nyilait-is rántja elő,
Kiket ellenségemre lö,

Kinek zándéka védelemes,
Szive nagy gonozsággal terhes,
Kiből ideitlen fiat zül,
Mert zándéka meg-égyenül.

8 Szorgalmason árkot vájott,
Más ember alá vermet áfott,
Kikben midőn törekedik,
Önnön maga belé esik.

A' gonoz, a' mit nekem kíván,
Ő tulajdon fejére rohan,
Mindennémű tsalársága,
Nyakára száll álnoksága.

9 Azért Istennek adok hálát,
Hirdetem ő szent igazságát,
És felséges szent nevének
Ditséretéket éneklek.

*Tsüdálkozván ditséri Dávid a' Teremtőnek a'
teremtett emberhez való jó-kedvét.*

O H felféges UR mi kegyes Istenünk,
Melly tsudálatos a' te neved nekünk!
Nagy ditsőséged ez egész földre

Ki-terjed, és fel-hat az egekre.

2 Ditsérnek téged még a' tssets-fopók-is,
Szájokban viselik nevedet ók-is:
Kik által ellenséget meg-ejtez,
És bozúállót meg-fégyenitez.

3 Nagy vóltát ha meg-nézem dolgaidnak,
Mellyeket a' te ujjaid formáltak,
Az Eget, Hóldat, a' tyűes Napot,
És szép renddel a' fok tsüllagokat;

4 Tsudálván mondom: mitsoda az ember,
Ki te töled ennyi ditsőséget nyér?
De mitsoda az embernek fia,
Kíról felségednek van illy gondja?

5 Az Angyaloknál noha egy kevesse
Kisebbé tőd; de nagy ditsőségessé
Teremtéd őtet, és magasztalád,
Nagy ditsőségre fel-koronázád.

6 Kezed munkáin őtet URrá tévéd,
Hogy azokkal birna, néki engedéd
Valamit e' világra teremtel,
Mindenedet lába alá vetél.

7 Juhot, ökröt, és egyéb állatokat,
A' hegyen és völgyön élő vadakat,

Kik

Kik az erdőkön félygel legelnek,
Avagy a' sik-mezőkön tengenek.

8 És a' repeső égi madarakat,
Kik hangitsálnak szép melódiákat:
És fok halait a' nagy tengernek
Birtokába adád az embernek.

9 Oh felféges Isten kegyelmes URunk,
Melly tsudálatos a' te neved nálunk,
Felségednek melly nagy ditsősége,
Mellyel tellyes e' föld kereklsége!

IX. SÓLTAR. C. M.

Az Izrael népe háládása's könyörgése.

D Itsérlek téged UR Isten,
És áldlak tellyes éivemben,
És a' te tsuda-tételidet,
Hirdetem jó-téteményidet.

2 Te benned URam vigadok,
Nagy örömben tombolok,
És a' te felféges nevednek
Szép ditséreteket éneklek.

3 Mert az én ellenségimet
Meg-téritéd, veréd őket:
Kik rettegven hátra esének,
Színed elől mind el-vezének.

4 Én ügyemet meg-tekiántéd,
És kegyelmesen fel-véved,
Ülvén törvény-tévő székedben,
Meg-mentél igaz ítéletben.

5 A' pogányokat meg-fedded;

A'

A' gonoszokat el-vezítéd,
Semmivé tőd az ő neveket,
Tellyességgel el-töröld őket.

¶ 6 Te ellenféleg azt alitád,
Hogy te könnyen el-ronthatnád
E' városokat! El-rontád-é?
Még híreket-is el-töröld-é?

7 Nem lehete, mert az Isten
Meg-marad ditsőségekben,
Ő törvény-Ékeket készített,
Az ítéletre le-téteti.

8 Dolgában tart igazságot,
Elő-hívja e' világot,
És igazsággal mindeneket
Meg-ítél minden nemzeteket.

9 Ő a' Hegénynék általma,
Őrzője, minden jutalma,
A' ki Éüklégének idején
Hozzád óhajtt könyörgésben.

10 Azért biznak tsak te benned,
A' kik esmérők Ézent neved:
Kik tőled kérnek segítséget,
UR Isten nem hagyod-el őket.

¶ 11 Énekeljetek az URnak
A' Sion hegyén lakónak:
Sokságát tselekedetinek
Hirdetsétek minden népeknek.

12 A' ki nyilván meg-keresi
Az igaz vért nem felejtí:
És a' Hegényeket nem hagyja,
Kiknek kiáltásokat hallja.

13 URam légy kegyelmes nekem,
És tekintsd-meg nagy inségem,
Az ellenféleg életem gyöttri,
A' halál kapuiból végy-ki.

14 Hogy ditsérhefselek vígan,
A' Sionnak kapuibán,
És örvendezhefsek Éivemben,
Hogy engem meg-tartál kegyesen.

15 A' pogányok pedig Éörnyen
Efték az önnön vermekben:
A' melly hálót ők másnak hánytak,
Önnön lábok abba akadtak.

¶ 16 Innen az UR esmérтетik,
Szent ítéleti meg-tetűik,
Hogy a' gonosz ő Éándékában,
Önnön magát ejti hálóban.

17 A' gonosz népek hirtelen
Bé-dűlnek a' nagy mélységben,
A' pogányok-is mind el-vezűnek,
Kik Istenről el-felejtkeznek.

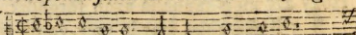
18 A' Hegényt el-nem felejtí,
De mindenkor meg-tekintí,
A' nyomorúltnak könyörgésit
Meg-hallja, 's meg-adja kérésit.

19 Kelj-fel URam, és légy jelen,
Hogy ember erőt ne végyen:
A' pogányokat hívd elődben,
Ítéld-meg erős törvényedben.

20 Szivekben URam rettentse-meg,
Hogy magokat gondolják-meg,
És esmérűjek a' pogány népek,
Hogy ők-is halandó emberek.

X. SOLTAR. C. M.

Az Izrael népének fabadulásért való könyörgése.

M
Ire távozol tőlünk UR Isten,
Ez fok ideig való inségben

Illy meſſze? és magad mit rejt-eſ? :/
 Miért hogy minket így felejt-eſ?

Im az iſtentelen kevélyſéggel

Kergeti a' ſzegényt és nyomorgatja;

Az önnön nyakába eſſék hálója.

2 Mert ez iſtentelen ditsekedik,
 És gyönyörködik kívánságában :/
 Ditséri a' főſvényt, hizelkedik,
 Iſtent káromlja fel-fuvalkodván,
 A' kit meg-utál nagy hívſágában;
 Söt kevélyſégében így gondolkodik,
 Hogy nintsen Iſten, azzal tſüfolódik.

3 Ő bolondságában úgy el-mégyen,
 Erős itéletedet nem féli :/
 És kevélyſégében ſzól nagy-fennyen,
 Ellenſégít-is ſemminek véli,
 Könnyen el-fúhatja, azt itéli,
 Végre mond: Bátran lakom és tſendesem,
 Soha nem eſem ſzerentsétlenſégben.

4 Átokkal ſzitokkal rakva hája,
 Szól az ő nyelve tſak álnokságot, :/
 Ez nyelvét ſzoktatta tſalárdságra,
 Kivel ſerez fok bút és bánatot,
 Tolvaj módra meg-áll barlangokat,
 Les-helyből a' ſzegényre ólálkodik,
 Hogy azt meg-kaphaſſa azon forgódik.

5 Barlangban magát meg-vonja titkon,
 Hogy az ártatlant meg-ragadhaſſa :/
 Mint az oroſzlán vigyáz a' líkon,

Hogy

Hogy a' ſzegényt hálóba hozhaſſa,
 És ő torkába azt bé-falhaſſa,
 Abban forog őnéki minden gondja,
 Hogy a' ſzegényt meg-ejtſe, és meg-fogja.
 6 Még azt-is mondja az ő ſzívében,
 Hogy Iſten ezzel ſemmit nem gondol, :/
 Ortzáját el-rejti ezek ellen,
 Szemét bé-húnyja, másuvá fordúl.
 Kérlek URam e' dolgon meg-indúl,
 Nyújtſi ki kezed, a' ſzegényt ne felejtſd-el,
 És a' nyomorúltnak légy ſegítſéggel.

7 Miért mivelné a' gonoz ember,
 Hogy káromlja 's tſüfolja az Iſtent? :/
 Szívében mond: Számot Iſten nem kér,
 De te URam érteſ és látſ mindent;
 Azért a' ſzegény tſak reád tekint,
 A' nyomorúlt árva te benned bizik,
 És töled kegyesen meg-ſegittetik.

8 Törd-meg az iſtellennek karját,
 Hivd elődbe és idézd törvényben, :/
 Vigáld és itéld-meg gonozságát,
 Ekképen nem mér jöni elődben:
 És így örökké regnál az Iſten,
 E' világot igazſággal vezérli,
 A' pogányokat földről mind el-törli.

9 URam tekintsd-meg a' nyomorúltat:
 A' ſelideket kegyesen tartsd-meg :/
 Vedd füleidbe kiáltásokat,
 Erősítsd ſzíveket, vigasztald-meg,
 A' ſzegény árvákat védelmezd-meg,
 Zabolázd-meg az erőſzak tévőket,
 Gonozoktól e' földön ódd népedet.

XI. SOLTAR. C. M.

Dávidnak panáſa Saul ellen.

Az

A Z Istenben bízom jó reménfeggel,
 Miért éltok hát így én lelkemnek,
 Hogy én a' ti hegyetekről fussak-el,
 És mint egy madár mezei repüljek?
 Mert a' kegyetlenek íveket kerzük,
 Hogy a' tiszta érvüket meg-löjjük,
 Már a' nyilakat az idegbe vetik,

2 De véghez nem vihetik ők e' dolgot,
 Meg-romlanak igyekezetekben;
 Mert az hú ember vallyon 's kinek ártott?
 Az Istennek temploma mennyekben,
 Ott fenn vagyon kent szék, melyből érzilylel
 Szemei mindent néznek élesen,
 Földi népet-is meg-nézel és szemlél.

3 Az Isten meg-próbálja az igazat,
 És gyűlöli az erőszak-tévőt,
 A' káromlókra zápor-esőt botsát,
 Rájok dűjt tüzet, kénköves esőt,
 Az istentelenekre háborút ejt,
 És nagy felvészlel itatja őket,
 Fejekre törnyű forgó-kélet borít.

4 Mert ő igaz, és igazságot keret,
 És kedves ortzát mutat azoknak,
 Kik igazságban rendelik élteket.

XII. SOL-

Dávidnak Saul ellen való panaszolkodása.

S Zabadits-meg és tarts-meg URam Isten,
 Mert kentid el-fogytak, nints jó-tévő,
 És e' földön már sok a' tökéletlen,
 Nints emberek közt igaz bezedő.

2 Ezek egymásnak éolnak tsak hivságot,
 Dolgokat festik szép bezedékekkel:
 Hízkeldvén mutatnak nyájasságot,
 De nyelvek nem egyez ő szivekkel.

3 Tsalárd ajkokat el-vešti az Isten,
 El-törli hízkelkedő nyelveket,
 Kik kevélységekben éolnak nagy-fennyen,
 És tsak tsúfolják az együgyűket. (kel,

4 És azt mondják: Jer tegyük azt nyelvünk-
 Hogy minket minden nagyra betsüljön,
 Miénk szájunk, ajkunk, birunk ezekkel,
 Kit uraljunk? velünk ki pereljen?

5 Azért mond Isten: Imé a' szegények
 El-hagyatnak, öletnek, pusztúlnak;
 Azért őket meg-ízánom, és fel-kelek,
 És ki-mentem kezeiből azoknak,

6 Az Istennek mondási olly igazak,
 Mint a' drága ezüst, kit a' tűzben
 Az Ötvösök kohokban tisztítottak,
 És hétözer meg-erészttettek szépen.

7 Tartsd-meg azért népedet kegyelmesen,
 Kérünk jóvóltodból reánk tekénts,

B

Örizz-

Örizz-meg örökké e' nemzet ellen,
Hozzánk mindenkor jó-kedvet jelents.

8 Mert a' gonoszok nagy fennyen forgódnak,
Udvaroltatnak nagy kevélységben,
Mídon a' rozzák fel-magaftaltatnak,
És a' jó ember nints betsületben.

XIII. SOLTÁR. C.M.

Dávidnak fabadulásáért való könyörgése.

M Igen felejtél-el URam,
Mig nem emlekezel rólam?
A' te irtádat én előlem,
Örökké el-rejted-é tőlem?

Mire nem könyörülj rajtam.

2 Míg tanátskozzam szívemben,
Mig keferegjek elmében,
Még nappal-is tsak gondolkodván?
Ellenfégem reám míg rohan,
Míg uralkodik fejemen?

3 Tekints reám kegyes URam,
Szánjad-meg az én nyavalyám,
Szemeimet világosítsd-meg,
Hogy életemben vidúljak-meg,
Halálban el-ne alugyam.

4 Hogy ellenfélegem ne mondja:
Imé erőt vöttem rajta:

És azon ők örvendezzenek,

Ha

Ha engemet el-ejthetnének,
És nem állhatnék lábamra.

5 Mert én bízom jó-kedvedben,
Ki meg-vigasztal szívemben,
Örvendez azért az én lelkem,
Hogy az Isten én fejedelmem:
Kiért ditsérem énekben.

XIV. SOLTÁR. C.M.

Panaikodása Dávidnak Saul ellen.

A Bolond így szól az ő szívében:
Nintsen Isten; azért gonoszságban él,
Utálatos bünt tézen, semmit nem fél.
Ez egész földön a' ki jót tégyen,
Senki nintsen.

2 Az UR az égből alá tekinté
E' földön az emberek fiaira,
Hogy meg-lássa, ha kinek eze vólna,
Ha az Istent valaki keresné
És tisztelné.

3 De azt jól látja ditsőségében,
Hogy a' jó útról el-tértek mindenek,
Míndnyájan fertelmes bűnben hevernek,
A' ki az Istent tisztelné híven,
Tsak egy fintsen.

4 De a' hamisak meg-nem gondolják,
Hogy népemet, mint a' kenyért meg-élik,
Meg-nem térnék; sőt magokat el-hízik,

B 2

Az

Az Istent segítségül nem hívják,
Sem uralják.

5 Itt azért erősen meg-rémülnek,
Midőn ezekbe vészik, hogy az Isten
Az ő híveit meg-tartja kegyesen;
Mert ő mellé áll a' jó nemzetnek,
Mint híveknek.

6 De néktek semmi gondotok erre,
Hanem ti csak tsúfoljátok a' zégényt,
A' ki tiszta szívűből féli az Istent,
És csak őtet hívja segítségre,
És mentségre.

7 A' Sionról vallyon 's ki jövőnd-el,
Ki a' zent Izraelt meg-ébadítja?
Ha Isten fogságból népét ki-hozza,
Örvend a' Jákob és az Izrael
Tellyes szívvel.

XV. SOLTÁR. C.M.

Isteni félelemről és jó életről való tanúság.

U Ram ki léhen lakója
A' te felféged sátorának?
Jelentsd-meg és add tudtomra,
Ki léhen örök lakosa

Szent hegyednek és hajlékodnak?

2 A' ki jár igaz életben,
Szól és szolgáltatót igazságot,
Igazán forog mindenben,

És

És hűféges ő szívében,
És szereti a' jámborságot.

3 Ki az ő felebarátját
Ő nyelvével nem rágalmazza:
Kárral nem bántja zomzédját,
Nem rútolja atyafiát,
És tisztességet nem gyalázza.

4 Az istentelent utálja,
Az istenfélőket szereti,
Őket tisztességben tartja,
Esküvését meg-gondolja,
Ha kárt vall-is, azt meg-nem zegi.

5 A' ki pénzével él hiven,
Költson ad, de nem kér usorát,
Az ártatlan ember ellen
Ajándékot ő nem véken:
A' ki így téken, az meg-állhat.

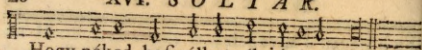
XVI. SOLTÁR. C.M.

*Jövendős a' Krisztusnak kenvedésiről, halálá-
ról és fel-támadásáról.*

T Arts-meg engemet oh én Istenem,
Mert reményfegem vetem tsak te benned,
Azért az URnak mondjad ezt lelkem:
En URam vagy te, örvendek tenéked;
E' kívül nem kérkedhetem semmivel,

B 3

Hogy

Hogy néked használhatnék jótétemmel.

2 A' kentekkel e' földön jól tételek,
 És segíték jámbor istenfélőket.
 De azoknak lézen nagy sérelmek,
 Kik követnek idegen Isteneket:
 Ő véres áldozatjokat nem nézem,
 És neveket ajakimra sem vezém.

3 Az UR Isten az én öröklégem,
 Melly nékem kiváltképen részeltetett,
 És ő meg-tartja híven azt nékem,
 Az én forsom a' leg-jobb részre esett,
 Hogy az öröklég finórral oltatott,
 Azzal a' leg-zebbik rész nékem jutott.

4 Ditséretet mondok én az URnak,
 Ki engem tanátsával jól vezérel,
 Még veséim-is erre tanítanak,
 És az ágyban-is meg-intenek éjjel.
 Az URat föntelen előttem tartom,
 Ki velem lévén nem lehet ártásom.

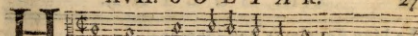
5 Öröme vagyon živemnek ezen,
 Ditsőségem örül, meg-nyugszik testem,
 Noha a' sírben fekvése lézen,
 De azt živemben nyilván én el-hísem,
 Nem hagyod a' koporsóban Szentedet,
 De rothadás ellen meg-mented őtet.

6 Az életre nékem útát mutat,
 Melly életben vagyon örök boldogság,
 Hol ént élnednek gyönyörű voltát
 Láttatod; melly nagy öröm és vígaság.
 Jobb-kezednek ereje, ditsősége,
 Örökké meg-marad, soha nints vége.

XVII. SOLTAR. C. M. 63. 70.

Könyörgése Dávidnak a' meg-fabadulásért.

Hallgasd-

H Allgasd-meg igazságomat,

UR Isten kiáltásom értsd-meg,

Figyelmezz hozzám, és tekintsd-meg

Szívbeli imádságomat:

Ítéletet te tőled várok,

Nézd-meg ügyem, láttass törvént,

Ítéld-meg igazság szerént,

Mert én álnoksággal nem járok.

2 Szívem éjjel meg-próbáltad,
 És meg-vísgáltad tellyességgel,
 Láttad, hogy egyez én nyelvemmel,
 Tsalárság nélkül találtad.

A' mit ember szól, avagy mivel;
 Én ajakid bezedére

Gondot tartok ént igédre,
 Nem járok a' gonosz-tévővel.

3 Vezérljed én járásomat,
 És tarts-meg a' te ösvényiden,
 Másuvá fenki ne térítsen,
 Erősítsd lábaimat.

Téged hívlek én segítségre,
 URam láss-meg szűkségemben,

Kéréssem vedd füleidben,

B 4

ÉS

Es légy figyelmes bezedemre.

4 Te vagy bizonyos óltalmok,
A' kik te benned remélnének,
Mutasd jó-vóltodat ezeknek,
Hogy lássák a' rád támadók.

Mint a' te femeidnek fényét,
Ugy meg-örizz URam engem,
Szárnyad árnyékában fejem
Takargasd, őrizvén ösvényét.

5 Óltalmaz ellenféligimtől,
A' kik vezédelmemre járnak,
És mindenünnen környül-fognak,
Ments-meg engemet ezektől.

Kövér nyakok csak fel-nem pattan,
Kevélyen főlnak ellenem,
Lesnek, kergetnek, hogy engem
Meg-tapodjanak a' föld hátán.

6 Ollyak mint a' vad orozlán,
Ki a' lesből a' prédára fők,
És mint az éh orozlán kölyök,
Olálkodik a' barlangban.

URam jövel vegyed eleit,
Verd földhöz éles törőddel,
Lekem mentsd-meg fegyverreddel,
Rontsd-meg ellenféligim ereit.

7 Ments-meg kezéddel ezektől,
A' kik élnek csak e' világnak,
És csak ő hasoknak főlgnak,
Ez gondjok tellyes fővekből.

Mert eleget adő ő testeknek,
Kikkel tölthetik hasokat,
Hizlalhatják magzatjokat,
Még unokáik-is el-telnek.

8 Én pedig az igazságban

Színét

Színét meg-látom félségednek;
És ha álomból fel-ferkenek;
Meg-elégzem jóvóltodban.

XVIII. S O L T Á R. C. M. 144.

Haládása Dávidnak a' szabadításért.

O H én URam, ki erőt adő énnékem,
Én erős Istenem és bizodalmom,

Szeretlek téged, míg lézen életem,
Idvességemnek zarva, én paisom:

Én magas közfálam, óh én URam,
Midőn ez URat ditservén kérem,

Erős bátyám és erős kövárom :/
Ellenféligimtől ő meg-tart engem.

Halál fájdalmi hogy környül vennének,
Béliál fiai rettegtenének,

Pokol kötele vala környüllem;
Tsak-nem a' halál töribe esém.

2 Illy infégemben az URhoz kiálték,
Nagy főkfégemben Istennek könyörgék,
Szózatom Templomába fel-hata,

Kiáltásom főleibe juta :/
Lég-ottan a' föld főrnyen meg-indula,

A' hegyek fundámentoma mozdula,
B 5 Renge-

Rengedeznek, rezketnek értelen,
Mert haragra indult az UR Isten.

Nagy-sűrű füst mégyen-fel az ő orrán,
Rettenetes tűz szájából ki-rohan,
Ki miatt az Eg Szélyel villámik,
Mert az ő febes haragja látfik.

3 Le-hajlatá az Eget, és le-jöve,
Lábai alatt homály fetétsége,
Alá-állta Kérubimon ülven,
És a' élnek éárnyain repülvén :/

Nagy-fetét ködben magát bé-fedezte,
Kiben mint sátorban magát rejtette,
De a' fényesség, ki nála vala,
A' sűrű ködöket el-özlátá.

Nagy kö-esők hullnak, tűz láng villámék,
Az UR mennydörgése égen hallaték,
Rettenetes szó adaték tőle,
Kő-esőt, villámást földre löve.

4 El-élelésté azokat nyilaival,
És el-rettenté ő villámásával,
Meg-látzának a' vizek mélységi,
Fel-nyílnak a' földnek fenekei :/

A' te feddésednek súlyosságától,
És haragos orrodnak fúvásától.
Onnan fellyül kezeit le-nyújtá,
És engem a' vizekből ki-vona.

Meg-abadíta én ellenfégitőtől,
Meg-mente hatalmas gyűlölösimtől,
Kik rám rohannak én inségemben;
De gyámolom lón nékem az Isten.

5 Tér-helyré hozza, 's ki-mente engemet,
És én hozzám mütata nagy szerelmet,
Meg-fizete igazságom szerint,
Kezeimnek tisztaságok szerint :/

Mert

Mert az URnak útáról nem tértem-el,
Az én Istenemtől nem szakadtam-el,
Itéletire büntelen néztem,
És szent törvényit meg-nem vetettem.

De mindenkor híven előtte jártam,
Gonosz-tételtől magamat meg-óttam;
Meg-fizete igazságom szerint,
Kezeimnek tisztaságok szerint.

6 Szent vagy, és jótévő a' jótévőkkel,
És igazat téfiz igazán élőkkel,
Tisztá vagy azokhoz, a' kik tiszták;
El-fordult tőlök, a' kik gonoszak :/

A' nyomorultt szegényeket segited,
A' kevély-felműket meg-szegyenited,
Nékem URam szövétneket gyűjtasz,
És a' fetétben világot nyújtasz.

Te általad ellenfégit seregim
Által-futok, el-ököm kerítésim.
Tökeletes az Istennek útá,
Tisztá és próbált az ő mondása.

7 A' benne bizóknak erős pásza:
Ez Istennek de ki lehetne mossa?
De holott volna olly erős kő-fál,
Mint az Isten, a' ki minket táplál? :/

Az Isten erejébe fel-öltöztet,
És útaimban jól vezérl engemet,
Lábam gyorsítja, mint a' éarvasnak,
Hogy magas hegyimre fel-hághassak.

Ő tanítja kezemet hadakozni,
És az atzél kézivet el-rontani:
Idvességédnek paisát nékem
Adod, és jobb-kezed meg-tart engem.

8 A' te felid és engedelmes voltod
Öregbit engem, erősít jóvóltod:

B 6

És

Es a' hol járok , helyt adő lábamnak ,
Hogy bokáim ne botránkozzanak :/:

Ellenségimet azért meg-kergetem ,
És meg-nem űnöm míg nem mind el-verem ,
Minden erőmmel addig paskolom ,
Mig-nem őket lábam alá hajtom.

A' hartzra nékem erős fegyvert adtál ,
A' földhöz vered , ki én ellenem áll ,
Meg-futamtatod ellenségimet ,
Széellyel-kergeted gyűlölöimet.

9 Kiáltanak , de senki meg-nem tartja ,
Az Istenhez-is , de meg-nem hallgatja ;
En őket mind föli porra rontom ,
Az útzákon a' sárba morsolom :/:

A' népeknek ő patvarkodásoktól ,
Meg-űzaditasz tufakodásoktól ,
A' pogányokon fővé téfűz engem ,
Nem-efmértt nép-is űzölgál énnékem.

Sok idegenek , kik híremet hallják ,
Hizelkedvén magokat álám adják :
Erős helyeken idegen népek
Az én hatalmasságomtól félnek.

10 Él az Isten , kinek légyen ditséret ,
Áldom én idvezítő Istenemet ,
Ki énnékem ez hatalmat adta ,
Ellenségimet meg-hódoltatta :/:

Meg-űz engemet ellenségimtől ,
Kiken engem emelt Fejedelemül ,
Az erőszak-tévőktől őltalmaz ,
Ki mindenkor halálomra vigyáz.

Ázért ditséretet mondok tenéked ,
A' pogányok közt magasztallak téged ,
Szent nevednek éneklek űntelen ,
Hogy te Királyodat felfégsen

11 Meg-fegitéd , véle től kegyességet ,
És néki jelentél ily idvességet ,
E' meg-kenett Dávidnak főképen
És maradékinak mind örökkén.

XIX. S O L T Á R. C. M.

A' terméketnek és kegyelemnek iskolája.

A Z egek beűzlik , Es nyilván hirdetik
Az Eg menyezeti Szépen ki-jelentik

Az URnak ereit :/
Kezének munkáit.

A' napok egymásnak Tudományt mutatnak ,
Az ő bőltsességéről. Egy éj a' más éjnek

Beűzll az Istennek Ő nagy ditsőségéről.
2 Nints űz , sem tartomány ,
Holott e' tudomány Nem prédikáltatnék :/
Mindenfelé mégyen E' föld kerekfégén

Beűzll ezeknek.
Írások ki-mégyen Mind e' világ végén ,
Holott a' fényes Napnak Hajlékot az Isten
Helyheztetett űzpen Ő lakó űzllásának.

3 Kiben mint völegény ,
Reggel fel-kél űzpen Ő ágyas-házából :/
És ugyan örvendez , Mint az erős vitéz
Ha futásra indul.

Az Égnek egy végén Fel-kél , és el-mégyen
Gyorsan a' más végére: Sohol semmi nintsen ,
Ő hévíge ellen Ki magát el-rejthetse.

4 Az Isten törvénye

Tízta ő bevéde, Lelkeket meg-térít :/
Hűség bizonyossága, Kisdedekeket abba
Bóltsségre tanít.

Ő parantsolati Igazak mondást,
Kik szívét vigasztalnak: Minden ő törvényi
Tízta ő bent bevédi, Szemet világosítanak.

5 Az Isten félelme
Tízta, mind örökké Megmarad és megáll :/
Az ő ítélete Igaz mindenekbe,
Tellyes nagy jóssággal.

Aranyál, ezüftnél, Kedvesb drága-könel,
És fokkal betsületesb, Ő érelemessége
És gyönyörűsége Még a' méznél-is édesb.

6 A' ki szolgál néked
URam, tanúl töled Nagy-jó tanúságot :/
És azt ha meg-tartja, Jól lézen ő dolga,
Mert vézen jutalmot.

Ki tudná bűninek Számát esetinek,
És ki gondolhatná-meg? Én fok bűneimet
Titkos vétkeimet URam nékem botsásd-meg.

7 Szolgádat őrizd-meg,
Kevélyfégtől tartsd-meg, Ne éfsék e'bűnben :/
És én tízta lézek, Semmi bünt nem tézek,
Járok te kedvedben.

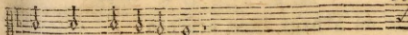
Szajamnak Éölása, Szivem gondolatja,
Kedves légyen tenéked. Adjad óh én URam
És erős kö-Éálam, Hogy ne vétsek ellened.

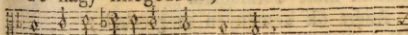
XX. SOLTAR. T.B.

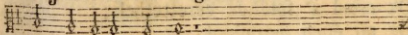
Az Izraelitáknak Könörgések Dávid Ki-
rályért.

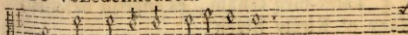
A
Z UR tégedet meg-hallgasson

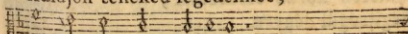
Te

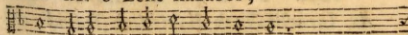

Te nagy infégedben;

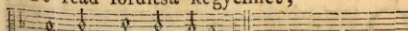

A' Jakób Istene meg-tartson

Te vezédelmedben.

Küldjön tenéked segedelmet,

Az UR ő bent házából,

Te read fordítsa kegyelmét,

Tartson-meg a' Sionból.

2 Áldozatidat meg-tekinse,
Kikkel őt tíztelez;

Égő áldozatodat tüze
Égefse-meg néked.

A' mit a' te Éived kívánhat
Adja-meg ő tenéked,

Hogy mindennémű tanátsodat
Te jó véghez vihesse.

3 Adjad URam, hogy te nevedben
A' mi záfúinkat

Fel-emeljük nagy örömmünkben,
És adjunk hálákat,

Mondván: Az UR Isten meg-örzi
E' Királyt kegyelmével,

A' mennyből ötet erősíti
Jobb-keze erejével.

4 Némellyek az ő Éekerekben
És biznak lovokban;

De

De mi a' nagy Isten nevében
Bizunk mint URunkban.

Azért ők keményen meg-esnek;
Mi pediglen meg-állunk;
Ők mind a' földhoz verettetnek;
De mi épen maradunk.

5 Tarts-meg URam, és engedd nekünk,
Hogy e' Király híven,
Mikoron hozzá efedeünk,
Segítséggül légyen.

XXI. S O L T Á R. C. M.

Az Izraelitáknak Háladások Dávid
Királyért.

O Rvendez URam a' Király
A' te nagy hatalmadban,
Es szabadtásodban,
Es vigad nagy buzgósággal,
Hogy őt meg-fegitéd,
Infégből ki-mentéd.

2 Ugy vífeled néki gondját,
Hogy a' mit tőled kérénd,
Mindeneket meg-nyerénd.
Mihelyt fel-nyitja ő száját,
Alig szól egy ígét,
Már hallod kérését.

3 Előbb

3 Előbb, hogy-nem könyörgene,
Meg-hallgatod, meg-látod,
Irgalmaddal meg-áldod.

Es fel-téte az ő fejére
Sár-arany koronát;
Mint királyi pompát.

4 Azt kéri vala te tőled,
Hogy tsak valamennyire
Hozzábbúljon élete.

De ő életét terjesztéd
Nagy-fok eftendőkre,
Sőt örök időkre:

5 Őt fel-vőd nagy ditsőségre
A' te fededelmekkel,
Örök idvességgeddel.

Es nagy királyi felségre
Tőled emelteték,
Es ékesítették.

6 Szeretted őt minden jókkal,
Es te szent áldomásod
Örökké néki nyújtod.

Örvendetes vígságokkal
Őt gyönyörködtetted,
Színedre nézeted.

7 Ez Király mindenkor bizik
Tsak az ő Istenében,
Es nem fél veszélyiben:

A' Magosságosnak nyugzik
Irgalmasságában,
Es meg-marad abban.

8 Kezdeddel meg-leled őket,
A' kik reád támadnak,
Boszúságodra járnak:
Es a' te gyűlölöidet

Keze-

Kezeidből fenki

Soha ki-nem menti.

9 Mint a' hév tüzes kementze;

Haragod környül-vézi,

Es őket mind el-lepi.

Haragos ortzádnak léne

Öket meg-emélti,

Mint a' lang el-nyeli.

10 Mindennémű gyümölsötök

Hirtelen te el-veztéd,

Es a' földről el-törlöd.

Magvokat, tsemetéjeket

Néki meg-átkozod,

Nép közzül ki-irtod.

11 Mert gonoszra igyekezték,

Szándékoztak ellened,

Hogy bosszonsanak téged.

Gonosz tanátsot végeztek;

De hogy véghez mennyen,

Erejekben nintsen.

12 Mert minden ellenségidet

Erösen meg-kergeted,

Es őket el-želležted.

Meg-vonžod ived idegét,

Nyilad mint a' tárgyra

Lövöd ortzájokra.

13 Azért URam már támadj-fel,

Mútsd-meg hatalmadat,

Lássuk erős vóltodat.

Hogy ditsőséges erődről

Vigan énekeljünk,

Es benned örvendjünk.

XXII. S O L T Á R. C. M.

A' Krisztus szenvedésiről, és fel-maga-
taltatásáról.

En

E

N Istenem, én erős Istenem,

Miért hagyál-el ennyire engem?

Kiáltásomtól a' fegedelem

Nagy-távól vagyok:

En kiáltok te hozzád egész napon;

De még sem felel-meg, nints ki megtartson,

Még éjjel sem hallgatok semmi módon

Ez infégben.

2 De te žent vagy, és az Izraelben

Te žentséged meg-marad mindenben,

Ditsértetel e' Gyülekezetben

Szivvel lélekkel.

A' mi régi atyáink tellyességgel

Te benned biztanak jó reménféggel,

Szűkfégekben őket fegedelmeddel

Meg-tartottad.

3 Haők živből kiáltottak hozzád,

Mindjárt őket meg-žabadítottad,

Benned biztak, és őket nem hagytad

Esni žégyenben.

En nem vagyok ember, de féreg lévén

Minden népeknél vagyok nevetségben:

Tsúfolnak, utálnak, és meg-vét minden,

Es keserget.

4. A'

4 A' ki lát, minden tsúfol engemet,
Száját el-vonza, fől merő mérget,
Fejét rázza, hunyorgatja szemét,
Reám néz förryén.

Mondván: Ez ember bizott az Istenben,
Szabadítsa-meg azért őtet innen;
Ha fzereti az Isten, néki légyen
Segítségül.

5 Hogy te engemet anyám méhéből
Ki-hozál; ottan fegedelmem löl;
Tsetsemő koromban-is egyedül
Tsak benned biztam.

Sőt mihelyt anyám méhéből fázmaztam,
Istenem vóltál, reád támazkodtam,
Bátorsággal te hozzád ragazkodtam
En Istenem.

6. Ne távozzál azért mekfe tőlem,
Ne hagyj-el, mert nagy az én gyötrelmem:
Nints fegitőm, és az én férelmem
Nem fáj fenkeinek.

Sok erős bikák engem körül vettek,
A' Bászai nagy ökrök reám törnek,
Ökleldezni, meg-ölni igyekeznek
Nagy-méltatlan.

7 Az ő fájokat én reám tátván,
Mint ragadozó fivő oroflán,
Agyarkodnak, hogy engem torkokban
Bé-falhassanak.

Könyhúllásim mint a' vizek folynak,
En tsontaim helyekből ki-mozdulnak;
Szivem mint viaf olvad, bélím fájnak
Sebek miatt.

8 Minden erőm mint tserép el-fáradt,
Szár az nyelvem az ínyemhez ragadt:

Porba

Porba vetél engem, érzem kinnyát
Halál mérgének.

Mert engemet sok ebek körül-vettek,
Gonosz népek ellenem öfve-gyűltek,
Kezeimet és lábaimat ezek
Meg-liggatták.

9 En tsontaimat meg-olvashatnák.
Szörnyű fémeket reám fordítanak,
Kínomban nem fáznaak, de gúnyolnak,
Úznek tsúfságot.

El-öfötták egymás közt én ruhámat,
És öltözetemre vetettek forsot,
Hogy abból ne metélnének foltokat
Öfván réfre.

10 Azért Uram tőlem ne légy mekfe,
Ne késsél életemnek ereje:
Kérlek fiess, tekints infégemre,
Légy fegedelmül.

Mentsd-meg életem az éles fegyvertől,
Védelmezd-meg e' sok dühös ebektől,
Egyedül-vóltomat mentsd-meg ezektől
Jóvóltodból.

11 Tarts-meg az éh oroflán torkától,
És az egy-farvú fene vadaktól,
Kik mostan körül-vettek nagy mordúl,
Oh tarts-meg engem!

Kiért fzent nevedet híven ditsérem,
Az én atyámfiainak hirdetem,
És a' fzent Gyülekezetben tíftelem
Felfégedet.

12 Ditsérjétek istenfélők őtet,
Jákób fiai áldjátok nevét,
Izrael népe feld e' felféget,
Mint Istenedet.

Mert

Mert nem utálja a' szegénynek ügyét,
 És töle el-nem fordítja zent éinét;
 De ha kiált, meg-hallgatja kérését
 Nagy kegyesen.

13 Azért ditséretem rólad lézen
 Minden előtt a' Gyülekezetben,
 És én fogadásim femmikiépen
 Meg-nem töretnék.

A' szegények élnek, meg-elégsznek,
 Az Isten keresők téged ditsérnek,
 Él az ő lelkek, és benned örvendnek
 Mind örökké.

14 E' földi népnek minden serege
 Az URhoz gyűl ez emlékezetre,
 És a' pogányoknak nemzetsége
 Néki hajt fejet.

Mert az UR egyedül bir mindeneket,
 Övé az ország, ő a' pogány népet
 Birja, rajtok meg-mutatván erejét
 Kezeinek.

15 A' kövérek, kik meg-elégedtek,
 És kik már porrá lenni készültek,
 Ditsérnek téged minden szegények,
 És nyomorultak.

És minden ő maradéki azoknak
 Néked szolgálván térdet fejet hajtnak,
 És síról fira ők téged uralnak,
 Oh nagy Isten!

16 A' következő nép jövődöben,
 Te igazságodat ditséretben
 Magasztalják, tisztelik években
 Az egész földön.

XXIII. SOLTAR. C. M.
 Dávid Haladása Isten gondviseléséért.

AZ

A Z UR énnékem őriző pástorum,
 Azért femmiben meg-nem fogyatkozom,
 Gyönyörű-lép mezőn engemet éltet,
 És lép kies folyó-vizre legeltet,
 Lelkemet meg-nyugotja zent nevében,
 És vezérli engem igaz ösvényében.

2 Ha az halál árnyékában járnék-is,
 De nem félnek még ő setét völgyén-is;
 Mert mindenütt te jelen vagy én velem,
 Vessződ és botod meg-vigasztal engem,
 És nékem az én ellenfélig ellen
 Ástalt készítez, eledelt adz bőven.

3 Az én fejemet meg-kened olajjal,
 És engemet itatz tellyes pohárral,
 Jóvóltod, kegyességd környül-vezén,
 És követ engem egész életemben.
 Az UR énnékem meg-engedi nyilván,
 Hogy mind éltiglen lakjam ő Házában.

XXIV. SOLTAR. C. M. 62. 95. III.
 Az UR hegyének lakosa: mennyei Király.

A Z UR bir ez egész földdel,
 És minden benne élőkkel,

Övé

4 Jó és igaz az UR Isten

Mind örökkön örökké :/:

A' bűnösöket térítvén

Ő igaz ösvényire :

Es a' nyomorútlakat

Életekben igazgatja,

Nagy kegyesen azokat

Az ő útában meg-tartja.

5 Az Istennek minden útá

Kegyesség és nagy hűség :/:

Azoknak, kik mondására

Gondot tartnak mind végig.

Ennékem kegyelmezz-meg

URam a' te ézent nevedért,

Es bűnömet bocsásd-meg,

Ne ostorozz nagy voltaért.

6 A' ki az UR Istent féli,

Es tiszteli szívében :/:

Azt ő nagy híven vezérli

Ő igaz ösvényiben.

Nagy békeségben annak

Minden jó bővön adatik,

Es ő maradékinak

Gazdag öröklég hagyatik.

7 Az igaz itenfelőknek

Meg-jelenti titkait :/:

Es az ő benne hívőknek

Meg-mutatja kötésit.

Istenhez kémeimet

Fel-emelem sünetlenül,

Ő meg-őríz engemet,

Lábam ki-vontá a' tőrből.

8 Azért térj hozzám Istenem,

Tekints reám kegyesen :/:

Es kegyelmezz-meg énnékem,

Mert élek fégenységben.

Nyavalyája szívemnek

Napról-napra mind öregbül;

URam add végét ennek,

Vigy-ki engem ez inségből.

9 Nyomorúságimat lásd-meg,

Tekintsd-meg szűkfégimet :/:

Es bűneimet bocsásd-meg,

Kik érzik e' férelmet.

Tekintsd ellenségimet,

Kik én nálamnál erősebbek,

Es gyűlölnék engemet,

Kergetnek és kefergetnek.

10 Tartsd-meg én lelkemet URam,

Hogy én ellenségimtől :/:

Szörnyen meg-ne tsúfoltaffam,

Benned bízom egyedül.

En ártatlan éltemet

Őrizd-meg, mert bízom hozzád:

Es te Izraeledet

Minden inségből ki-hozzad.

XXVI. SOLTAR. T. B.

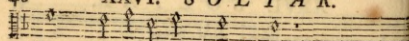
Dávid Könyörgése a' meg-fabadításért.

L Egy itélőm URam,

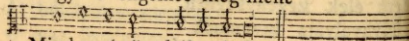
Mert hűséggel jártam,

Es éltem nagy-ártatlanul;

Azért hívem az Istent,

Hogy ő engemet meg-ment

Mindennémü háborútúl.

2 Próbálj és kiferíts-meg,

Ügyemet nézd jól-meg,

Meg-látod tisztaságomat.

Vígáld-meg veséimet,

És próbáld-meg élvemet,

Hogy értsd nem indulatomat.

3 Látni ézemem előtt

Kegyelmességedet:

És azon vagyok fiúntelen,

Hogy minden dolgaimban

Járjak igazságodban,

Ne vétsek feléged ellen.

4 A' hazug emberek

Nálam nem kedvesek,

A' tettető tsalárdokat

Szívem szerint gyűlölöm,

És nagy-távol kerülöm

Az álnoksággal járókat.

5 A' gonosz-tévőknek,

És hamis népeknek

Társaságokat gyűlölöm,

Ő gyűlekezetekben

Nem ülök semmiképen,

Sőt előttem sem ézenvedem.

6 Belső tisztaságban

És ártatlanságban

En kezeimet meg-mosom,

Tisztán téged ditsérlek,

Áldozván felégednek

Oltárod körül forgódom.

7 Éneki fel-őzóval,

És vig hangossággal

Magasztalom Felfégedet,

Néked adván hálákat,

Hirdetvén tsudaídat

Mindenütt áldlak tégedet.

8 URam hajlékodat

Szeretem házatat,

Holott lakol ditsőséggel.

Szent helyedet kedvellem,

És azt feljebb betsülöm

Minden e' világi kintsnél.

9 Ostorodat URam

Fordítsd-el én rólam,

Ne büntess a' bűnösökkel,

Vélek ne verd lelkemet:

Ne vedd-el életemet

A' vér-ontó emberekkel.

10 Kiknek az ő kezek

Rút bűnnel telyesek,

És azon hányják ezeket,

Hogy szegényt el-nyomjanak,

Ajándékon kapdosnak,

Kivel töltik jobb-kezeket.

11 De én tisztaságban

Járok igazságban,

És élek nagy ártatlanul,

Bűntől magam őrizem,

Szabadíts-meg hát engem

Te nagy irgalmasságodból.

12 Az én lábam meg-áll,

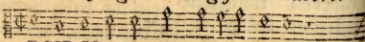
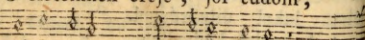
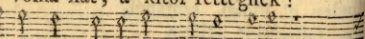
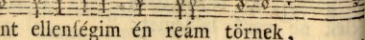
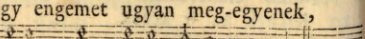
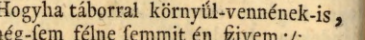
Tágas helyet talál,

És meg-marad öfvényiben:

Azért URam ditsérlek,
Es örömmel tisztellek,
A' híveknek feregiben.

XXVII. SOLTÁR. T. B.

Dávid Könyörgése a' meg-fabadításért.

A
Z UR Isten az én világosságom,
Ő életemnek ereje, jól tudom,

És idvétségem, hát kitől félnék? :/
Ki volna hát, a' kitől rettegnek?

Midőn a' kegyetlen gonosztévők,

Mint ellenfélim én reám törnek,

Hogy engemet ugyan meg-egyenek,

Hirtelen mind hátra rohannak ök.

2 Hogyha táborral körül-vennének-is,
De még-fem félne semmit én szívem :/
Ha fentén az ellenfég közt vólnék-is,
Még-is benned vetném reménfélegem.

Egy dolgot kívántam én az URtól,
Kit még mostan-is kérek nagy bizván,
Hogy lakhassam az URnak házában,
Míg e' földön élek jóvóltodból.

3 Mellyet azért kérek, hogy én láthassam
Az URnak felléges ditsőségét :/
Es ő fzent Templomát látogathassam,
Melly tisztelségére építettett.

Mert

Mert engem hajlékába takarít
En háborúságimnak idein,
Es el-rejt engem rejték helyein,
Magas kősziklára fel-emelit.

4 És az én fejemet ő fel-emeli
Ellentégimen, kik körül-vettek :/
Azért az ő hajlékában ónéki
Fel-főval áldozom és éneklek.

URam, mikor hozzád fel-kiáltak,
Figyelmetesen hallgatsz meg engem,
Kegyelmezz-meg, légy gyámolom nékem,
Midőn te hozzád szívűből óhajtok.

5 Te felsőled mondja ezt az én szívem :
Keressétek az én fzent fzinemet :/
Azért nékem-is ez igyekezetem,
Hogy nézhessém URam fzent fzinedet :
Ne fordítsd-el hát ortzádat tőlem,

Szolgádat ne vesd-el haragodban;
Te vagy vigasztalóm nyavalyámban,
Segíts-meg, URam ne hagyj-el engem.

6 Mert mind atyám és anyám el-hagy engem,
De az UR kegyesen hozzá véstem :/
Mutasd-meg URam te útadat nékem,
Ellenfég ellen tarts ösvényeden.

Kivánságokra ellenfélimnek,
Ne adj engemet, mert sokan vannak
Kik ellenem hamisságot főlnek,
Hazudnak és erőszakot téznek.

7 Ha nem hittem volna, hogy még éltemben
Jóvóltát az URnak meg-látándom :/
Az élőknék földén, hát immár régen,
Oda lőtt volna minden én dolgom.

Várjad azért bizomnyal én URat,
Légy vig és bátorságos fivedben,

C 4

Mert

Mert téged meg-tart a' nagy UR Isten,
Tsak ő tőle várjad óltalmazadat.

XXVIII. SOLTÁR. T. B. 109.

Dávid Könyörgése a' meg-óltalmazásért.

Hozzád kiáltok kegyes URam,
 Én segítségem és kő-váram,
 Hallgafs-meg kegyelmesen engem,
 Ne hallgafs-el, mert el-kell ve'znem,
 Azokhoz hasonló lélek,
 Kiknek a' koporsó helyek.

2 Midőn té hozzád esedezem,
 És kezeimet fel-emelem
 A' te szentséges Templomodban,
 Hallgafs-meg én imádságomban,
 Ne büntess a' hitlenekkel,
 Ne verj a' gonosz-tévőkkel.
 3 A' kik élőnek nagy nyájassággal,
 De szívek rakva álnoksággal:
 Fizess-meg azért ónéknek,
 A' mint színte meg-érdemlették:
 Add-meg ő kezek munkáját,
 És álnokságok jutalmát.

4 Mert az URral ők nem gondolnak,
 Dolgainról nem gondolkodnak,
 Keze munkáit nem tekintik,

Melly

Melly ónékik meg-fizettetik;
 Mert ők meg-nem építtetnek,
 Hanem lörnyen meg-töretnek.
 5 Áldott legyen a' nagy UR Isten,
 Ki meg-hallgata kérésemben.
 Az UR énnékem erősségem,
 Én paisom és fegedelmem;
 Örül szívem, és énekben
 Ditsérem ötet szüntelen.

6 Az UR én népemnek ereje,
 A' Krisztusnak nagy erőssége:
 Tartsd-meg azért a' te népedet,
 És áldjad-meg örökségedet,
 Legeltessd és vigasztald,
 És örökké fel-magasztald.

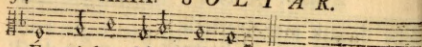
XXIX. SOLTÁR. T. B.

Intetnek a' Fő Rende az Isten ditséretire.

Mostan ti hatalmasak,
 Tekintetes nagy Urak,
 Adjatok az Istennek,
 Ditsőséget nevének:
 Mint hatalmas Istenteket
 Féljétek tisztelven ötet,
 Szent Templomában áldjátok,

C 5

És tér-

Es térdet fejet hajtások.

2 Az UR Éava meg-zendül,
A' vizeken meg-dördül,
Mennydörgő ditsőfége
El-hat a' nagy tengerre.

Az URnak illy erős Éava
Nagy hatalmát meg-mutatja,
Az URnak dördülő Éaván
Nagy volta meg-látzik nyilván.

3 Az UR Istennek Éava
A' Tzédrusokat rontja,
Töri a' Tzédrus fákat
Libánuson állókat.

A' Libánus és Sírion
Ugrándoznak borjú módon,
És mint az egy-Éarvú vemhe
Tombol a' sűrű erdőbe.

4 Az URnak Éava féllyel
Sebes tűz lángot lövell,
A' puztát meg-rettenti,
A' Kádest meg-rendíti:

Az UR Éava úgy meg-zendül,
Hogy a' Éarvas idétlent fűl:
Nagy harfogásától annak
Az erdők fel-Éakadoznak.

5 De az ő Templomában
Ő hívei mindnyájan
Hirdetik nagy erejét,
Bezzellik ditsőféget.

Az UR űlt az özőn-vízen,
Mint Bíró ítélő Ééken;
Az URnak ő királysága
Örökké meg-áll orzága.

6. Az UR az ő népének
Erőt ad seregének,
Őket híven meg-tartja,
Békeséggel meg-áldja.

XXX. SOLTÁR. T. B. 76. 139.
*Háládása Dávidnak az Absólontól való meg-
fabadulásért.*

D Itsrélek URam tégedet,

Mert te meg-tartál engemet,

És kegyesen fel-emelél,

Ellenségimtől meg-mentél:

És meg-nem engedéd azoknak,

Hogy nyavalyámon vigadjanak.

2 Hogy fel-kiálték te hozzád,
Nyavalyámat meg-gyógyítád,
És hogy én tsak-nem a' sírbe
Éném a' halál töribe,
Ímét fel-támasztál engemet,
Pokoltól meg-mentéd lelkemet.

3 Istenes hívek és Éentek
Az URnak énekeljeteK,
Áldjátok őtet mind végig;
Mert nem haragÉzik sokáig,
Az ember alig gondolhatja,
Melly hamar el-múlik haragja,

4 De az ő kegyelmessége
Rajtunk meg-marad örökké:
Néha olly dolgom érkezik,
Kín estve szívem bánkodik;
De reggel mihelyen fel-kelek,
Azonnal víg örömet lelek.

5 Mikoron jól volna dolgom,
Akkor vala vígaságom;
Mert magamban azt itéltem,
Hogy ne lehessen esetem:
Mert érzettem kegyességedet,
Mellyel erősítéd hegyemet.

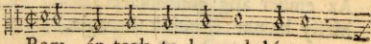
6 De hogy tölem fént ortzádat
El-fordítád őltalmaidat,
Leg-ottan én el-ijedék,
Könyörgék, és így én szólék:
Mi hasznod URam én véremben,
A' halál ha temet veremben?

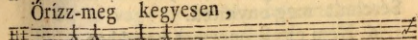
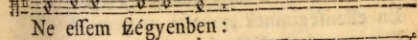
7 URam ha én porrá lézek,
Tégedet hogy dítserhetlek?
Igazságod hogy hirdessem?
Hallgasd-meg URam kérésem,
Könyörülj rajtam, szabadíts-meg,
Légy kegyelmes URam és tarts-meg.

8 Az én síralmimat végre
Fordítád bődög öröme,
És szomorú sák ruhámat
El-vöd rólam bánatimat;
Kiért URam örökké áldiak,
Mindenek előtt magasztallak.

XXXI. SOLTÁR. T. B. 71.

Dávid könyörög szabadításért Saul ellen.

U
Ram én csak te benned bíztam,

Örizz-meg kegyesen,

Ne essem fégyenben:

Igazságodban fordúlj hozzám,

És tarts-meg jóvóltodból,

Ments-ki nyavalyáimból
2 Hajtsd én hozzám URam füledet,
Oh én idvérségem,
Siefs tarts-meg engem:
Mutasd-meg nagy erősségedet,
Légy én erős kö-váram,
Kiben bátran lakhassam.

3 Te vagy közöklám, erősségem,
Szent nevedért kérlek,
Vezérelj, hogy éljek:

Szabadíts-ki a' törből engem,
Mellyet énnékem vetnek,
Mert meg-tartómnak hízek.

4 Kezedbe ajánlom lelkemet,
Mert nagy infégemben
Meg-tartál UR Isten.

Azoktól meg-vonítom szívemet,
A' kik élnek hívságban;
És csak bízom URamban.

5 Örvendezek nagy vígaságban,
Vigadok szívemben
Irgalmadra nézván:

Ha meg-tekintsz nyavalyámban,

C 7

Szive-

Szivemet meg-esméred,

Sérelmit meg-enyhited.

6 Nem ejteſz engemet kezeekben

Én ellenfélgimnek,

Kik engem gyűlölnék;

Sőt minden ellenfélgim ellen

Utat adſz lábaimnak,

Hogy meg-ne akadjanak.

7 Nagy ſzükség nyomorgat engemet,

Kiben el-bágyadtam:

Kegyelmezz-meg URam.

Az én ortzá-m el-repedezett,

Lelkem el-vajudt, el-hólt,

Az én hasam meg-hijólt.

8 El-fogyok keſerűfélgemben,

Életem rövidül,

Sérelmem majd meg-ül.

E' nagy méltatlan büntetésen

Én űvém el-ſzakadott,

Minden tsontom meg-homlott.

9 Minden én ellenfélgim között

Gyaláznak ſomféldim,

Félnek eſmérőim:

Kik midőn látnak a' ház előtt,

Félre térnek előlem,

Nem jőnek űembe velem.

10 Én rólam el-felejtkeztenek,

Mint egy hólt emberről,

Tsúfolnak veſzettül.

Mint egy törött edényt el-vetnek,

Hallom, hogy űidalmaznak,

Nékem félelmet hoznak.

11 Mert tanátsot tartnak én rólam,

Végezést végeznek,

Hogy

Hogy el-veſſenek;

De te vagy az én bizodal-mam,

És meg-vigaſztalſz engem

Én kegyelmes Iſtenem.

12 Kezeden vagy-on én életem,

Ellenfélgim ellen

Tarts-meg kegyelmesen.

Ne adj azok kezekbe engem,

A' kik űörnyen gyűlölnék,

És űüntelen kergetnek.

13 Világosítsd ortzádat rajtam,

És űolgáddal tégy jól

Te nagy irgalmadból,

Hogy űoha meg-ne tsúfoltaſſam;

Mert te hozzád kiáltok,

Tőled óltalmat várok.

14 Szégyenítsd-meg a' gonofzokat,

Rontsd-meg űándékjokban,

Hányd a' koporsóban,

Kik az iſtenes jámborokat

Nevetik és tsúfolják,

És űörnyen rágalmazzák.

15 Felette nagy a' te jóvóltod,

Kit tartalſz híveknek,

A' kik téged félnek:

És nagy a' te irgalmasságod,

Mellyet azok jól látnak,

A' kik te benned bíznak.

16 Te nálad azokat el-rejted,

Meg-őröd kegyesen

A' kevélyek ellen.

Hajlékodbá őket bé-véſzed,

Hogy a' kegyetlen nyelvek

Őket meg-ne űérthetſek.

17 Di-

17 Ditsőfégl adafék az URnak,
Ki tart őltalmában,
Mint egy szép városban,
Kinek erős bástyái vannak,
Hogy a' ki abban lakik,
Senkitől nem bántatik.

18 Félelmes futásomban mondek:
Tőled el-vetettél,
Rám nem nézsz szemmeddel;
De te nálád kegyelmem lelek,
Meg-hallád könyörgésem,
Es meg-adád kérésem.

19 Szerefsétek az URat szentek,
Ki meg-tart híveket,
Büntet kevélyeket.

Hát jó reménységben legyetek,
Higgyétek szívetekben,
Meg-vigasztal az Isten.

XXXII. SOLTAR. C. M.

Tanúság az idvesség és boldogságról.

O Hmelly boldog az olly ember életében,
A' kit az Isten bé-vött kegyelmében,
Es meg-botsátta az ő vétkeik,
Es bé-fedezte minden bűneit;
Boldog, a' kinek ő nagy hamissága

Isten-

Istentől nints néki tulajdonitva,
Es kinek tsalárdság nints szívében,
Tettetés nélkül jár életében.

2 Hogy bűnömöt el-akarám hallgatni,
Es néked meg-nem akarám vallani,
Ottan tsontaim el-észarádnak
Soksága miatt én siralmimnak:

Mert éjjel nappal kezéd nehéz vólta
Nagy bűneimért rajtam fekszik vala,
Bennem el-fogya minden erősség,
Mint nyári hévségben a' nedvesség.

3 De hogy bűnömöt előtted meg-vallám,
Es nagy vétkeimet el-nem hallgatom,
De híven elő beféllém néked;
Ottan botsánatot nyerek tőled.

Azért az UR Istennek minden hívek
Könyörögjenek, míg vagyom idejek;
Mert ha nagy ár-vizek jönének-is,
De nem árthatna ezeknek még-is.

4 Te vagy őltalmam, őrizz-meg engemet,
Minden gonosz ellen tartsd-meg lelkemet,
Vigasztalj-meg, hogy örvendezhessek,
Es vígan néked énekelhessek.

Tanítalak téged, úgy mond az UR Isten,
Es vezérlek az igaz öfvényen,
Szememmel mindenkor rád vigyázok,
Igazgatlak, reád gondot tartok.

5 Ne legyetek olyak, mint az öfvérek,
Es a' lovak, kiknek nintsen értelmek,
Kiknek zabolát vetnek szájokra,

Hogy

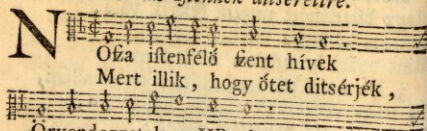
Hogy ne nyargalhassanak zajokra.

A' gonoltnak éntén ez nyavalyája,
A' mely ötet fájára nem botsátja;
De környül-vézi az UR kegyelme,
A' kinek ő minden hijedelmé.

6 Örüljete azért az UR Istenben
Igaz hívek, legyetek nagy örömben,
Vigadjatok és énekeljete,
A' kiknek vagyon tizta éivetek.

XXXIII. SOLTÁR. C.M. 67.

Intés az Istennek ditséretire.

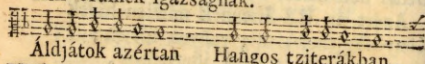
N

Oka istenfelő kent hívek

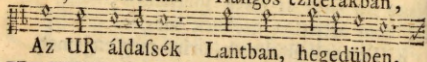
Mert illik, hogy ötet ditsérjék,

Örvendezzete az URnak ; :/:

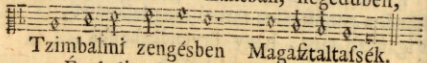
Kik örülnek igazságnak.

Áldjátok azértan Hangos ztiterákban,

Az UR áldafsék Lantban, hegedűben,

Tzimbalni zengésben Magasztaltafsék.

2 Énekeljete neki vagin

Gyönyörű-fép új éneket, :/:

Szép hangitsáló szerelmokban

Mondjátok ékes verseket :

Mert igaz mondása, Állhatatos dolga,

A' mit az UR szól, Meg-áll igazságban,

Minden dolgaiban Tselekezik jól.

3 Szereti ő az igazságot,

Az

Az itélet nála kedves, :/:

Dolgában tart irgalmasságot,

Kivel mind e' világ tellyes.

Az URnak igéje Egeket teremte,

Mellyeket ott-fenn Szájának Lelkével,

Nagy-éép feregekkel Szerze ékesen.

4 Az UR Isten mintegy tömlőben

Szorítja a' tenger vizét, :/:

El-rejti mintegy kintses helyben

Ő mondhatatlan mélyfégét.

Minden földi népek Az URat féljétek !

Mind e' világon Valakik hol laktok,

Ő tőle tartsatok Szorgalmatosan.

5 Mert mihelyt ő tsak egy igét szól,

Azonnal meg-lézen minden, :/:

És valamit ő meg-parantsol,

Nagy hamarsággal meg-lézen.

Pogányok tanátsát, És minden fándékát,

Az UR meg-töri, És a' mit a' népek

Magokban végeznek, Semmivé tézi.

6 De az UR Istennek tanátsa

Meg-maradánd mind örökké, :/:

És meg-áll minden gondolatja,

Ki-terjed minden időkre.

Bóldog az a' nemzet, Ki ily URat szeret,

Mint ő Istenét; Bóldog a' nemzetségek,

Kit kedvell e' felfég, Mint örökfégét.

7 Az UR Isten magas mennyégből

Alá tekint fêmeivel, :/:

E' világra néz onnan-fellyül

Minden nemzetekre félyyel :

Szép palotájából Szeme alá fordul

E' féles földre, Nagy ditsőfégesen

Vigyáz nagy fényesen Az emberekre.

8 Mert

8 Mert önnön maga erejével
Formálta az ő ziveket, :/:
És minden ő dolgokra nézél,
Látja tselekedeteket.
Az orlégló Király Nagy sűrű táborral
Meg-nem tartatik, És az erős vitéz
Az ő crejéhez Itt nem bízhatik.

9 A' ki ő gyors lovában bízik,
Meg-tsalatkozik dolgában ; :/:
A' ki karjával ditsekedik,
Meg-nem tartatik a' hadban.
De a' nagy UR Isten Népére szüntelen
Néz zemeivel : A' kik benne bíznak
És hozzá folyamznak, Nem felejtí-el.

10 Gondot tart rájuk, 's a' haláltól
Meg-tartja őket éltekben, :/:
Szükségtől és ehel halástól
Őrzi a' drága időben.

Lelkünk azért várja, Szüntelen óhajtja
Az UR óltalmát, Ki paisúl végre
El-jő segítségre, Ad diadalmat.

11 Azért ő benne a' mi zivünk
Igen örvendez szüntelen, :/:
Mert ő minékünk remenségünk,
És bízunk ő szent nevében.

Nagy kegyelmességed
Mi rajtunk bővítse,
Légy mi gyámolunk,
Ne hagyj zükségünkben,
Segíts-meg élünkben:
Mert téged várunk.

XXXIV. S O L T Á R. C. M.

Háládása Dávidnak a' Filistéusok Királyá-
tól való meg-fabadulásért.

Minden-

M Indenkoron áldom
Az URat, míg engem éltet,
És az ő szent ditséretét
Szájamban hordozom,
Ditsekedvén áldja
Lelkem jóvóltát az URnak,
Kit a' zégények hallanak,
És örülnek rajta.

2 Magasztaljuk vígan
Az URnak áldott szent nevét,
És véghetetlen kegyelmét
Ditsérjük mindnyájan.
Mert midőn keresném
És kérném az én URamat,
Meg-hallá kiáltáomat,
És meg-tarta engem.

3 Kik az URra néznek,
Tőle meg-vigasztaltatnak,
Soha ortzájuk azoknak
Meg-nem zégényülnek.

A' zégény kiálta,
És meg-hallgatá az Isten,
El-nem hagyá inségében;

De

De meg-*szabadítá*.

4 Az Isten Angyal
Hívek környül tábor¹ járnak,
Istentől² meg-tartnak,
Mint Isten követi.

Lásátok az URnak
Jóvoltát, és kófoljátok;
Mert bizony boldogok azok,
Kik ő benne bíznak.

5 Féljétek az URat
Mindnyájan hívek és szentek,
Mert nem lesz soha *szükségek*,
Kik félik hatalmát.

Az orófiánoknak
Gyakorta *szükségek* esik:
De kik az Istent tisztelik
Meg-nem fogyatkoznak.

6 Én fiaim jertek,
Hallgassatok beszédemre,
Meg-tanítalak szent életre,
Hogy Istent féljétek.
Kitsoda az ember,
Ki hozzám életet kíván,
És minden ő dolgaiban
Jó állapotot kér?

7 Őrizd-meg nyelvedet,
A' gonosz rágalmazástól,
Odd ajakid álnokságtól,
Meg-ne féltsd más híré¹.

Tégy jól, gonoszt gyűlölj,
Békeséget kérj, és köve¹s,
És hogy Istennél légy kedves,
Tisztességnak örülj.

8 Az Isten *szemei*

Látják

Látják a' gonosztévőket,
És ő emlekeztetek
A' földről el-törli.

A' jókat nem hagyja,
Kik ő hozzá tiszta szív¹ből
Kiáltnak nagy *inségek*ből,
Mind meg-*szabadítja*.

9 Közel az UR Isten
A' töredelmes *szivek*hez,
És a' sérelmes lelkekhez
Segítség¹gel lézen.

Az igaznak itten
Ő nyavalyája fokasúl;
De minden nyomorúságból
Ki-menti az Istent.

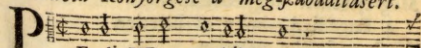
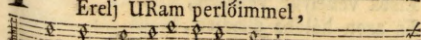
10 Mert meg-őriztetik
Az ő tsontja az Istentől,
És tsak egy-is azok között
Néki meg-nem *szegik*.

De a' gonosztévőt
Az önnön vétke meg-öli;
Ki az igazat gyűlölí,
El-vé¹z idő előtt.

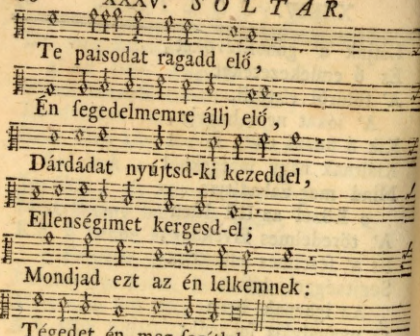
11 Meg-tartja az Isten
Éltek¹et ő *szolgáinak*,
A' kik tsak ő benne bíznak,
Nem esnek *szegyenben*.

XXXV. SOLTAR. T. B.

David Könyörgése a' meg-*szabadításért*.

P
Erelj URam *perlőim*mel,

Hartzolj én ellensé¹gim¹mel,

Te

Te paisodat ragadd elő,

En fejedelmemre állj elő,

Dárdádat nyújtssd-ki kezeddél,

Ellenségimet kergessd-el;

Mondjad ezt az én lelkemnek:

Tegedet én meg-fegitlek.

2 Szégyenítsd-meg URam őket,

Kik kergetik életemet,

Es a' kik reám fenekednek,

Nagy fégyennel hátra térjenek:

Mint a' fél a' könnyű polyvát,

Széllyel-észorja a' föld porát,

Igy a' nagy Isten Angyala

Öket féllyel-futamtassa.

3 Ő útok legyen fetétség,

Es olly síkamló mint a' jég,

Es az Isten Angyala őket

Kergesse, rontsa-meg fejeket.

Mert nekem hálót vetettek,

Es mély árkot készítettek,

Hogy életemben ok nélkül,

Meg-ejtsenek kegyetlenül.

4 Engedjed, hogy a' hitetlen

Elsék vezélybe vétetlen,

Es azon hálóba akadjon,

Kit nekem vetett, hogy meg-fogjon:

Elsék-

Elsék-bé azon árokban,

Kit nekem áfott útamban;

Es örvendez az én lelkem

Az URban, ki meg-tart engem.

5 Minden én tetemem mondja:

Hozzá hasonló ki volna,

URam? ki a' fégenyt meg-tartod,

Az erősből meg-fabadítod:

A' nyomorultt élkülködöt

A' kóborlótól meg-mented:

Hamis tanúk fel-támadnak,

Es sok gonoszt reám fognak.

6 A' jóért ők gonoszt adnak,

Hogy lelkemtől meg-fokszanak,

Noha, midőn meg-betegültek

Sákba öltöztem ő érettek.

Ő inségekben bőjtöltem,

Es érettek könyörgöttem.

Mint atyámfát, úgy éántam,

Gyakorta hozzájuk jártam.

7 Gyászban jártam le-horgadva,

Mint ki az annyat siratja;

De ők zomorú életemen

Örülnek, és gyűlnek seregben.

Hát-megül a' gonosz népek

Engemet zörnyen nevetnek,

Artatlan lévén nem fázanak,

Sőt tsúfolnak és faggatnak.

8 A' képmutató galibák

Fogokat rám tsikorgatják:

Es rajtam nagy tsúfságot üznek,

Kik csak zabálódást keresnek.

URam míg nézed ezeket?

Jövel tartsd-meg én lelkemet,

D

Egyc-

Egyedül-voltom tekintsd-meg,
Ez oroſzlánoktól ments-meg.

9 Ditsérlek téged űntelen,
Nagy-sűrű gyűlekezeten,
Es nagy-roppant fereg nép előtt,
Téged ditsérlek minden felett.

Ne engedd, hogy örűljenek,
A' kik ok nélkül gyűlűnek,
Ellenségimet fordítsd-el,
Ne hunyorgassanak szemmel.

10 Mert nem űlűnak békességre;
De állok űvek néz erre,
Hogy űk azokat háborgassák,
Kik békével e' földet lakják.

A' hitlen népek foksága
Száját űrnyen reám tátja,
Kiálnak rajtam ha-ha-hát,
Mondván: Szeműnk jó dolgot lát.

11 UR Isten látod ezeket,
Fedd-meg vakmerűségeket,
Kezed űajokra ne erűzze,
Es tőlem URam ne légy meűze.

Serkenj-fel URam, es kelj-fel,
Es ments-meg ítéleteddél;
űgyemnek jóvűltát lálsák,
Ellenségim, noha bánják.

12 Ítélj-meg igazságodban,
Ne nevesenek-meg vigan,
Es ne mondják nagy hahotával:
Bé-nyeltűk űtet eh' torkunkkal.

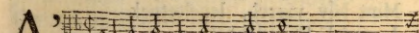
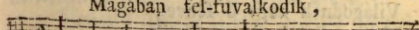
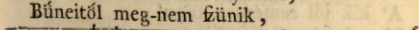
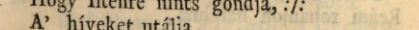
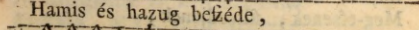
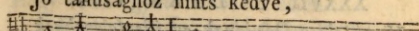
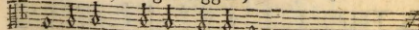
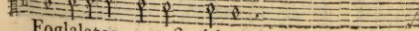
Mind meg-űgyenyűtűssenek,
Kik örűlnek ínségemnek,
űltűzzenek gyalázatlan
Ellenem kevés vűltokban.

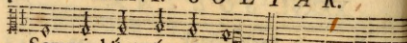
13 Es azok énekeljenek,
Kik igazságnak örűlnek,
Mondván: Hálá légyen az URnak,
Ki nyugalmat ad űolgájának.

En nyelvem igazságodat
Hirdeti nagy jóvűltodat,
Es ditséretedet híven
Éneklek minden időben.

XXXVI. SOLTAR. C.M. 68.

Dávid panaszja, Isteni ditséreti, könyörgése.

A'
Gonoztűvűnek dolgán,
Magában fel-fuvalkodik,

Eűembe vűkűm azt nyilván,
Bűneitűl meg-nem űnik,

Hogy Istenre nints gondja, ::
A' híveket utűlja,

Hamis es hazug beűzűde,

Jó tanűsűghoz nints kedve,

Es nem jár igazsűggal,

Hűvsűgot gondol ágyában,

Foglalatos gonoztűtban,

Semmi bünt ő nem utál.

2 URam a' te nagy jóvóltod

Az égig ér, igazságod

Mind a' felhőkig fel-hat :/:

Mint a' hegy, te igazságod,

Törvényed mélység, meg-tartod

Az embert és a' barmat.

Te kegyesség melly drága!

Azért a' te árnyad alá

Az emberek folyamnak,

Kik jól meg-elégítettnek,

Mint bőv vízzel, legettnek

Javaival Háznak.

3 Nálad az élet kút-feje,

Világodnak nagy ő fénye,

Melly nekünk szépen fénlik. :/:

Bővítsd rajtok kegyességed,

A' kik jól esmérnek téged,

Neved élvvel tisztelik.

Ne hagyj, hogy a' kevély lába

Reám rohanjon hatalmas,

Ne tapodjon a' földre:

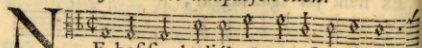
Adjad, hogy a' hitetlenek

Meg-élsenek, szilvedjenek,

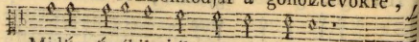
Fel se keljenek többé.

XXXVII. SOLTAR. C. M.

*Vigasztalása Dávidnak az istenteleneknek
kerentsés állapotjok ellen.*

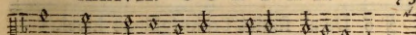

E bökönkodjál a' gonosztévőkre,

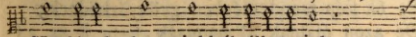

Midőn önékik jól vagyon dolgok,

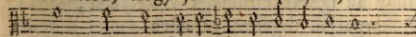
Ne

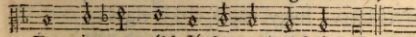
Ne nézz búslakodván kerentséjekre,

Ha látod, hogy jobbúl állapotjok;

Mert mint a' zéna-fű le-vágattatnak,

Es mint a' zöld-fű hamar el-húllnak.

2 Tégy jól, és bizzál erősen Istenben,

Es békével élhetl ez országban,

Jó kerentséd lez minden életedben:

Örvendj az URnak nagy jóvóltában,

Es valami kérz tőle, mind meg-nyered,

Mindent meg-ád, a' mit kíván éived.

3 Támaszd tsak az Istenre minden dolgod,

Es bizzál kétség nélkül ő hozzá;

Mert ő meg-tselekedéndi, meg-látod:

Ártatlanságod világra hozza,

Hogy igazságod ugyan lássa minden,

Mint a' fényes Nap fénlik dél-éinben.

4 Bíz Istenre, és légy tsendes éivedben,

Es reménségedet vesd ő benne,

Ne haragudjál jó kerentséjeken

Azoknak, a' kik élnek kedvekre:

Ne gondolj semmit az ő életekkel,

Hogy vélek együtt bűnbe ne ešel.

5 Mert a' gonoszak mind el-töröltetnek;

De a' kik a' nagy Istenben bíznak,

E' földnek azok örökösí léznek:

A' gonosztévők zörnyen el-húllnak;

Majdan ha ő helyeket meg-tekinted

Az hol laktanak, üresen leled.

D 3

J 6 De

¶ 6 De a' földet örökségül az hívek
Bírák, és nagy békeséggel lakják,
És ők éép tsendességben gyönyörködnek;
De azon ólániak a' hamisak,
Hogy az igazat ejthessék vezélyben,
Tsikorgatják fogokat ez ellen.

7 De az Isten ezeket meg-neveti,
Mert látja, hogy napja el-közelget,
Melly nap ezeknek egyfzer végét veti.
A' hitetlen ki-vonza fegyverét,
Kézijét meg-vonza, hogy ő meg-lőjje
A' fégényt, és azt Zörnyen meg-ölje.

8 De az önnön fejére vízfő-fordul,
És tulajdon szívét által-járja,
És az ő erős kézije meg-romol,
Jobb az igaznak kiseded józága,
A' mellyel ő éves tsendességben él,
A' hamisaknak gazdag kintseknél.

9 A' gonoszoknak karjok meg-rontatnak,
Erejekkel meg-nem menekednek;
De az UR óltalmok az igazaknak:
Mert idejeket tudja ezeknek,
Minden napjait nékik fel-jegyzette,
Örökségek meg-marad örökké.

10 Gonosz időben-is károk nem léfzen,
És soha meg-nem fégényítettnek:
Meg-elégítettnek a' fűk időben;
De az itentelenek el-vezének,
A' fűstbe mennek, és úgy el-olvadnak,
Mint a' kövére a' kis barálynak.

11 Az itentelen fok költsönt fel-vezén;
De igazán soha meg-nem fizet.
Az igaz örömeft ad és jól tézen:
Annakokáért ez áldott nemzet

Örökő

Örököse léfzen a' síros földnek;
De az hitetlenek mind el-vezének.

12 Mert ő járását az UR igazgatja,
És az ő útait jól vezérli,
Tántorodástól őt meg-óltalmazza,
Mert ő ennek életét kedvelli:
Noha efik néha botránkozása,
El-nem vész, mert az UR kezén tartja.

13 Gyermekek voltam, és immár meg-vénhed-
De én nem láttam soha fűkségét (tem,
Az igaznak, és én soha nem lettem;
Hogy ő magva köldülne kenyeret;
Költsön ad, és minden napon jól-tézen,
És ő magvát meg-áldja az Isten.

14 Hagyd-el hát a' gonoszt, és tégy minden
Hogy mind örökké te meg-maradhass: (jót,
Mert az UR Isten fzeret igazságot,
És az igazhoz igen irgalmas;
De a' hamis és itentelen ember
Mind tselédestől vezedelmet nyer.

¶ 15 Az igazak e' földet mind meg-nyerik,
És lakják mint ő örökségeket.
Az igaznak fűja nem hivalkodik,
Hanem mindenkor fől bñltseségét,
Ő nyelve nem fől femmi mulatságot,
De fűntelen befell igazságot.

16 Az UR befűdét ő fűvébe vűzi,
Azért soha el-nem tévelyedik.
A' gonosz, mint tolvaj, az útát lefi,
Az igaz emberre ólalkodik,
Azon gondolkodik, hogy meg-foghassa,
És mintegy farkas meg-fűgathassa.

17 De az Isten nem bñsátja kezében,
Az itéletben-is nem engedi,

D 4

Hogy

Hogy ő ügyének gonoz vége legyen.
Bizzál hát hozzá és engedj neki:
Fel-emel téged, hogy birjad a' földet;
Meg-ládd a' gonozoknak veszteket.

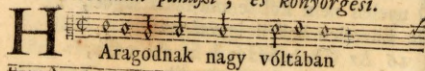
18 En jól meg-émlélém a' gonoztévőt,
Ki el-fel-kele és el-terjede,
Es hogy mind zöld borostyán-fa, úgy fel-nőtt:
Es hogy mászor el-menék mellette,
Oda lón, a' helyét kézzel nézéllem,
De őt semmiképen ott nem lelem.

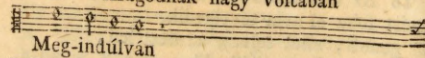
19 Él igazán, légy hű és tökéletes,
Es nagy-jól léfzen tenéked dolgod,
Bekeséged léfzen nagy örvendetes.
A' gonozok vallnak tsalatságot,
Mert ők értelen nagy inségbe cfnek,
Es végre tellyességgel el-veznek.

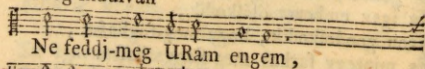
20 Mert az UR óltalmok az igazaknak,
Es őket meg-menti inségekből,
Vélek vagyon, és tőle meg-tartatnak,
Es hogy ő hozzá folyamnak ézből,
A' gonoztévőktől meg-abadítja,
Es jelen vóltával vígaftalja.

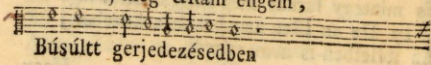
XXXVIII. SOLTÁR. C. M.

Dávidnak panáfi, és könyörgési.

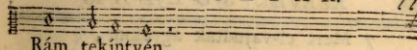
H
Aragódnak nagy vóltában

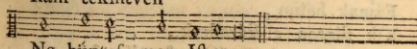

Meg-indulván

Ne feddj-meg URam engem,

Búsultt gerjedezésedben

Rám

Rám tekintvén

Ne büntets-meg Istenem.

2 Nyilaid belém lövettek,

Kik éreznek

Énnékem nagy sérelmet,

Kezeid nagy súlyossága

Hátam nyomja,

Es fanyargat engemet.

3 Testemnek semmi részében

Épség nintsen

Te nagy haragod miatt;

Tsontaim el-háborodtak,

Nem nyughatnak

En nagy bűneim miatt.

4 Mert ez én nagy gyarlóságim

Es bűneim

Fejem fellyúl haladtak,

Kiknek nehéz terhes vóltát,

Súlyosságát

Tagaim nem bírhatják.

5 En sebeim el-fenyvedtek,

Meg-bűzhödtek,

Ki miatt nagy siralmom;

De ezeknek indítója,

Szerző oka

Az én nagy bolondságom.

6 En nyavalyáim gyötrennek,

Le-görbítnek;

Ki miatt nagy kint látok,

Minden napon gyász-ruhában

Járok sirván,

Sérelmimben óhajtok.

D 5

7 Mert

7 Mert el-vajudtak ágyékim,
Fájnak bélim,
Kik éintén el-éaradtak,
Ugy, hogy én egész testemben
Épség nintsen;
Tagaim el-bágyadtak.

8 Igen el-erőtlenedtem
És törődtem
E' mondhatatlan kínban;
Sírok, ordítok éüntelen
Én éivemben
E' éertelen nyavalyán.

9 Minden mostani kérésem,
Én éitenem,
Vagyon kémeid előtt,
És minden foházzkodásom,
S óhajtasom

Tőled el-nem rejtetett.
10 Szívem nyúgalmat nem lelhet,
Igen reket',
Minden erőm el-fogyott:
Szemeim világossága,
Vidámsága

Én tőlem el-távozott.

11 Minden én felebarátim
És rokonim
Tőlem el-ízonyodnak;
Atyámfiai, éomzédim,
Ésmérőim,
Mellőlem távol állnak.

12 A' kik életemre törnek,
És kergetnek,
Hálót vetettek titkon;
És a' kik engem gyűlölnék,

Bút éereznek
Énnékem minden napon.
13 Kiben fiketnek kell lennem,
És éüelnem,
Noha nagy éitkot hallok;
Szájammal éólni sem merek,
Csak veszteglek,
Mint a' néma, hallgatók.

14 Mint a' fiket, olyan vagyok,
A' mit hallok,
Hallatlanná kell tennem:
Mint a' kinek mentségére
Nintsen nyelve;
Olyá kell énékem lennem.

15 De én az éistenben bízom,
És el-várom,
Hogy kérésem meg-hallja;
Mert éivem hozzá émelem,
És el-éízem,
Hogy éükségem meg-látja.

16 Ezt mondom URam, és kérek,
Hogy éimezek
Ne nevéssenek rajtam;
Mert ha lábam meg-botlanék,
Vagy meg-éfnék,
Gajdolóának én rólam.

17 Hogyha így kell éántikálnom,
És bajlódnom,
Éélek azon, hogy nékem
Én éivem el-ékeeredik,
És meg-éérzik,
Siralmas leé életem.

18 Hamisságomat meg-vallom,
Nem tagadom

Gonosz teteményimet;

Bűneim miá lött sebek

Kesergetnek,

És gyötrennek engemet.

19 Az én ellenséğim élnek,

És örülnek,

Erősödnek óránként.

A' kik ok nélkül gyűlölnek

És rám törnek,

Sokafúlnak naponként.

20 Ezek reám dühödtenek,

És kergetnek,

Kikkel én sok jót tettem;

De ezt csak azért mivelik,

Mert irigylik,

Hogy én a' jót követem.

21 URam ne hagyj-el engemet,

Nézd ügyemet,

Mert egyedül hagyattam.

Kérlek, légy irgalmas nékem

En Istenem,

Mert csak te benned bíztam.

22 Azért tölem ne állj mellé,

Szánj-meg végre

En kegyelmes Istenem:

Segedelmeddel ne késsél,

Siefs, jöjj-el,

En édes-üdösségem.

XXXIX S O L T Á R. T. B.

*Dávid vallás-tétele az ő tűrhetetlenségéről,
és szenvedésében való zúgolódásáról.*

M

Agamban el-vegezém és mondtam,

Hogy

Hogy dolgom meg-tartóztatnám,

Hogy nyelvem olly igét ne ejtene,

Ki énnekem bűt szerzene,

En szájamba zabolát vetettem,

Míg a' hitlen áll előttem.

2 En mint a' néma veszteg hallgaték,

Még a' jóról sem becéllék:

Sőt fájdalom-is titkolnom kelle,

Kin férelmem öregbűle;

Ég vala szívem, hogy meg-gondolám,

El-tűzesűlvén ezt mondtam:

3 Mutasd-meg URam eltemnek végét,

És meddig élteték engemet,

A' napok számát jelentsd-meg nékem,

Míg kell e' világon élnem:

Mert időm nálád csak egy araszni,

Előtted életem semmi.

4 Bizonyára múlandó az ember,

Ki magának fokot ígér;

Mint az árnyék az ember el-múlik,

Még-is szorgalmatoskodik,

Sokat gyűjt, és sok marhát rak össze,

Nem tudja kijé lez' végre.

5 URam hát nékem kibén kell bíznom?

Nints kívüléd vigaságom;

Ments-ki engem minden vétkeimből,

És a' bolondok nyelvétől

Örizz-meg, hogy ők ne tsúfoljanak,
Midőn ez inségben látnak.

6 Mint a' néma, hallgatók erősen,
Szájam fel-fem nyitom, mert én
Tudom, hogy ezt mind te tselekdedt:
Tsapásod rólam el-vegyed;
Mert kezdednek kemény volta miatt
Minden életem el-lankadt.

7 Mert midőn te meg-fedded az embert
Az ő nagy gyarlóságáért,
Azonnal el-vész szép ábrázatja,
Mint a' molytól a' szép ruha.
Lám az ember melly-igen múlandó;
Semmi dolga nem állandó!

8 Hallgasd-meg URam könyörgésemet,
Kérésemre ne légy szívet;
Mert előtted vendég és farándok,
Mint Atyáim, olyan vagyok.
Szünjél-meg tőlem, hadd vegyek erőt
Az én ki-múlásom előtt.

XL. SOLTÁR. T. B.

Jövendőlés a' Krisztusnak fenvedésiről és
Papi tisztiról.

V Arván vártam a' felséges URat,
És ímé hozzám fordula,
Kegyelemesen meg-hallgata,
És meg-mutatá rajtam jóvóltát,

Ki-vón

Ki-vón a' mély veremből
És a' sáros fertőből,
Es én lábaimat
Szép egyenes köré
El-fel helyeztette,
Vezérlvén útamat.

2 En szájamba ada új éneket,
Istenünk ditséretire;
Hogy a' kik hallgatnak erre,
Higgyék és féljék ő Istenek.
Bóldog, a' ki az URban
Bízik, ízemét el-hajtván
A' kevély népektől,
Kiknek minden dolgok
Hazugságra hajlók,
Tőlök távol kerül.

3 Tsuda-tételidnek fok ő száma,
És nagy bölts gondolatidnak,
Hozzánk való jóvóltodnak
Sokságát senki meg-nem mondhatja
Ha el-kezdem számlálni,
Nem tudom ki-mondani.
Mert te nem kívántad
A' fok áldozatot;
De hogy fogadjak éót,
Fülemet meg-fürtad.

J 4 Az

¶ 4 Az égő áldozat nints kedvedben,
A' bűnért valók sem kellők;
Akkor mondom: Im el-jövök,
Rólam írás van a' törvény Könyvben.

Hogy akaratom tegyem
Én kegyelmes Istenem,
A' te törvényedben
Gyönyörködik lelkem,
És örvendez szívem
A' te ént igédben.

5 Nagy-fok népek gyülekezetiben
Igazságod ki-hírdtettem,
Meg-nem tartóztattam nyelvem:
Jól tudod, hogy én minden időben
Jóvoltod magasztaltam,
Soha el-nem hallgattam
Te idvérségedet:

Hűséggel hirdtettem,
Mindennek befélltem
Nagy kegyességedet.

6 URam tölem irgalmasságodot
Ne vond-meg, tarts-meg kegyesni,
Igazságod meg-örizzen:
Számítalan gonosz reám áradott,

Sok nyavalya körül vött,
Reám nagy-fok inség jött,
Kiknek nintszen háma,
Mint hajam falinak,
Kik fejemen vannak,
Szívem-is el-hagya.

7 Könyörülj rajtam kegyes Istenem,
Sies, jőjj segedelmemre,
És juttasd nagy fégyenségre,
A' kik halálra keresik lelkem.

Ször-

Szörnyen hátra térjenek,
Kik káromon örülnek,
És kik inségemen
Üznek nevetséget,
Kiálnak veh-veh vét,
Jutalmok dög légyen.
8 Hogy te benned mind örvendezzenek,
A' kik tisztelnek tégedet,
Szeretik idvérségedet,
Mondván: Ditsőség légyen Istennek.

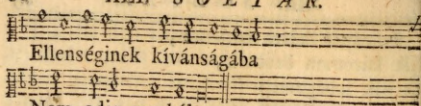
Noha én fégyény vagyok,
És én fékségim nagyok;
De rám gondot vésél
Az UR, én Meg-tartóm.
Jövel Szabadítóm.
UR Isten ne kétsél.

XLI. SOLTAR. T. B.

Dávid elő-fámlálja nyavalyáit.

B Oldog, a' ki a' nyavalyást hiven,
Szánja inségében:
Mert féklégében ötet ismétlen
Meg-menti az Isten,
Meg-tartja éltét, és ez országba
Lez jó állapotja,

Ellen-

Ellenséginek kívánságába

Nem adja markába.

2 Fájdalmában az Isten meg-tartja,
Szépen fel-gyógyítja,
Beteg ágyát fordítva örömré
És jó egészségre.

Azért így szólok néked Istenem:
Kegyelmezz-meg nekem,
Gyógyítsd-meg URam én betegségem,
Mert igen vétkeztem.

3 Én ellenségim földnek engemet,
Örülnek véttemet,
Mondják: Halála ennek ha jó-el,
Neve mikor véz-el?

Meg-látogattak engem nyájasan,
Hazugságot szólván,
Minden dolgaikat meg-émlélték,
Ostán ki-fetsegték:

4 Mindnyájan én ellenem futtognak,
Reám ólálkodnak,
Szereznek, kérnek nekem bánatot
És háborúságot,

Mondván: Az ő bűninek foksága
Fájdalmának oka;
Ihon fekszik az ő kór-ágyába,
Már fel-nem kél foha.

5 Egy pedig, a' ki barátom vala,
Kiben bízom vala,
Kit tápláltam, és ötte kenyerem,
Labát vét énnékem.

Légy kegyelmes azértan UR Isten
Illy nagy félségemben,

Gyó-

Gyógyíts-meg, hogy valaha nékiek
En meg-fizethessék.

6 De hozzám jó kedvedet esmértem,
Ezen-is jól értem,
Mert ellenségemnek oka niatsen,
Hogy rajtam örvendjen.

Tisztaságomban engem meg-tartasz,
És meg-fabadítasz,
És feneid eleibe állatsz,
Örökké el-nem hagysz.

7 Áldott légy Izraelnek Istene
Most és mind örökké:
Szent neved ditsértesék mindenben:
Ámen, és úgy légyen.

XLII. SOLTAR. C. M.

Külömb-külömb panaksi Dávidnak.

Mint a' szép hives patakra
Lelkem úgy óhajt URamra,

A' szarvas kívánczozik, :/
És hozzá foházkodik.

Te hozzád én Istenem

Szomjúhozik én lelkem,

Vallyon zined eleiben,

Mikor jutok elő Isten?

2 Könyhúllatásim énnékem

Kenye-

Kenyereim éjjel nappal, ∴:

Midőn azt kérdik én tőlem:

Hol Istened, kit vártál?

Ezen lelkeim ki-ontom,

És Házadat óhajtom,

Hol a' hívek seregében

Örvendez szép éneklésben.

3 Én lelkeim mire tsüggedél-el,

Mit kefergedél ennyire? ∴:

Bízzál Istenben, 's nem hágy-el,

Kiben örvendez végre:

Midőn hozzám ortzáját,

Nyújtja szabadítását.

Oh én kegyelmes Istenem,

Melly igen keferég lelkeim!

4 Mert te rólad emlékezem

Ez Jordánnak földéről,

Szent helyedre igyekezem

Ez Hermon kis hegy mellől.

Mélység kiált mélységet,

Midőn én fejem felett

A' fok febes víz meg-indúl,

Mintegy erős hab meg-zúdúl.

5 Sebessége árvizednek

És a' nagy zúgó habok ∴:

Én rajtam özve ütköznek,

Még-is hozzád óhajtok:

Mert úgy meg-tartasz nappal,

Hogy éjjel vígasággal

Dítséreteket éneklek

Néked erős örözmnek.

6 Mondván: Isten én kő-fálam,

Mire felejtél így el? ∴:

Ellenségim vannak rajtam,

Gyáf-

Gyázban járok veszélyvel:

Mert az ő hamis nyelvek

Tsontaimban meg-fértnek;

Mert így bozszontnak ellened:

Lásfuk, hol vagyon Istened.

7 Én lelkeim mire tsüggedél-el,

Mit kefergedél ennyire?

Bízzál Istenben, 's nem hágy-el,

Kiben örvendez végre:

Ki nékem szemlátomást;

Nyújt kedves szabadulást,

Nyilván meg-mutatja nékem,

Hogy tsak ő az én Istenem.

XLIII. S O L T Á R. C. M.

Dávid Könyörgése a' meg-fabadításért.

I Télj-meg engemet UR Isten,

És fogadd-fel én ügyemet

E' kegyetlen nemzetség ellen,

A' hamis embernek kezében

Ne botsás URam engemet,

Tartsd-meg én fejemet.

2 URam engem miért hágyál-el?

Lám te vagy én erősségem:

Miért járok keferüséggel,

Minden örömem távozik-el?

Mert nyomorgat ellenségem

És

Es fanyargat engem.

3 Igazságodat add értenem,
Világosságod küldd alá,
Ki meg-világosítson engem,
Szent hegyedre légyen vezérem,
Bé-menésem igazgassa
A' te hajlékodba.

4 Isten óltárához bé-mégyek
Az én URam eleiben,
A' ki öröme én szívemnek:
Hegedűvel néked éneklek,
És hálát adok szüntelen
Tenéked UR Isten.

5 Miért vagy szomorú én lelkem?
Mit kefergező illy szertelen?
Bízzál az Istenben; mert hiszem,
Hogy még őtet vígan ditsérem,
Middön engem meg-mert híven
Én Istenem lévén.

XLIV. SOLTÁR. T.B.

Könyörög az Isten népe a' szabadulásért.

H Allottuk, Isten, füleinkkel,
A' mit régenten tselekedtél,
Nékünk Atyáink mondták,
Kik nagy dolgaidat látták,
Keziddel a' pogány népet

El-vez-

El-vezted, földet el-puhtitád,
Oltán más helyre vúd őket,
Holott ismét meg-faporitád.

2 Mert nem ő fegyverek által lett,
Hogy ők meg-ülték e' jó földet,
Nem az ő kezek sem kárjok
Vólt nekik szabadítójak;
De te ortzád tekintése,
És a' te karod és jobb kezéd
Őket így meg-segitette,
Mert ő hozzájok vólt jó-kedved.

3 UR Isten te vagy én Királyom,
És az én tellyes vígaságom:
Jákóbnak küldd segedelmed,
A' mint régenten mívelted.

Általad ellenségünket
Meg-ökleledezzük és meg-rontjuk,
És a' mi gyűlölöinket
A' te nevedben le-tapodjuk.

4 Mert én nem bízom kézivemben,
Sem az én éles fegyveremben,
Az engem meg-nem szabadít,
Ha az ellenség meg-forít:

De te tartasz-meg bennünket
Minden mi ellenségink ellen,
És a' mi kergetőinket
El-vezted, és ejted szegényben.

5 Azért az Istent magasztaljuk,
És szent nevét örökké áldjuk,
Mindennap ditsérvén őtet,

Hirdes-

Hirdefszük nagy kegyességét.

De minket te meg-vetettél,
És juttattál nagy fégyenségből,
A' hadba velünk nem jövel,
Hogy meg-tartottál volna épen.

6 Az ellenségtől el-futtattál;
És velünk nagy fégyent vallattál;
Minden marhánkat el-dúlják,
Kik éltünket háborgatják:

Hogy minket ők meg-egyenek,
Mint a' juhokat, úgy adál-el,
Kik minket mezőre kergetnek
A' pogányok közibe félyel.

7 Népedet te semminek tartád,
És őket csak óltsón el-adád,
Igen kevésre betsüléd,
Tsak-nem ingyen oda vetéd:

Azt tód, hogy mi ellenségink
És a' kik mi környülünk laknak,
Mindenfelől mi bomlédink
Minket nevetnek és tsúfolnak.

8 A' pogányok példa-befédet
Szólnak mi rólunk nevétséget,
És mindenféle nemzetek
Tsúfolván fejekkel intnek:

Gyalázat, éitok fűntelen
És fégyen forog én előttem,
Ugy hogy nagy fégyenlettemben
Az én ortzámat bé-kell fednem.

9 Nagy-fok fidalmat kell hallanom,
Ki miatt tsak el-bomorodom,
Midőn fémem előtt nézem
Bozósú-álló ellenségem.

Mind ezek esnek mi rajtunk;

Még-

Még-is nem felejtünk-el téged,
Kötésed ellen nem járunk,
Mindenben engedünk tenéked.

10 A' mi fivünk nem fordúl vissza,
De gondolatit rajtad tartja,
A' mi lábunk ki-nem mozdul
Ösvényedről el-nem hajol.

Még-is így büntetéz bennünket,
Bé-vetél a' firkányok közzé,
És már mindenfelől minket
Halál árnyéka környékeze.

11 Ha el-felejtünk volna téged,
Meg-sem gondoltuk volna neved,
Ha más Isten szolgálatra
Kezünket emeltük volna:

Nyilván nem túrted volna-el,
Sőt igen meg-büntettél volna:
Mert mindent látz fémekkel,
Minden fivnek előtéd titka.

12 De mi te éretted naponként
Üldöztetünk e' világ férént,
Miként az ártatlan juhok,
Kik a' mezőszékre valók.

Kelj-fel azért, mit aluzol?
És álmodból már serkenjél-fel,
Támadj-fel, és hatalmadból
Ments-ki minket e' nagy inségből.

13 Miért fordítod-el fémemet?
Mire rejted-el fent fénedet?
Minket miért felejtéz-el,
Nem gondoléz é inségünkkel?

Lelkünk és minden életünk
Már fíntén a' földre le-hajlott;
A' mi hasunk, és mi belünk

E

Már

Már fíntén a' földhöz ragadott.

14 Kelj-fel azért és általmazz-meg,
Irgalmasságod szerint tarts-meg,
És a' te kegyességedből
Ments-ki minden inségünk-ből.

XLV. SOLTÁR. C. M.

Jövendőlés a' Krisztusról, úgy mint az ő Gyülekezetének Völegényéről.

E Gy szép dolgot hoz elő az én szívem,

A' ditső Királyról lelkü éneklésem,

Kit nyelvem meg-ditsér szép tziárával,

Mintegy deák az író pennával:

Sokkal szebb vagy te minden embereknel,

Mindent fellyül múlt te szép termettedel,

Ajakidnak nagy ő kedvessége,

Mert meg-áldott az Isten örökké.

2 Te kegyes és erős vitéz kézülj-fel,
Vedd fegyvered és oldaladra kösd-fel,

Ugy mint királyi ékességedet,
Ez ékességben végy győzedelmet:

A' jó igazság vezérleje útatad,
Kegyesség, jóság birja járásodat,

És a'

És a' te karodnak erejével

Nagy tsudákat tételez, meg-ládd femeddel.

3 Mert hegyesek a' te febes nyílaid,

Kit meg-éreznek minden ellenséged,

Midőn ő fíveket által-lövöd,

És őket hatalmad alá veted.

Oh UR Isten a' te királyi fékved

Meg-marad mind örökké ditsőféged:

Páltzája a' te királyságodnak

Bizony páltzája az igazságnak.

4 Az igazságot te igen szereted,

A' hamisságot vízontag gyűlölsd;

Azért az Isten mindenek felett

Víg olajjal meg-kenett tégedet.

Mirha és áloes fag jó ruhádról,

Káfa illat üt-ki kamarádból,

Éléfánt tetemes palotádban

Néked mindenek szolgálnak vígan.

5 A' Királyok leányi ékességben

Drága öltözettel jönnek elődbe,

Jobb-felől áll a' kegyes menyasszony,

A' kín szép aranyas ruha vagyon.

Oh te szép leány hallgass befelemdre,

Nézz ide, füleiddel hajolj erre,

Felejtkezzél-el te nemzedetről,

Atyád házat-is vesd-ki ezedből.

6 És a' Király a' te nagy szépségedben

Gyönyörködik, és vígad ő fíveben,

Ő léfzen immár tenéked URad,

Azért térdet hajtván őt uraljad.

A' Tirusbéliek és egvéb népek

Néked ajándékot hoznak és küldnek,

Király leányi belső szépséged

Tisztelik aranyas öltözeted.

E 2

7 0

7 Ő Éép himmel varrott öltözetiben
Bé-vitetik a' Király eleiben,
Leány társainak Éép serege
Ő utánna vitetnek elődbe.

Ekképen gyönyörű ékességekkel
A' Királyhoz vitetnek nagy örömmel,
Bé-mennek királyi palotádban,
És nagy örömben léznek mindnyájan.

8 A' te el-hagyott földed helyében
Magzatokat ád tenéked az Isten,
Kiket helyheztesz nagy méltóságban,
Fejedelmekké téved fok országban.

A' te nevedet mindenkor hirdetem,
Nemzetségről nemzetségre becéllem,
És minden maradéki ezeknek
Tégedet mind örökké dicsérnek.

XLVI. SOLTÁR. C. M.

*Háládása az Isten népének a' meg-óltal-
mazásért.*

A Z Isten a' mi reménységünk,
Midőn reánk tör ellenségünk,
Minden háborúságinkban
Meg-tart erős hatalmában:
Azért a' mi živünk nem félne,
Ha az egész föld meg-rendülne,

És a'

És a' hegyek a' tengernek
Közepibe bé-dülnének.

2 Ha a' tenger förrylen zúgna-is,
Minden víz fel-zavarodnék-is,
És ha a' febes Éél-véfézel
A' hegyek hányatnak Ééllyel;
A' Éép folyó-víz mindazáltal
Az ő Éép tizta folyásával
Az Istennek Éent városát
Meg-vigasztalná hajlékát.

3 Mert közepin lakik az Isten,
Azértan romlása nem lézen,
Semmi ínségbe nem ejti,
Az Isten jókor meg-menti.

A' pogány népek dúlnak-fúlnak,
Nagy-fok országok fel-támadnak;
De az ő haragos Éava
Mind e' földet el-olvasztja.

4 De az Isten minden időben
Mi velünk vagy on ínségünkben,
Jákób Istene óltalmunk,
A' Zébaoth mi Hadnagyunk.

Jertek láfsátok e' nagy URnak
Tsuda-dolgait hatalmának,
Ki mind e' föld kerekféget
El-puštítja ékességét.

5 E' földön Ééllyel nagy hadakat
Ő meg-tsendesít háborúkat,
Ivet, kopjákat meg-rontat,
Tárfekereket fel-gyújtat,
Igy Éólván: Mindnyájan halljátok,

E 3

Hogy

Hogy én erős Istentek vagyok,
 És hogy birodalmam vagyon
 Minden népen e' világon.

6 Summa szerint ez erős Isten
 Velünk vagyon minden helyeken,
 A' Jákóbnak nagy Istene
 Dolgainak fégedelme.

XLVII. SOLTÁR. T. B.

Örvend az Izrael a' Jehova Királyságán.

N O minden népek Örvendeztek,
 És tapsoljatok, Istent áldjátok
 Szép hangossággal, És nagy fel-őzóval.
 Mert az UR Isten Nagy felfégebén,
 Ő Királysága, És nagy orzága
 Ki-terjed mezébe, Ez egész földre.
 2 Hatalmunkba vét Nagy-fok népeket,
 És meg-hódoltat Sok pogányokat
 Minékünk végre Ő nagy ereje.
 Minket ő fel-vött Örökévé tött,
 Nékünk engedte Ő kegyessége
 Jákóbnak titkét, Kit igen szeret.
 3 Imé az Isten Szépen fel-mégyen
 Nagy vigaságban Trombita fókban,
 URunk fel-mégyen Nagy ditsőségben.

Éne.

Énekeljetek	Az UR Istennek
Zengő verseket,	Szép énekeket,
E' nagy Királynak,	Mint mi URunknak.
4 Őnéki minden	Jól énekeljen,
Mert minden népek	Néki engednek,
Királyi székből	Űl nagy kegyesen.
A' Fejedelmek	Ő hozzá gyűlnek,
Mint Ábrahámnak	Istenét áldják,
Alázatosan	Néki szolgálván.
5 Ez erős Isten	UR mindeneken,
Népét meg-őrzi	És jól vezérli,
Nagy ditsősége,	Kinek nints vége.

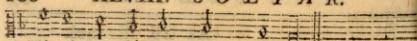
XLVIII. SOLTÁR. T. B.

A' Jérusalembélieknek hálálások a' meg-
 őltalmazásért.

N Agy az UR méltóságában,
 Az Isten űzent városában,
 Holott lakozik ditsősége,
 És ditsértetik ő űzent neve.
 Tudnillik a' Sionban,
 Északi tartományban,
 E' gyönyörűséges helyen,
 Holott helyheztetett szépen
 A' nagy Királynak városa,

E 4

Kinek

Kinek e' földön nints mássa.

2 Itt jól e'rmérik házanként
Erős őltalmúl az Istent:
Holott Királyok egybe-gyűltek,
És ők sereggel elő-jöttek,
Erősen meg-állották,
Hogy meg-vegyék, el-éánták;
De ottan meg-rettenének,
Meg-futamodni kezdének,
Város mellől el-állának,
Nagy rette'gve f'zalának.

3 Nagy féelme lón f'zve'knek,
Mint gyermek-fűlő f'zemélynek,
És mint a' hajó a' f'él-vélben,
Ha Napkeleti f'él f'ú f'örnyen.

Ezt mi f'zemünkkel látjuk,
Mint az előtt hallottuk,
Az Isten városa mellett,
Melly őnéki f'zenteltetett,
Kit magának foglalt Isten,
Hogy néki f'zolgá'ljon minden.

4 Kit úgy erősített Isten,
Hogy romlása ne lehessen:
Nézünk itt te kegyességre
Szent Templomodnak közepette.

Mint neved ditsósége
El-hat a' f'zéles földre;
Akképen te ditséreted'
Nagy-mel'zre te ki-terjeszted:
Jobb-kezed merő igazság,
Minden dolgod irgalmasság.

5 Örül a' Sionnak hegyi
És a' Judának leányi,

A' te igaz itéleteden
Szive-zerint örvendez minden.

A' Siont járjátok-meg,
Tornyait láfsátok-meg,
Nézzétek-meg ő bátyáit,
És f'zépén épültt házait,
Hogy ezt meg-be-f'zélh'e'sétek
Következendő népeknek.

6 Mert tsak ez az igaz Isten,
Ki minket minden időben
Meg-tart, és vezérli éltünket,
Mind halál'ig őriz bennünket.

XLIX. SOLTÁR. C. M.

A' gonosz's te'f'i emberek v'ezendőségek.

H Allgafsátok-meg ezt minden népek,

Értsétek-meg, kik e' földön éltek,

Köz népek és a' fő renden valók,

Minden f'zegények és a' gazdagok.

Az én f'zajam f'zól nagy b'ö'lt'seséget,

És elmém gondol jó értelmeket:

E' példára magam-is f'gyelmezek,

Hegedű f'zóban f'zép me'f'et jelentek:

2 Mit félnek én a' gonosz időben,

E 5

Hogy

Hogy gyarlóságom engem el-ejtsen,
Midőn ellenfégem azon vagyon,
Hogy engemet láb alá tapodjon?

Némellyek igen bíznak pénzekben,
És ditselkednek az ő kintsekben;
De fenki nem váltja-meg attyafiát,
Nem adhatja-meg Istennel váltságát.

3 Mert drága a' léleknek váltsága,
Életét fenki meg-nem válthatja,
Hogy a' halált ő el-kerülhetné,
És a' sírbe menni ne kellene.

Mert látja, hogy sem bolond, sem ezes
A' halál ellen nintsen mentséges,
És holtok után minden gazdagságok
Más embere marad ő fok jószágok.

4 Ez őnékiek fő gondolatjok,
Hogy miad örökké tartson szép házok,
Hogy az ő nemzetek el-ne fogyjon,
És nevek örökké meg-maradjon.

Mert noha vagyon pénzek és tisztek,
De nem sokáig tartnak mind ezek;
Mert végre minden jóktól el-északadnak,
És mint az oktalan állat, meg-halnak.

5 Merő bolondság minden ő dolgok,
Azon bolondságban maradékok
El-mennek, és olyan szokásokban
Gyönyörködnek attyoknak útjokban:

Mint a' barom, a' sírben fekelednek,
Az örök halálban legeltetnek:
Majd az igazak rajtok uralkodnak,
Jó-idején ezek alá adatnak.

6 Mert oda lézen minden ő dolgok,
A' koporsó lézen ő hajlékok.
De a' haláltól engem az Isten

Meg-

Meg-ment, és kegyesen hozzá vézen.

Annakokáért azzal ne gondolj,
Hogyha némelly igen meg-gazdagul;
Mert minden ő kintsét másnak kell hagyni,
És nagy ditsőségitől meg-kell válni.

7 Lelkét éltében bódognak vélte,
És ditsér téged, ha jól tévél véle:
Végre el-mégven attyai után,
Soha többé világot nem látván.

A' kinek itt nagy ő Szerentséje
És tisztessége, de nintsen eze,
Hasonló ez az oktalan állathoz,
És a' vezendő goromba baromhoz.

L. SOLTÁR. C. M.

Tanúság az Isteni szolgálatról.

A Z erős Isten URaknak URa

Szól, és mind e' földet elő hívja,

Támadatról és Nap-nyézetéről,
Nagy szépséggel a' Sion hegyéről

El-jó az Isten ő fényességében,

Semmit el-nem hallgat ítéletiben.

2 Emelkedő tűz mégven ő előtte,
Nagy forgó kél-vél lézen környüle;

Szólítja az eget és a' földet,
Hogy meg-ítélje minden ő népet,

Mondván: Gyűjtsetek ide a' híveket,

E 6

Kék

Kik áldozattal vették kötésemet.

3 Az egek hirdetik igazságát
Az Istennek, mert ítél igazat.
Én népem hallgassd-meg, Ézók néked,
Izrael ezt jól észbe vegyed;
Én tenéked erős Istened vagyok,
Áldozattal keveset gondolok.

4 Égő áldozatid én elöttem,
Ökridet házadból én nem kértem,
Aklodból bakokat nem kívánok,
Mert minden állatokkal én bírok:
Hegyen, völgyön, erdőkön a' vadakat
Esmérem, és birom a' madarakat.

5 Ha éhezném, sem mondanám néked,
Mert nekem e' föld és minden enged.
Azt véled-é, hogy ökor húst élek,
Avagy a' bak vér italom nekem?
Az Istennek áldozzál hálá-adást,
Ő felségének tégy szívből fogadást.

6 Szükségben tőlem segítséget kérj,
És meg-segítlek, hogy engem ditsérj.
A' gonóznak mond Isten: De mire
Vézed törvényem a' te nyelvedre?
Kötésem száddal vallod, de gyűlöled
Intésemet, és ígémet meg-veted.

7 És mikor te a' lópót látod,
Véle együtt futsz, dolgát jávalod,
A' paráználkával örömeit mulatsz,
Buja társaságnak gyakran helyt adsz,
Szájaddal búsiszál sok jámborokat,
Nyelveddel szerzed sok háborúságot.

8 Le-ülsz, és atyádfiát meg-ízólod,
Az anyád fiát-is rágalmazod:
Ezt mivelod, de én tsak hallgatok,

Azt

Azt véled, hogy én-is olyan vagyok
Mint fínté te; de téged elő-vételek
És szemlátomást bűnődről meg-feddek.

9 Ezt mostan ezetekbe vegyétek,
Kik az Istenről el-felejtkeztek,
Hogy el-ne rántsalak mentség nélkül.
A' ki hálát ad, engem az betsül,
Mond Isten: Az illy ember jár jó úton,
És néki segedelmem jelen nagyon.

LI. SOLTÁR. C. M. 69.

Dávidnak külömb-külobb könyörgése.

U R Isten kegyelmezz-meg énnékem,
Kegyességed szerint könyörülj rajtam,
Bűneimből tőled meg-tisztíttassam:
Nagy irgalmaddal végy körül engem,
Töröld-el az én nagy bűnemet,
Mólgass jól-meg fertelmességimből,
Kikkel ferteztettem életemet,
Tisztítsad-el nagy kegyelmességedből.

2 Mert jól esmérem gyalgó voltomat,
És bűnöm mindenkor forog előttem,
Mellyet tsak te ellened tselekedtem;

E 7

Ki

Ki miatt tézek én nagy siralmat.

Vétkeztem a' te szemeid előtt;
Kiért engemet méltán meg-bűntethetű,
Rám vethedd kemény ítéletedet,
Mindazáltal igaz ítélő lehetű.

3 Mért im látom és nyilván jól értem,
Hogy én a' gyarlóságban fogantattam,
És bűnben az én anyámtól zármaztam,
Szüleim bűnös vérekből lettem:

De te az igazságot szereted,
És igen kedveled a' tiszta szívét,
És a' te titkos bűltsegedet
Nagy-kegyelmesen nekem meg-jelentéd.

4 Uram hints-meg engemet Isóppal,
És én azontúl tisztán meg-újulok,
Moss-meg engem, és szépen meg-tisztulok,
És sejtérb lézek a' tiszta hónál;

Hogy örvendezhesen az én szívem:
Add ímért értenem nagy irgalmadat,
És meg-vidúl minden én tetemem,
Kiket a' te haragod ösze-rontott.

5 Rejtsd-el kínedet vétkeim elől,
Fertelmes bűneimet ne tekintsed,
Haragos ortzádat rólam el-vegyed,
Szabadíts-ki minden bűneimből.

URam teremts bennem tiszta szívet,
Minden dolgaimat jóra vezérljed,
Ujítsd-meg bennem az igaz lelket,
Hogy életem kedves légyen előtted.

6 Ne vész-el engemet kíned elől,
És ne vedd-el Szent Lelkedet én tölem,
Sőt tellyes örömet szerez az bennem:
Tégy bizonyossá engedelmedről:

Indíts szívemben nagy vigaságot,

És ví-

És vidám lélekkel engem erősíts,
Hogy örömmel értsem irgalmadat,
Kegyelmességeddel engem bátoríts.

7 És példa lézek erről mindennek,
A' bűnösöket útdra tanitom,
Bűnökből hozzád térésre inditom,
Hogy ők tsak te benned reméljenek.

Oh én Istenem, én idvességem,
Szabadíts-meg e' vérrel buzgó bűntől!
Kiért örökké téged én nyelvem
Ditsér, és énekel kegyességedről.

8 Nyisd-meg azért az én ajakimat,
Hogy az én szájam ditsérhesen téged.
Ha az áldozat kedves volna néked,
Nem kimélleném áldozatomat;

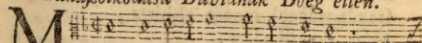
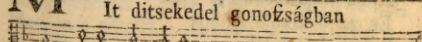
De nem kell néked égő-áldozat:
Az alázatos lelket te szereted,
Az te nálad a' kedves áldozat,
A' töredelmes szívet meg-nem veted.

9 Jóvoltodból tégy jól a' Sionnal,
Hogy kö-falai a' Jerusálemnek
Nagy ditsőségesen meg-épüljenek,
Ékesüljenek magas tornyokkal.

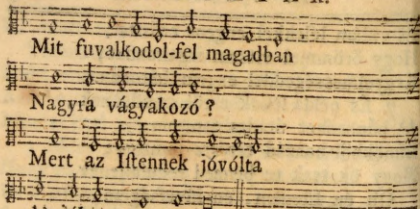
Akkoron áldoznak igazságot,
A' melly kedves lézen te felfégednek,
És készítenek égő-áldozatot,
A' te oltárodra tulkokat téznek.

LII. SOLTÁR. T. B.

Panafozkodása Dávidnak Dógg ellen.

M It ditsekedel gonofságban
 Te hatalmaskodó?

Mit

A' jókat meg-tartja.

2 Mint színtén az éles beretva,
Olyan a' te nyelved;
Mert a' fíveket által-járja
Rágalmazó mérged:
Inkább szeretű hamisságot
Hogy nem igazságot.

3 Te tsalárd nyelv szólé tsak nyavalyát,
Azértan az Isten
Téged ki-gyomlál és el-faggat,
Házadból ki-vézeni,
És az élők seregéből
Tégedet ki-töröl.

4 Midőn a' hívek és a' szentek
Látádják e' vesélyt,
Ő magokban meg-félemlenek;
Mindenek e' kevélyt
Meg-nevetik és tsúfolják,
És végre ezt mondják:

5 Im ez az Istent meg-vetette,
És benne nem bizott,
Gazdagsággal magát el-hitte,
Ahoz ragazkodott,
És az ő álaokságához
Bizott hatalmához.

6 De én, a' ki jó hittel bizom

A' nagy UR Istenben,
Az ő házába plántáltatom:
És zöldellem szépen;
Mint az ékes zöld olaj-fa,
Ki meg-nem asz soha.
7 En téged örökké ditsírek,
Mert meg-tartál engem,
És a' te nevedben remélek,
Mig lézen életem;
Mert te a' te hívednek
Vagy jó segedelmek.

LIII. SOLTÁR. T. B.

A' XIV. Soltár nótájára és értelmére.

A' Bolond így szól az ő szívében:
Nintsen Isten; azért gonofságban él,
Utálatos bünt tézen, semmit nem fél,
Ez egész földön a' ki jót tégyen,
Senki nintsen.

2 Az UR az égből alá tekinté
E' földön az emberek faira,
Hogy meg-lássa, ha kinek eze vólna,
Ha az Istent valaki keresné
És tisztelné.

3 De azt jól látja ditsőségében,
Hogy a' jó útról el-tértek mindenek,
Mindnyájan Istentelmes bűnben hevernek,
A' ki az Istent tisztelné hiven,
Tsak egy színtsen.

4 De a' hamisak meg-nem gondolják,
Hogy népemet, mint a' kenyért, meg-élik,
Meg-nem térnek; sőt magokat el-hízik,
Az Istent segítségül nem hívják,
Sem uralják.

5 A' hol nints félelem, ott rettegnek;
Mert meg-töri ő tsontjokat az Isten,
És bökűt áll a' te ellenségeden,
Töléd, Sion, meg-égyenítettnek,
Kik rád törnek.

6 A' Sionról vallyon 's ki jövőnd-el,
Ki a' ſzent Izraelt meg-ſzabadítja?
Ha Isten fogságból népét ki-hozza,
Örvend a' Jákób és az Izrael
Tellyes ézivel.

LIV. SOLTÁR. T. B.

Dávid könyörgése a' meg-ſzabadításért.

T Arts-meg URam Isten engem,
És ſzent nevedért védelmezz-meg,
Artatlan ügyemet tekintsd-meg,
Hatalmaddal támadj mellem:
Kérem te ſzent fellegedet,
Hallgass-meg én könyörgésemben,
És kegyesen vedd ſzűleidben,
Az én ſzajamnak beſzédét.

2 Mert ellenségim kevélyen
Reám támadnak és kergetnek,
És engem halálra keresnek,

Ezek-

Ezekbe ſem jut az Isten.

De az Isten meg-tart engem,
Kegyelemességét meg-mutatja,
És fejedelmét hozzám nyújtja,
Jóra vezérli életem.

3 Ez nékem ſzánt nagy nyavalyát
Én ellenségimre téríti,
És ezt nékik meg-fizeti,
Meg-mutatván igazságát.

Akkoron néked vig ſzível
Hála-adásokat áldozom,
És ſzent nevedet magasztalom;
Mert ő tellyes kegyességgel.
4 Mert minden én ínfégeből
Te meg-ſzabadítál engemet:
Meg-büntetéd ellenségimet,
Kit én meg-láték ſzememmel.

LV SOLTÁR. T. B.

Dávid könyörgése a' meg-ſzabadításért.

H Allgass-meg az én könyörgésem,
UR Isten ne fordúl-el tőlem,
Imádságom vedd ſzűleidben;
Mert nagy kínokat ſzenvedek,
Szívemben igen kefergek,
Előtted panaszkok reſzketvén.

2 Mert

2 Mert fenyeget én ellenfégem,
A' hitetlen rettetget engem;
Mert én rólam tanátsot tartnak,
Én ellenem kötést téznek,
Nagy haraggal rám gerjednek,
Hogy engem meg-nyomorítsanak.

3 Nagy ínségben kesereg živem,
Rettetget halálos félelem,
Tellyességgel el-zomorodtam,
Félek, rettegek, gyöttrődöm,
Rezketvén zörnyen vesződöm,
Ugy hogy immár sokszor kívántam:

4 Oh ha szárnyaim lehetnének,
Mint a' galamb ha repülhetnék!
Én el-repülnek mezze földre,
El-mennék e' népek közzül,
Pusztát keresnék ezentül,
A' hol nyúgodalmom lehetne.

5 El-éladnék nagy sietséggel
E' sebes forgó fél-vész elől,
E' zürzavarból én el-futnék.
Ő nyelveket hafogasd-el,
Kik hamis perldésekkel
Ez egész várost bé-töltötték.

6 A' nagy hamisság éjjel nappal
E' város köfalain nyargal,
Közepette vagyon álnokság,
És köröskörnyül az utcák
Minden gyalázattal rakvák,
El-áradt köztök a' tsalárdság.

7 Hogyha ellenfégem volt volna,
És szemlátomást gyűlölt volna,
Örizkedtem volna ő tőle:
Ha rám törött volna nyilván,

És

És ha nem illy alattomban;
El-térhettem volna előle.

8 De te a' ki én-velem laktál,
Nálam nagy tisztességben vóltál,
Kivel tanátsomat közlöttem,
Titkaim meg-mondtam bátran,
Együtt jártunk a' Templomban,
Nagy nyájasságban veled éltem.

9 Bé-esnek a' halál kezében,
És a' föld alá elevénen,
A' nagy mélységbe bé-vettetnek;
Mert nagy az ő gonozságok.
De én Istenhez kiáltok,
Mert ő meg-tartója életnek.

10 Mind estve, reggel őt óhajtom,
Délkorban-is őtet kiáltom;
És meg-hallgatja könyörgésem,
Meg-tart engem békeségben
Minden ellenfégim ellen,
Kik feregbe gyűltek ellenem.

11 De az örök hatalmú Isten
Meg-hallgat engem kérésemben,
És őket meg-bünteti végre;
Mert nem jobbulnak éltekben,
Semmi gondjok nekik nintsen
Az Istennek tisztességére.

12 A' hitetlen kezét emelte
A' békeséges hű emberre;
A' barátság frigyét meg-éegte;
Beféde síkos, mint a' vaj;
Belől kegyetlen, mint tolvaj,
Nagy ellenféges az ő zive.

13 Mindenben ő tettetes sava,
Mint az olaj, lágy és olly sima;

De

De mérgesebb az eles-törnél.

Vesd Istenben reménféged,

És nyilván meg-segít téged;

Az igazat ő nem hagyja-el.

14 De a' gonoszokat UR Isten

Te bé-tájitod a' mely sirben,

Holott nagy vezély rájok terjed.

A' gyilkosok és hamisak

Életeket félben hagyják;

Én pedig bizom tsak te benned.

LVI. SOLTÁR. T. B.

Dávid könyörgése a' meg-fabadításért.

K Egyelmezz-meg nekem én Istenem,

Mert az ember igen kerget engem,

Nagy hatalommal támad ellenem,

Hogy engem el-cjtheffen.

Sok ellenfélim háborgatnak főrnyn,

El-éanták, hogy bé-nyeljenek hirtelen:

UR Isten én ilyen nagy felelmemben

Benned reménfégem.

2 Én az UR Istenben ditsekedem,

Szent igéjében nem kételkedem,

Mit tehetne az ember énnékem

A'

A' mely kerget engemet?

VIÉZA-fordítják az én bevédemet,

És naponként abban hányják ezeket,

Hogy nekem lérezenek vezédelmet,

Tsak gonost gondolnak.

3 Én ellenem ők össze-járúlnak,

Hogy meg-kapjanak, azon forgódnak,

És életemtől meg-fözthassanak,

Ez minden ő fázdekjok:

A' gonoszságban nagy ő bizodalmok,

Azt vélik, hogy jól lézen minden dolgok;

De ha URam haragod esik rajtok,

Őket mind le-vered

4 Minden futásimat meg-emented,

Könyhúllatásim tömlődbe feded,

A' te laistromodban fel-jegyzed

Minden én infégetem.

Midőn hozzád nyújtom könyörgésemet,

Ottan futni látom ellenfémet,

Velem vagy, és te meg-tartasz engemet

Kegyelmes Istenem.

5 UR Isten felfégedet ditsérem,

És szent igédet nagynak betsülöm,

Áldom az URat, míg leléz életem,

Bizván ő bevédében.

Reménfégetem vetem az Istenben,

Irgalmasságára nézek zúntelen;

Azért felelmem senkitől nem lézen,

Ki árthatna nekem?

6 Fogadásom tartja azt énnékem;

Hogy jóvóltodért neved ditsérem,

Mert kegyelmesen meg-mentéd lelkem

A' halál köteléből.

És lábaimat meg-tartád estétől,

Hogy

Hogy én élhessek tenéked kedvesül
Az élők világosságán, és fentül
Járjak te előtted.

LVII. SOLTÁR. T.B.

Dávidnak könyörgése a' meg-fabadításért.

Irgalmazz URam irgalmazz nékem,
Mert te benned bízok az én lelkem,
Több segedelmem nékem nintsen sohol,
Szárnyad árnyékában nyugzik fejem,

Miglen a' nép gonoksága el-romol.

2 En a' felséges Istenben bízom,
Ki jóra vezérli minden dolgom,
Segedelmet küld alá inségemben,
Az ellen léken nékem óltalmom,
A' ki engem kerget, hogy bé-nyelhessem.

3 Az én lelkem oroúlánok közt ül,
Kik sebes lánggal vöttek környül,
Fogok olly hegyesek mint nyíl és dárda,
Naponként nyelvek úgy meg-élesül,
Mint a' jól meg-köszörült éles szablya.

4 Magasztaltsál URam az égbe,
Nagy ditsőséggel ez egész földre;
Mert én járásomra hálókat hánytak,
Szegény lelkemet el-nyomták fente,
És én előmbe ök mély vermet ástak:

5 De önnön-magok belé estenek;

Kín

Kin tellyes éivemből örvendezek,
Az én éivem kéz mindennek öltöte,
Hogy ditséretit fent felségednek
Szüntelen énekelje életébe.

6 En nyelvem és lantom már serkenj-fel,
Isten ditséretire zendülj-fel:

Jó-hajnalban én ágyamból fel-kelek,
És énekek nagy ditsőségedről,
URam téged minden népek hirdetlek:

7 Mert mind az éig fel-hat jóvóltod,
A' fellőket éri igazságod.
Ditsőségedet láttasd-meg az égen,
És jelentsd-meg nagy hatalmasságod
Minden embereknek ez egész földön.

LVIII. SOLTÁR. T. B.

Panafa Dávidnak a' Saul tanátsosi ellen.

TI tanátsban ülő személyek,
Kik zúgolódtok ellenem,
Mondjátok-é meg énnékem,
Ha igaz-é a' mit beélltek,
És ha igazat itéltek,

Adámtól éármazott népek?

2 Sőt ha ember jól meg-tekinti,
Szivetek jár álnoksággal,
Kezetek mér hamis fonttal,

F

Nints

Nints dolgotoknak tökéletti.

A' gonoszok el-tévedtek,

Mihelyt annyoktól zűllettek.

3 Az ő annyok méhétől fogva

Tsak hazugságot beszélnek:

Az ő rágalmazó nyelvek

Merső kigyó-méreggel rakva;

Élnek siket áspis módra,

A' mely füleit bé-dugia,

4 Hogy bűvölését ne hallhassa,

A' bölts bűvölő mesternek.

Törd-meg fogokat ezeknek,

Haragod UR Isten meg-rontsa

Ő záp-fogokat ezeknek

Az éh orozlán kölyköknek.

5 Adjad, hogy félyvel lottsanjanak,

Mint a' víz, melyet ki-öntnek;

Mint nyílak, kiket fel-lőnek,

Pozdorjanként törve le-húllnak;

Mint az olvadt nyálas tsiga,

El-folyjon ezeknek dolga.

6 Mint az idéetlen gyermek meg-hal,

Ki nem látta a' Nap-fényét,

Mint az éretlen gyümölsöt,

El-vezéti Isten nagy haraggal,

Mint a' töviskek el-veznek

Minkelötte fel-nőnek.

7 Ezen az igaz és hú ember

Igen örül ő szívében,

Midőn látja, hogy az Isten

Afféle népet igen meg-vér:

Lábait mossa az illyen

A' gonoszoknak vérekben.

8 Végre innét mondhatja minden,

Hogy

Hogy jó az igaznak dolga,

Sok és nagy az ő jutalma.

Azt minden itt vézi ezeben,

Hogy Isten mindent meg-itél,

A' ki jól vágy gonoszúl el.

LIX. SOLTÁR. T.B.

Dávid könyörgése a' meg-kabadításért.

S Zabadíts-meg engem UR Isten,

És tarts-meg ellenségit ellen,

Mentsd-meg azoktól életem,

Kik fel-támadtak ellenem:

Oltalmaz-meg a' hamis néptől,

Ki én vezedelmemnek örül,

Mely homjuzik ártatlan vért,

Ments-meg attól szent nevedért.

2 Mert hönyven életemre törnek,

És én ellenem kötést téznek,

Hatalmasok vannak rajtam,

Kiknek soha nem ártottam:

Azok kézülnek én ellenem,

Kik ellen semmit nem vétettem;

Kelj-fel azért URam láts-meg,

És kegyelmesen őrizz-meg.

3 Zébaath Isten téged kérlek,

Oh Isten az Izraelnek,

Látogasd-meg a' népeket,

Vigálgj-meg minden nemzetet:

Ne vedd azokat kegyelmedben,

A' kik élnek hitetlenségben,

Éltve, mint az eb, ugatnak,

A' város környül futosnak.

4 Mint az éles kard az ő nyelvek,

Mordályság minden ő beszédek;

Sőt még főlnak illy bolondul:

Ki hallja, a' mit nyelvünk szól?

De őket URam meg-neveted,

És őket mind meg-fégyenited,

A' pogányoknak jutalmot

Adé fégyent és gyalázatot.

5 Én ellenségimnek ereje

Kezedben minden tehetsége;

Benned bizom én Istenem,

Mert te vagy én segedelmem.

Az Isten jóvóltát jelenti,

Nyavalyámnak eleit vézi,

És meg-láttatja én-velem,

Hogy el-véz én ellenségem.

6 De őket URam ne vezessed-el;

Hogy népem ezt ne felejtse-el,

De meg-említse ezeket;

Hanem tsak kergesd-el őket.

URam mi paisunk kergesd-el,

Széllezd-el őket nagy erőddel;

Azt érdemli hamisságok,

Kevélységek, hitkos szájok.

7 Önnön hálójokba eszenek,

Vezessed

Vezessed álnok kevélységeket,

Fogja-meg átkozódások,

És ő gyalázatos szájok.

Haragod azért gerjedjen-fel,

És őket bűnökért vezessed-el,

Töröltesseken-el szörnyen,

Hogy még tsak hírek se legyen.

8 Ugy hogy tégedet esmérjenek,

Kit hínak Jákób Istenének:

Hogy néked hatalmad legyen

Ez egész föld kerekiségén.

Éltve midőnők vizűz-térnek,

Nagy haraggal fenekedjenek,

Mint az eb, úgy ugassanak,

A' városon futóisanak.

9 És végre meg-látsák mindenek,

Hogy ők futva kenyért keresnek,

És fekünni mennek későn,

Morgolódnak nagy éhségben.

De én ditsérem hatalmadat,

Éneken áldom jóvóltodat,

És én fel-kelek jó-reggel.

Magasztallak nagy örömmel.

10 Mert te vagy URam én őltalmom,

Reménységem és bizodalom;

Azért oh én erősségem,

Mindenütt neved ditsérem;

Hogy nekem az én szükségemben

Segedelmem vagy ínségemben,

Te vagy én erős kőváram,

Kegyességem nagy én hozzám.

LX. SOLTÁR. T.B.

Könyörög az Izraelnek jó állapotjáért.

F 3

Min-

M Inket UR Isten el-hagyál,
 És reánk meg-haragudtál,
 Tőled féltel el-ozlatánk,
 Térj kegyesen ísmét hozzánk:
 Mind e' földet meg-indítád, /:
 Nagy hatalmaddal meg-rontád;
 Építsd-meg az ő nagy romlását,
 Mert romlás miatt alig állhat.

2 Népedet keményen tartád,
 És igen meg-sanyargatád,
 Minket, mintegy tsipós borral,
 Itatál keferü búval:

De a' kik tégedet félnék,
 A' zárlót adád nékiek,
 Mellyet ők fel-emelnek, bizván
 A' te igaz fogadásodban.

3 Hogy a' nálad kedves hívek
 Végre meg-menekedjenek:
 Jobb-kezeddal tarts-meg engem,
 Hallgass-meg és tégy jól velem.

Szóla Isten szentségében,
 Örvendek ígéretiben:
 A' Sichemet részül el-vélekem,
 A' Suchót völgyét meg-mérlekleim.

4 Galaádot-is ezennel

Meg

Meg-vélzem erősségemmel,
 A' Manasses-is ekképen,
 Efraim-is enyim lézen.
 Ezek a' nagy fereg népek
 Fejemnek ereje léznek,
 A' Júda-is én örökkégem
 És törvény szerzöm lézen nekem.
 5 A' Moáb-is az én népem,
 Mintegy láb-mosó edényem,
 Kiben lábaimat mosom,
 Ebben én nem gyanakodom.
 És azt én nyilván el-hízem,
 Édomra sarumát vetem,
 És kik Filisteában laktok
 Győzedelmemen vigadoztok.

6 Ki vihetne engem bátra
 A' nagy kerített városban?
 Utamat ki igazgatná
 Az erős Édom orzágra?
 Nem te téved-é UR Isten,
 Ki minket üzz helyből helyben?
 Hogy el-nem jövé fereginkkel,
 Meg-üzetél ellenségekkel!

7 Légy minékünk segítségül,
 Örizz-meg ellenségekünk;
 Mert az emberi segítség
 Híjába-való epeség.

Az Isten által minékünk
 Lézen erős győzedelmünk,
 És ő meg-fabadít bennünket,
 Meg-tapodja ellenségekünket.

LXI. SOLTÁR. T. B.

Dávid könyörgése a' meg-fabadításért.

F 4

Kiáltá-

K Iáltasom halld-meg Isten,
 Vedd füledben
 Az én könyörgésemet:
 Mert én živem nagy ínségből
 Mekké földről

Kiáltja fellégedet.

2 Végy-fel engemet közálra
 Magasságra,
 Hol bátorságom légyen;
 Mert te vagy én erős tornyom,
 Vigaságom,
 Én ellenlégem ellen.

3 Te hajlékodban lakásom
 Én kívánom
 És óhajtom süntelen,
 Szárnyaidnak árnyékában
 Kiváncozván
 Vagyok jó reménységben.

4 Mert meg-hallgatáz kérésemben
 Oh UR Isten,
 Nyújtván kegyességedet:
 Öröklégeket meg-adod
 És meg-áldod,
 A' kik félik nevedet.

5 Naphoz napok adaflanak
 A' Királynak

Nagy

Nagy-fok nemzetségekre,
 Sokasítsad eztendeit,
 Nyújtsd életét
 Véghetetlen időkre.

6 Országá érjen fok időt
 Isten előtt
 Szép-tündes békeségben,
 Igazságodnak hívége
 Elöl-vége
 És őrizze kegyesen.

7 És oltán vígan éneklek
 Szent nevednek
 Mostan és mind örökké:
 És a' melly fogadást tettem,
 Meg-fizetem
 Naponként önékie.

LXII. SOLTÁR. T. B. a' 24. 95. III. nót.

Panaka Dávidnak a' Saul folgái ellen.

A Z én lelkem Éép tsendesen
 Nyugzik tsak az UR Istenben,
 Mert tsak ő az én idvétségem,
 Ő nékem erős kőváram,
 Meg-tartóm és én óltalmam,
 Minden gonoztól meg-ment engem.

2 Míg intselkedtek ennyire
 Az ártatlan hú emberre?

Im meg-jövendőlöm tinétek,
 Hogy mint a' régi romlott fal,
 A' melly már dúló-félben áll,
 Mind le-rohantok, és el-veztek.

3 Azon vannak mindenképen,
 Hogy a' kit fel-emel Isten

Azt ők vízföntag le-nyomhafsák:

F 5

Hazug-

Hazugság minden elméjek,
Átokkal rakva ő zivék,
Noha jó szavokat mutatják.

4 Azért zivem reménféged
Tsak az UR Istenbe vessed,
Elj tsak az ő segedelmével;
Ő nékem magas kőzfálam,
Oltalmam és erős bástyám,
Hogy soha ne tántorodjam-el.

5 Az Isten én idvétségem,
Erősségem, ditsőfégedem;
Bízatok azért tsak ő benne,
Előtte ti ziveteket
Töltsétek-ki lelketeket,
Ő legyen lelkünk hjedelme.

6 De lám a' földi emberek
Tsak hazugok minden rendek;
Hogyha valóban meg-láttatnak,
És a' mértékbe vettetnek,
Nintsen semmi nehézségek,
A' fontban egy tseppet sem nyomnak.

7 Ne bízatok hívságtokban,
Hamis ragadozásokban,
Múlándó dolgon ne kapjatok:
Hogyha fokasúl kintsetek,
Ahoz ne bízzék zivetek,
Mert nem állandó gazdagságtok.

8 Az Isten egy zót zólt egyfőz,
Mellyet én hallottam kétőz,
Hogy nagy ereje vagyon neki.
URam a' kegyesség tiéd,
És te nyilván meg-fizeted,
A' kinek dolga mint érdemli.

David könyörög az Isteni szolgálatban jelen
lehetésért.

I Sten te vagy én Istenem;
Jó-reggel kereslek tégedet,
Hozzád öhajtván el-epedett
Szomjúság miatt én lelkem:
Én testem hozzád áhitozik,
Szomjúságban el-hólt zintén
E' pufta és száraz földön,
Hol semmi víz nem találatik.

2 Mert látni igen kívánja
A' te erős ditsőfégedet,
És Isteni tiszteletedet
A' te ditső Templomodba.

Mert nékem kedvesb életemnél
A' te nagy kegyelmességed;
Kiért én ajakim téged
Ditsérjenek szép énekléssel.

3 Magasztallak én tégedet
Életemnek minden rendiben,
Én kezeimet fel-emelvén
Áldom te ditső nevedet.

Örül, mintha drága étekkel
Jól lakott volna én zivem,
Szent felségedet ditsérem,
Éneklek rólad nagy örömmel.

4 Rólad el-nem felejtkezem,
Még ágyamban-is emlegetlek,
És midőn reggel én fel-kelek,
Tsak te rólad emlekezem:

Mert te én velem sokszor jól től,
És meg-fabadítál engem;
Azért most-is én életem
Szárnyaid árnyékában örül.

5 Hozzád ragaszkodik lelkem,
Soha el-nem szakad te tőled,
Mert meg-tart engem te jobb-kezed,
Middön kerget ellenségem.

Es a' kik engem háborgatnak,
Hogy engem el-töröljenek,
Azok hirtelen el-vesznek,
Mélyen a' föld alá borúlnak.

6 Ellenség miatt el-húlnak,
Éles fegyver által el-vesznek,
Ő testek el-femi temettetnek,
Kikkel a' rókák ösztöznak.

De a' Király az UR Istenben
Örvendez e' győzedelmén,
Es ditsekédhetik minden;
A' ki esküzik fent nevére.

7 Mikoron minden tsalárdok,
A' kik hazugságot beállnak,
Valóban meg-fegyvenítettnek,
Bé-dugatik az ő szájok:

LXIV. SOLTÁR. T. B. az 5. nót.

Dávid könyörgése a' meg-óltalmazásért.

Hallgasd-meg URam könyörgésem,
Tarts-meg ellenségem ellen,
A' mely reám dühödt szörnyen,
Őrizz-meg félelmétől engem,
Mentsd-meg életem.

2 Rejts-el engem a' gonoszoktól,
A' kik reám fenekednek,
Tsak gonoszra igyekeznek,
Tarts-meg ő hamis tanátsoktól,
Háborgásoktól.

3 A' kik nyelveket élesítik,

Mint öldöklő fegyvereket,
Mint a' nyilat, bevédeket
Az ártatlan emberre lövik,
Es azt meg-fértik.

4. Lövöldözik rejtek helyekből
Az ártatlant és igazat,
Hirtelen az ő nyilokat
El-reá lövik kegyetlenül,
Vakmerőségből.

5 Hamisságban hányják ezeket,
Es tsak azon igyekeznek,
Hogy ők tört titkon vessenek,
Ditsekedvén szólnak illyeket:
Ki látna minket?

6 Ez dologban szorgalmatosok,
Járnak okos ravaszsággal,
Élméjek fok fortélyt talál,
Sok az ő álnok találmányjok,
Kikre nagy gyorsok.

7 De a' bosszúálló UR Isten
Hirtelen őket meg-lövi;
Nyilaival meg-rententi,
Nagy sebeket ejt ő testeken,
Kit meg-lát minden.

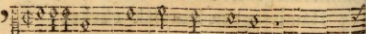
8 Őket az önnön gonosz nyelvek
Ejti a' vézelembbe.
Es kik ezt vezik ezekbe,
E' dolgon igen meg-ijednek
Es el-rémülnek.

9 Es nagy félelemmel mindennek
Hírdetik az Isten dologát,
Beálllik annak nagy vóltát,
Mellyet innen ezekbe veznek
Es meg-értenek.

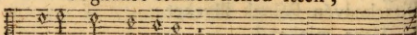
10 De élve az igaz embernek
Örvend az erős Istenben,
Ki őt vötte kegyelmében,
Örülnek a' jó élvü hívek
És ditsekednek.

LXV. SOLTÁR. T.B. 72.

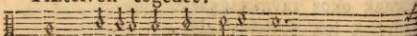
*Háladda az Izrael népének az Istennek
fokféle jótéteményiről.*

A

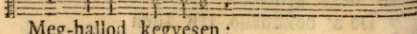
Sionnak hegyén UR Isten,
Fogadást télnék néked itten,

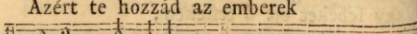
Tijéd a' ditséret, :/
Tisztelvén tégedet:

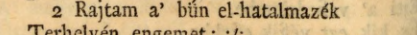
Mert kéréseket a' híveknek

Meg-hallod kegyesen;

Azért te hozzád az emberek

Jőnek mindenünnen.

2 Rajtam a' bűn el-hatalmazék
Terhelvén engemet; :/
De nagy volta kegyességednek
El-törli vétünkét.

Bóldog, a' kit te el-választál,
Fogadván Házadban,
Hogy előtted buzgóssággal
Járjon tornázkodban.

3 Javaival a' te Házadnak

Meg-

Meg-elégítettünk, :/
Szép dolgain te Templomodnak
Gyönyörködik élvünk.

A' te tsuda igazságodból
Meg-felel minékünk:
Hallgass-meg Isten, velünk tégy jól
Oh mi fegedelmünk!

4 Mindenek tsak te benned bíznak
E' föld kerekésein :/
A' kik féltel mekké lakoznak
A' tengernek éllein.

Te mondhatatlan hatalmaddal
A' magas hegyeket
Környül-fogod, mintegy abrönttszal,
Erősítvén őket.

5 A' tengeri habok zúgását
Te meg-tsendesítet, :/
A' pogány nép zúgolódását
Ottan el-enyészted.

Nagy félelmekben el-bágyadnak
Mindenek e' földön
Nagy vóltán a' te tsudáidnak,
Kiknek zárok nintsen.

6 Te meg-vigasztal mindeneket
Reggel a' Nap-fénnyel; :/
Biztatál minden élő rendeket
Tsillagokkal éjjel.

Áldásiddal meg-látogatód
Az el-Ésaradt földet;
Hafnos esővel meg-lágyítod
Gazdagítván őtet.

7 A' te kútaidból a' vizek
Soha el-nem fogynak, :/
Hogy a' Éép földi vetemények

Szapo-

Szaporodhassanak.

A' barázdákat meg-itatod

A' Éántó-földeken;

A' vetést szép esővel áldod,

Hogy bőven teremjen.

8 Meg-koronázod az eftendőt

Nagy-fok javaiddal; :/:

Lábaid nyoma kövérséget

Tsepeget nagy sírral.

Lakó helyei a' puftáknak

Folynak kövérséggel:

Hegyek és halmok vígadoznak

Nagy bőv termésekkel.

9 A' szép sík-mezők ékesednek

Sok barom tsordákkal; :/:

Villognak a' szép Éántó-földek

Sűrű gabonákkal:

A' hegy-óldalak, mező-földek,

Szép búza növéssel

Örvendeznek, és énekelnek

Nagy gyönyörűséggel.

LXVI. SOLTÁR. T. B. 98. 118. nót.

Izraeliták háládása a' meg-fabadulásért.

Orvendj egész föld az Istennek,
 És énekelj szép zengéssel,
 Nagy ditsőséget fzent nevének
 Mindenek ditsérjék hállyal;

Mond.

Mondjátok ezt az UR Istennek,
 Tsudálatosok dolgaidd,
 Erősséged nagy, hozzád esnek
 Hízkelgyén ellenfégid.
 2 A' te Isteni fellegeted
 E' földön mindenek áldják,
 És ditsőséges fzent nevedet
 Énekléssel magasztalják.
 Jertek, és ezt jól meg-lásátok,
 Minden jól ide figyelmezz,
 Istennek melly tsudálatosok
 Dolgai az emberekhez.
 3 A' tengert és a' folyó-vizet
 Meg-Éarástja, hogy a' népek
 Lábok Éárazon által-mehet;
 Kín Éiveink örvendeznek.
 ÖrÉága meg-marad örökké,
 Szeme lát minden népeket,
 A' kik fel-támadnak ellene,
 Elő-menetek nem lehet.
 4 Áldjátok a' mi Istenünket
 E' földön minden emberek
 Ditsérjétek az ő fzent nevét
 Nagy zengéssel minden népek.
 Mert életünket ő meg-adá
 Az ő nagy kegyességéből,
 Lábainkat meg-gyámolítá
 Öltalmazván el-Ééstől.
 5 De minket igen meg-próbálál,

És meg.

És meg-kefergetél Isten,
Meg-olvastál és meg-tisztítál,
Mint az ezüstöt a' tűzben:

Te minket szegény szolgáidat
Adál ellenség töriben,
Kik hevederrel ágyékinkat
Meg-kötözték nagy-erősen.

6 Mi fejünkre népet ültetél,
Mint a' tevék terhelteték:
Nagy árvizeket ránk ereltél,
Sebes tűzön által-menénk.

De te ki-vezérlél bennünket,
Meg-enyhítél, meg-nyugtatl;
Templomodban azért tégedet
Ditsérlek szép áldozattal.

7 A' melly fogadást néked tettem
Én siralmas ajakimmal,
Inségemben mire feleltem
Efedzvéen én szájammal;
Sok hizlalt szép kövér barmokat
Áldozatra adok néked,
Kosokat, ökröket, bakokat
Meg-égetek te előtted.

8 Jertek, halljátok, hadd beszéljem
Tinektek istenfelőknek,
A' miket Isten tett én-velem,
Melly kegyesen tett lelkemnek.

Hogy szájammal hozzá kiálték,
Ottan meg-hallgata engem;
Azért beszédével nyelvemnek
Mindenkor ötet ditsérem.

9 Hogyha hamisságot fivemben
Valaha gondoltam volna,
Soha engém könyörgésben

ő meg-

ő meg-nem hallgatott volna;
De bizonyára a' jó Isten
Kérésemben meg-hallgata,
És panaszaimat jól meg-értvén
Könyörgésemnek helyt ada.
10 Légyen áldott a' nagy UR Isten,
Az ő nagy kegyességéért,
Ki meg-hallgatott kérésemben,
És kegyelmesen hozzám tért.

LXVII. S O L T Á R. T. B. a' 33. nót.

Könyörgések az Izraelitáknak, az Istennek
kegyelmes vétele lakozásáért.

UR Isten áldj-meg jóvóltodból,
És kegyesen fordúlj hozzánk, :/:
Oltalmaz-meg minden gonóztól,
Szent Éinedet fordítsd reánk;

Hogy e' földön minden, Meg-ésmérje szépen
A' te údat; És a' pogány népek
Téged tiszteljenek Meg-tartójakat.

2 És akkoron ditsérnek téged,
Ditsérnek téged a' népek, :/:
Nagy tiszteliséget téznek néked,
A' pogányok-is örülnek:

Midőn mindenedet És a' pogány népet
Szent igazsággal Birod és itéled,
És jóra vezérléd Nagy hatalmaddal.

3 Ditsérjen téged minden nemzet,
UR Isten téged ditsérjen; :/:
A' föld teremjen bőv gyümölcstől;
Áldjon-meg minket az Isten,

Adja szent áldását, Nyújtsa áldomását:
És ő felségét Felje és rettegje
E' föld kerekélege, Mint ő Istenét:

LXVIII.

Könyörgése Dávidnak az Izrael népeért, Isteni
ditséretre való intéssel egybe.

HOgyha fel-indúl az Isten,
El-kergettetnek szertelen

Minden ő ellenfégi :/:

És el-futamodnak félyel

Ő haragos főne elől

Minden ő gyűlölöi :

Ugy el-űzetnek hírtelen,

Mint a' füst fennivé lézen,

El-vész minden ő dolgok :

Mint viaz olvad a' tüztől ;

Ugy az ő kemény szinétől

El-vesznek a' gonoszok.

2 De az igazak mindnyájan

Örvendeznek nagy vígságban

A' kegyes Isten előtt :/:

És vig szívvel énekelnek,

Hogy ő kevély ellenfégek

Meg-fégyenűlt, el-veszett :

Nagy örömmel az Istennek

Énekeljétek nevének,

Ditsérjétek, áldjátok,

Ki a' szép felhőkön mégyen,

Kinek neve erős Isten,

Őtet magasztaljátok.

3 Ő előtte vígadjatok,

Mert ő az árváknak atyok,

Kiket táplál kegyesen :/:

Az özvegyeknek ótalma

Az ő Isteni hatalma

Lakván ő szentségében :

Meg-áld egyes embereket ;

Ád nekik szép tselédeket

Ház

Ház-nép tenyészésére ;

A' foglyokat ő ki-menti,

A' párt-űtöket rekezi

Pusztá és parlag földre.

4 Hogy a' te néped ki-vívéd,

A' pusztán által-vezérléd,

És ő előttök menél, :/:

A' föld rendüle, tsepege

Az egeknek veréjéte,

Hogy haraggal tekintél.

A' Sina hegy meg-rendüle,

Hogy az Izrael Istene

Rá állá ditsőféggel.

UR Isten a' te földedet

Meg-látod örökkégedet

Harmattal és esővel.

5 Ez örök földet meg-áldod,

Mihelyt pusztulását látod,

Kin te feregid laknak ; :/:

A' fégyenyeknek jószágát

Meg-öregbited marháját,

Hogy ők meg-tartassanak.

UR Isten a' szűz füveket

Fel-indítád elméjéket,

Hogy erről beálljenek ;

Kik, hogy az ellenség futna

És ő seregek faladna,

Ekképen éneklének :

6 A' Királyok nagy sereggel,

Gyalázattal, fégyenféggel

Meg-futamának földnyen ; :/:

A' kik otthon maradának,

A' prédával oltozának,

Martalek részt vőn minden.

Hogy

Hogyha meg-nyomorodtok is,
 És ha minden gyalázna-is,
 És fanyargatna zörnyen,
 Hogyha a' kőfal romlásban
 Fekünnétek is bádgyadván
 A' kormos zennyességben:

7 De mindazáltal ti léftek
 Mint a' Galamb zárny, olyl zépek,
 Melly mint ezüst fejrlik, :/:
 És tollainak zépsége
 Mint aranynak fényessége,
 Olly ékesen tündöklük.

Hogy a' Királyokat Isten
 Meg-győzé nagy erejében,
 Nagy diadalmat szerze;
 A' föld fejrlik olyl zépen,
 Mint a' Sálmon hegy környékén
 A' hónap fejrlege.

8 Az Istennek ditső hegye,
 A' gyümölsös Bászán hegye,
 Ki fel-hat a' felhőkre; :/:
 Ti egyéb, és kisebb hegyek
 Ez hegyre mit fenekedtek,
 Mit törtök e' nagy hegyre?

Mert e' zent hegyet az Isten
 El-választá jó kedvében
 Önnön lakó helyének,
 És ez helyen mind örökké
 Lakozásra vagyon kedve
 Isteni felfégének.

9 A' mennyei zent Angyalok
 (Sok tömény ezer ő zámok)
 Seregi az Istennek, :/:
 Vélek vagyon az UR Isten,

Mint

Mint néha a' Sina hegyen,
 Lakója a' zent helynek.

URam fel-menél magasan,
 És fogva vúd hatalmasan
 A' te ellenségedet:
 Kegyességednek nagy vólta
 Az embereknek ki-ozta
 Szép préda nyereséget.

10 Ellenfégedet meg-bírod,
 Köztök helyhetvén hajlékod
 Lakozol ditsőféggel; :/:
 Áldott légyen az UR Isten,
 Ki velünk illy nagy-jól tézen,
 Látogat kegyességgel.

Isten a' mi segedelmünk,
 Kegyesen lakozik velünk,
 Őriz minket népeit.
 Halál és élet kezében,
 Ő az erős örök Isten,
 Meg-tartja ő hiveit.

11 Az Isten ő ellenséget
 Meg-veri, meg-töri fejét
 A' gonosz ellenségnek, :/:
 És mind agyon veri őket,
 Kik nem jobbitják életet,
 Hanem tsak bünben élnek.

Mond Isten: Az én népemet
 Meg-hozom én seregemet
 A' Bászánna földéből,
 Meg-látom nagy irlalmammal,
 Ki-hozom nagy hatalmammal
 A' tenger mélyfégeből.

12 Hogy oztán az ő vérekben,
 A' kik le-vágnak zörnyen,

Mos-

Moshafád lábaidat; :/
 Ugy hogy a' fok ellenfélegnek
 Véres sebeket az ehék
 Nyalják febes tagjokat.

Oh én URam, erős Isten,
 Ki lakozol a' fent helyen,
 Látták el-menéfedet,
 Elöl-mentek az éneklők,
 Azután a' hegedűsök,
 Ékesítvén szép rendet.

13 Középbén mennek a' Lúzek
 Dobot vernek, zengedeznek,
 Énekelnek mindnyájan: :/
 Ti, a' kik mintegy kútforrásból
 Származtok az Izraelből,
 Istent áldjátok vígan.

E' szép feregnek közepin
 Vagyon a' kised Bénéjám
 A' felfégesb táborral,
 A' Júda és a' Zabulon,
 A' Naftalim-is itt vagyon
 Egyéb fő Hadnagyokkal.

¶ 14 Az Isten téged Izrael
 Szeretett ez erősséggel:
 Nagyobb erőt adj Isten; :/
 Hogy a' miként el-kezdetted,
 És dolgunkat elő-vitted,
 Vidd véghez kegyelmesen.

A' Jérusálem városért,
 És a' te fent Templomodért
 Neked szép ajándékok
 A' Királyok vígan hoznak.
 Seregít a' kopjasoknak
 Veszésd-el hatalmokat.

15 Töröld-el a' fereg tulkot,
 Űzd-el az erős borjúkot
 URam kik rád támadnak; :/
 Verd-meg mind a' párt-ütőket,
 És hódoltasd alá őket,
 Hogy adó-pénzt adjanak.

Az Egyiptomi nagy URak,
 És a' Szeretsenek nyújtják
 Az Istenhez kezeket.
 Országok és Fejedelmek
 Istennek énekeljete,
 És ditsérjete ötet.

16 Énekeljete Istennek,
 Ki lakója az Egeknek,
 Kiket teremtett régen; :/
 Holott nagy hatalmával ül,
 Honnan fava úgy meg-dördül,
 Hogy zeng és harfog minden.

Ditsérjete nagy hatalmát,
 Ki felféges méltóságát
 Izraelen láttatja,
 Kinek nagy erejét ottfenn
 Az egeken és felhőkön
 Senki nem tagadhatja.

17 Oh-tsudálatos az Isten
 Az ő ditső szénségében,
 Az Izrael népének :/
 Erőt ad nagy kegyelmesen;
 Azértan minden időben
 Mi tőlünk ditsértetsék.

LXIX. SOLTÁR. T. B. az 51. nót.
Jövendőlkés a' Krisztus fennvedésiről.

U R Isten segits és tarts-meg engem;
 Mert a' vizek szintén lelkeimig érnek,

Közepin vagyok a' fáros mélyfégnék,
Kiben tsak-nem el-süllyed én fejem:

Az árvizek öze ütnék rajtam,
A' kiáltás miatt torkom el-rekedt,
En femeimben meg-fogyatkoztam,
Middn várom a' te fegedelmedet

2 Én hajam fálánál többen vannak,
A' kik engemet ok nélkül gyűlölnék,
En ellenségim ftertelen erősek,
Es engem el-törölni akarnak.

Noha semmit nem vöttem senkitől;
De még-is énnékem kell meg-fizetnem.
Nints URam el-rejtve fíned elől
Az én bolondságom, és minden vétkem.

3 Seregeknek URa, erős Isten,
A' ki vezérled a' te feregedet,
Kik benned vetették reménfégeket,
Ne hadd miattam esni fégyenben:

Izrael Istene, kik te benned
Szívből biznak, ne fégyenítsd-meg őket;
Mert nagy fidalmat fzenvedek érted,
A' gyalázat el-borítja fízenemet.

4 Én rokonim idegennek tartnak,
Anyám gyermeki nem esmérnek engem;
Mert fent Templomodon gerjedez fívem,
Meg-eméft nagy fzerelme Házadnak.

Téged gyalázóknak fok fidalmak
En reám esének: én pedig firtam
Es bőjtöltem; deők tsak tsúfoltak
Engemet, noha minden jót kívántam.

5 Bánat miatt én sákba öltöztem;
Deők én rólam mesét költöttek:
A' kapun ülők, és a' rézjegesek
Tsúf énekléssel nevetnek engem.

De én te hozzád nagy buzgó fívből,
Oh kegyes Isten, könyörgök óránkt,
Hallgass-meg URam kegyességdből,
Es kegyelmezz-meg fogadásod fzerint.

6 Végy-ki engemet e' fertős sárból;
Hogy el-ne süllyedjek, gyűlölömtől
Ments-meg e' nagy vizeknek örvényiből,
Tarts-meg ellenségim haragjoktól.

Ho gy a' mély víz engem el-ne nyeljen,
Se pedig fellyül reám ne borúljon,
Ne merüljek tengeri mélyfégnben,
A' kútnak fázja engem bé-ne zárjon.

7 UR Isten nagy a' te kegyességed,
Hallgass-meg azért a' mit tőled kérek,
Irgalmas femeid reám nézzenek,
Hadd láthassam nagy kegyelmességed.

Ne rejsd-el URam kegyes ortzádat
Szegény fozládától; mert meg-nyomorodtam:
Ne késsél, halld-meg kiáltásomat,
Add-meg kérésem, vigáztalj-meg URam.

8 URam hajolj fomorú lelkemhez,
E' nagy ínségnből mentsd-meg életemet,
Ellenségim ellen tarts-meg engemet,
Mert tsak bizom kegyelmességedhez.

Miként gyaláznak engem, jól érted,
Látod mely főrnyen engemet rútolnak,
Ellenségem nints rejtve előttd,
Minden ellenségim előttd vannak.

9 E' gyalázatban el-fakadt fívem,
Kefereg lelkem e' nagy ohajtásban,
Várván, ha találtatnék, e' nagy kínban
A' ki fíve fzerint fázna engem;

De ímé sohol egy ember fintsen,
A' ki engemet fázna nyavalyámban;

Epével étetnek éhségemben,
Etzettel itatnak szomjúságomban.

10 Adja Isten, hogy ő asztalokon
Az önnön étkektől meg-fuladjanak,
Ő-magok hálójokba akadjanak,
Békeségek vezélyre forduljon;

Setétüljenek-meg az ő szemek,
Hogy azokkal egy tsepet se lássanak;
Törd-meg derekokat önékiek,
Hogy egyenesen fel-se állhassanak.

11 Bűfűlt haragodat ontsd ki rájok,
És nagy haragodban ragadd-meg őket,
Töröld-el minden ő lakó helyeket,
Hogy épen ne maradjon ő házok:

Mert igen kergetnek mindeneket,
A' kiket URam te immár meg-vertél,
Ha kire botsáttál vereféget,
Annak sérelmit beállik örömmel.

12 Szedd össze minden gonosz bűnöket,
Hogy kegyelmedbe bé-ne vételessenek,
Az élő könyvből ki-töröltesse,nek,
Ne ird az igazak közé őket.

Mivelhogy én most nyomorult vagyok,
Emelj bátorságos helyre engemet,
És néked tellyes szívűből vigadok,
Hála-adással mondok ditséretet.

13 És az inkább tetzik az Istennek,
A' farva indúlt és körmös tuloknál:
Kit a' szegények meg-látnak vígsággal,
És az ő szivekben örvendeznek.

Örvendez azoknak-is ő szivek,
Kik az UR Istent ohajtván keresik;
Mert meg-hallgattatnak a' szegények,
A' foglyokról ő el-nem felejtkezik.

14 Menny, föld, tenger az Istent ditsérje,
És minden benne való; mert meg-menti
A' Sion hegyét, Júdát meg-építi
Szép városokkal lakó helyekre:
Ez helyet meg-ülök ő szolgái,
Békével lakják mint örökségeket,
És azoknak minden maradéki
Birják, a' kik szerezik te nevedet.

LXX. SOLTÁR. T. B. 17. 63.
Jövendölés a' Krisztus fenvedéséről.

S Iebs ments-meg URam Isten,
Mert benned bízom tellyes szívvel;
Azért hamar légy segítségem
Minden ellenségem ellen:

A' kik törnek én életemre
Mind meg-szegyenítesse,nek,
Kik nyavalyámon örülnek,
Térjenek-meg nagy szegényekre.

2 Szegénnyel legyen futások,
A' kik szidalmaznak engemet,
És reám kiáltanak he-he-hét,
Gyalázat legyen jutalmok:

Hogy azok benned örvendjenek,
Kik segedelmedet várják,
És magokat rád bízzák,
Mondván: Ditsőség az Istennek.

3 Én nyomorult szegény vagyok,
Tarts-meg azért oh én Istenem!
Mert csak te vagy én segedelmem,
Ne kétsél, mert majd el-fogyok.

LXXI. SOLTÁR. T. B. a' 31. nót.
Dávidnak könyörgése a' meg-fabadulásért.

TE benned bízom én Istenem,

Kérlek őltalmaz-meg,
Gyalázattól ments-meg;
Hogy örök égnyenbe ne essem:
A' te nagy jóvóltodból
Tarts-meg minden gonosztól.

2 Hajtsd hozzám füled, tarts-meg engem,
Mutasd segedelmed,
A' mint meg-igérted,
Hogy segítségül lézz énnekem,
Légy azért én köziklám,
És én erős kőváram.

3 Ments-ki a' hamisnak kezéből,
És annak markából,
A' ki él tsalárdúl,
Őltalmaz-meg e' kegyetlentől;
Benned bízam URamban
Gyermekefégemtől fogván.

4 Hogy zármazám anyám méhéből,
Leg-ottan énnekem
Valál reménfélegem,
Anyám méhéből engem ki-vől;
Azért néked éneklek,
És szüntelen ditsérlek.

5 Engem tsudának tartnak fokban;
De te vagy énnekem
Erős reménfélegem:
Adj éneklést az én szájamban,
Hogy hirdessem nevedet,
Áldjam ditsőségedet.

6 Ez én nyavalyás vén koromban,
Erőtlenfélegemben
Ne ves-el UR Isten:
Ne hagyj-el én nyavalyáimban,
Midőn égény testemben

Semmi

Semmi erősség nintsen.

7 Mert én ellenfélig bezzélnek,
Rólam tanátskoznak,
Alattomban járnak:
És a' kik lelkemben kergetnek,
Noha nints semmi vétkem,
Kötést téznek ellenem.

8 Mondván: Jertek fogjuk-meg őtet,
Mert Isten el-hagyta,
Nints semmi őltalma:
Várom a' te segedelmedet,
UR Isten ne légy mellette,
Siefs segedelemre.

9 Szégyenítsd-meg, kik életemet
Kergetik zertelen,
Borítsd nagy égnyenben,
A' kik várják vezedelmemet;
Mert én tsak téged várlak,
És ditsérrettel áldlak.

10 Szüntelen hirdeti én nyelvem
Szent igazságodat,
És nagy jóvóltodat;
Jó-tétid minden nap bezzéllem,
Sokságát nem titkolom,
Noha zámát nem tudom.

11 Az URnak erejére térek,
És ő nagy hatalmát
Szemlélem jóvóltát:
Nagy igazságát az Istennek
Mindenkor emlegetem,
Soha el-nem felejtém.

12 Gyermekefégemtől fogva engem
Híven tanítottál
Tsuda dolgaidal;

G 4

És

És hogy immáron meg-vénhedtem,
És a' hajam meg-őszül,
Légy most-is segítségül.

13 Míglen a' te karod erejét
Hirdetem mindennek,
Jövendő nemzetnek;
És igazságodnak hűségét,
Mellyet nyilván lát minden,
Magaftalom fűntelen.

14 Hozzád hasonlók ki lehetne?
Engemet UR Isten
Éjtél nagy ínségben;
De a' föld mélyiségéből végre
Ísmét ki-vonál engem,
És meg-adád életem.

15 Erősségemet öregbítéd,
És fel-magaftalál,
Ditsőségre hozál;
Hozzám tére URam felféged,
Meg-vigaftalta engem,
Midőn vala ínségem.

16 A' te hűségedet UR Isten
Hirdetem, éneklem,
Mindennek bezzélem:
Ditsérlek tüzitera zengésben,
Oh fentek ditsősége,
Izraelnek fűntsége!

17 Ajakimmal vígan ditsérem
A' te hatalmadat,
És nagy irgalmadat:
Lelkemet te hozzád emelem,
Kinek meg-tartád éltét,
Hogy ditsérjen tégedet.

18 Szűntelen néked az én nyelvem

Viga

Vígan énekeljen
Nagy kegyességeden:
Mert te, a' kik gyűlölnék engem
'S várják vezédelmemet,
Meg-fűgyenítéd őket.

LXXII SOLTÁR. C. M. a' 65. nót.

Jövendőlés a' Krisztus országáról a' Salamon
keményének példázatjában.

URam a' te ítéletidet
Adjad a' Királynak, :/:
Igazságodnak add értelmét
A' Király fiának:

Hogy ő a' te nagy seregedet
Igazán ítélje,
És a' te fok fűgény népedet
Törvénnel vezérleje.

2 A' nép meg-látja a' hegyeken
A' békeség sírját, :/:
A' halmokon meg-látja minden
Az igazság hafnát.

Erőaktól meg-óltalmazza
A' fűgény községet;
És nagy hatalmával meg-rontja
A' kegyetleneket.

3 Ditsér és retteg téged minden
Tenéked engedvén, :/:
Míg a' Nap és Hóld tart az égen
Szép fényességében.

Alá-botsát fűp-kedves esőt
A' káfáltt mezőre,
Tsepeget nagy-fűp nedvességet
Az el-fűaradt földre.

4 Az igazaknak jól lefű dolgok,

G 5

Mert

Mert meg-virágoznak, :/
Szép békességben lesz lakások
Jártaig a' Hóldnak.

Uralkodik a' tenger felén
Mind a' más tengerig,
Az Eufrátes vize környékén
A' föld határáig.

5 Előtte tédet fejet hajtnak
Az idegen népek, :/
A' földet előtte tsókolják
Minden ellenfégek:

A' tenger mellyéki Királyok,
És Zigetbéliek,
És az Arabiai dúfok
Ajándékkal jönek.

6 Nagy-alázatosan imádják
Öt minden Királyok, :/
Minden népek ötet szolgálják,
És ő lézen URok:

Mert ő a' fegényt meg-fegíti,
A' ki ötet hívja,
És a' nyomorúltat meg-menti,
Kinek nints gyámola.

7 A' Éukölködőket meg-fánja
Nagy kegyességében, :/
És a' fegényt hozzá fogadja
Meg-örizvén hiven:

Erfőzaktól meg-tartja őket
És a' tsalárdságtól:
Nagyra betsüli ő véreket,
Meg-menti gonóztól.

8 Élteben ajándékoztatik
Sébai arannyal, :/
Ditsóségesen közöntetik

Nagy-

Nagy-Ép áldásokkal.

Teremnek Ép sűrű gabonák
A' hegy oldalakon,
A' Ép vetések ingadoznak
Mint fák a' Libánon.

9 A' városbéliek nagy-Épen
Nőnek, virágoznak, :/
Mint a' Ép zöld páfit mezőben
A' fűvek villognak.

E' Királynak nagy ditsósége
Mind örökké meg-áll,
Ki-terjed felfégének neve
Míg a' napfény szolgál.

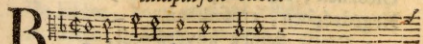
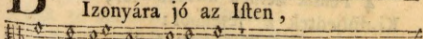
10 E' földön minden nemzetségek
Ötet áldják vigan, :/
És fizek szerint ditselkednek
E' kegyes Királyban.

A' pogányok-is így ditsérik:
Ditsóság Istennek,
A' ki nagy tsudát tselekezik,
URA Izraelnek.

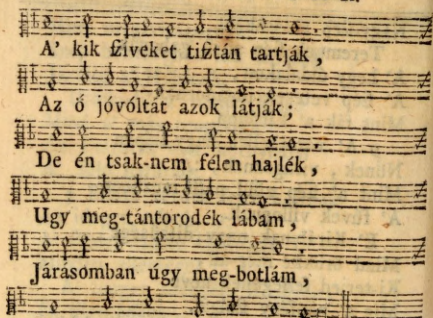
11 Az ő neve nagy ditsóséggel
Mindenütt áldatik, :/
Szentségének ditséretivel
Mind e' föld el-telik.

LXXIII. SOLTÁR. T. B.

Vigasztalás az istenteleneknek jó fereztés
állapajtok ellen.

B
Izonyára jó az Isten,

Az Izraelnek jelesben,
G 6

A' kik

Hogy tsak-nem förröny le-dülék.

2 Mert bozdonkodom a' népre,

Kinek nagy éktelensége:

Midőn látom, hogy a' hitlenek

Illy nagy-jó szerentsében élnek,

A' halállal nem bajlódnak,

Semmi fájdalmat nem látnak;

Erős-kövérek testekben,

Élnek nagy-jó egészségekben:

3 Nints nekik, mint egyebeknek

Semminémű gyötrődések;

Midőn más embert vér az Isten,

Ők élnek nagy-jó békeségben.

Azért kevélység nyakokon,

Mint arany-lántz, környül vagyon;

Öltöznek, mint szép ruhában,

Negédségben, erőszakban.

4 Fénlik szemek kövérsegtől,

Ki-düljedtek a' fejekből:

Nagyobb az ő jó szerentséjek,

Hogy-nem mint kívánhatná zivék;

Azért

Azért gonosz az ő dolgok;

Kevélylég minden zándékok,

Gonoszságokkal kérkednek,

Nagy göggel fennyen bezzéllnek.

5 Szajokat nagy káromlással

Az égre tájták zítkokkal,

Gyalázatokkal rakva nyelvek,

Kik ez egész földre ki-ütnek.

Azért a' hívek gyakorta

Elnék nagy mély gondolatba:

Mert pohárjok önékiek

Keferü vizzel töltetnek.

6 Mondnak végre: Az UR Isten

Látja-é ezt a' mennyekben?

Mi nyavalyáinkat tudja-é,

Keferúségünket zánja-é?

Imé az istentelenek;

Látjátok, élnek örömben,

A' mint kívánják zivekben,

Gazdagok, jó szerentsések.

7 Mit haznál tehát énnékem,

Hogy tisztán tartom én zivem?

Es mitsoda haznom van abban,

Hogy kezem mosom tisztaságban?

Imé mind hijába marad,

Hogy én így kefergettetem;

Ottan rajtam büntetésem

Reggel, mihelyen meg-virrad.

8 Tsak-nem én-is ilyen zólék;

De látám, hogy nem jól élnék,

Es ártalmas lenne azoknak,

Kik te fiaidnak mondatnak;

Azért jobban meg-gondolám,

Magamban meg-hányám-vetém;

G 7

De

De sokkal nehezbnek lelem,
Hogy-nem végét találhatnám.

9 Miglen el bé-menék végre,
Az Istennek Ént helyére,
És végezetre vöm ežemben
A' gonozok vége mi légyen:

Azt-is jól meg-értém ožtán,
Hogy őket te meg-bűntetted,
Sikamló helyre helyheted,
És veted a' pužtaságban.

10 Ugy hogy tsudálják mindenek,
Hogy illy hamar oda léžnek,
Veznek, és esnek nagy infégbe,
Szégyenfégbé és rettegbébe.

Minden ő gazdagságokat
Múlándó álommá téžed,
Kiből ha ember fel-ébred,
A' lelt jókban semmit nem lát.

11 Ezen vála nagy bánatom,
És éivemben nagy rájdalmom,
Kinozám Žornyen veséimet,
El-hagyám hitetni elmémet:

Olly túnya és bolond valék;
Mert e' dologhoz nem érték,
Előtted lők olly tudatlan,
Mint a' barom melly oktan.

12 De én te nálád maradok,
Noha sok nyavalyát látok;
Mert te meg-tartál jobb-kezeddél,
Nagy infégemben nem hagyál-el.

Tanátsoddal vezérli engem,
Igazgás te őfvényedre,
Ožtán végy-fel ditsőségre,
Tégy illy kegyesen én-velem.

13 A' mennyekben te vagy nékem
Tsak egyedül én Istenem,
Ez egész földön fenki nintsen,
Kit kívüled lelkem kedveljen;
Ha el-fogy testem és lelkem,
Még-is vígáztalž éivemben:
Egyéb réžem nékem nintsen
Te náládnál, én Istenem.

14 Mert kik töled el-távoznak,
Azok el-veznek, romlanak,
El-vezted azokat hirtelen,
Kik biznak bálvány Istenekben.
Azért én hőžzad folyamom,
Fő boldogságom az nékem,
Hogy benned én reménfégem,
És jó-téted magasztalom.

LXXIV. SOLTÁR. T. B. 116.

Izraeliták könyörgése a' szabadításért.

Mlért vetž minket így el UR Isten,
Mire haragžol mi reánk ennyire?
Miglen gerjedež haragodnak tüze,
Juhaidnak nyájára illy igen?

2 Emlkezzél-meg te seregédrol,
Mellyet régenten magadnak žerzettél,
Fel-vött öröklégedrol emlékezzél,
A' Sion hegyén lakó helyédrol.

3 Kelj-fel, és végre jövel UR Isten,
A' gonozokat töröld és pužtítsd-el;

Kik vakmerőképen ő feregekkel
Pusztaságot ténnek űzent helyeden.

4 Holott ditséreted hirdettetett,
Most ellenfégid ott ordítanak űzrnyen,
És a' tenéked űzenteltetett helyen
Az ő zárlójok fel-emeltetett.

5 A' te Templomodra nagy erővel
Fel-hágtanak, hogy ők azt elle-törjék,
Török, vágják, fénlenek ő fejjéjek,
Mintha erdőt vágnának fereggel.

6 A' Templom, melly előbb ékes vala
Szép táblákkal, és zifira deűkázattal,
Vagdaltatik fejjékekkel és bárdokkal,
És dorongokkal hánják tétova.

7 Ez te Templomodat fel-gyűjtották,
Te űzent helyedet tüzzel meg-égették,
Drága lakó-helyét te űzent nevednek
Tövestől fogva mind el-rontották.

8 Noűa hozzá, mondják ő-magokban,
Pusztítsuk-el őket nagy-űzörnyiséggel.
Az Istennek Szentegyházait űzellyel
Mind meg-égették e' tartományban.

9 Nem látjuk már jeleit erődnek,
Közöttünk immáron nintsen Próféta,
Nints jövendő-mondó, a' ki tudhatná,
Ha léűzen vége e' nagy vezűlynek.

10 Oh UR Isten, ezt meddig engeded,
Hogy ellenségedink minket nevelsenek?
Őrökké hagyod-e gyűlölőidnek,
Hogy ekképen ingerljék űzent neved?

11 Miért fordítod-el kezidet?
Jobb kezedet mit dagod kebeledben?
Vajha egyűzer ki-nyűjtánád ismétlen,
Mutatván nekünk ígegedelmedet!

12 De az Isten én Királyom, régen
A' ki engemet bírt és jól vezérlett,
Hatalmát jelentvén e' világ előtt,
Hogy ő a' segedelem mindenben.

13 Te válaűztád kétfelé a' tengert,
A' Sárkánynak te rontottad-meg fejét,
A' Tzethalaknak meg-törted fejeket,
Nagy tagiok űzellyel a' parton hevert.

14 Kiket őűztán eledelűl küldél
A' népeknek a' nagy pusztá helyekben:
Patak-vizet és forrást tsuda-képen
Az erős kűzikkából ereűztél.

15 Meg-űzaráztád a' folyó-vizeket.
Tied a' nap, és tied az éjtzaka:
Hogy a' űsetéűséget világosítsa,
Arra teremtd a' Napnak fénvét.

16 Te nagy Isteni bűltűsűségeddel
Bizonyos határt vetettél a' földnek,
És küllűmbűféget a' nyártól a' télnek,
El-űűztád hűvűléggel és hideggel.

17 Emlkezzeűl-meg, lásd-meg e' dolgot,
Ellenségid mint rútólnak, nevetnek,
Melly űzörnyen e' tunya és bolond népek
Szent neveden télnék gyalázatot.

18 A' te gerlitze gálambotskádát
Ne hadd a' gonoz vadaknak meg-enni,
A' űzegényeket eűzedbűl ne vesd-ki,
Hanem kegyesen viűfel gondjokat.

19 Emlkezzeűl URam kűtésedrűl,
Mert ez egűz föld merű űsetűséggel
El-tűlt, és rakva tsalárd gonoz nűppel,
Mindent nyomorgatnak kegyetlenűl.

20 Ne hadd hátra térti űzegényűléggel
A' te űzegűny nyomorűlt űzolgaűdát;

Fordítsd hozzájuk te nagy jóvóltodat,
Hogy nevedet ditsérjék vig élvvel.

21 Kelj-fel URam, és forgasd ügyedet;
Te nagy gyalázatodról emlekezzél;
E' bolond népnek ezt ne engedjed-el,
Kik naponként rútólnak tégedet.

22 Ne felejtssd-el üvöltéseket.
Ellenségednek, kik reád támadnak,
És ellened dühösen patvarkodnak,
Nagy kiáltások éri az eget.

LXXV. SOLTÁR. T. B.

Dávid fogadás-tétele az ő regnálásáról.

D Itsrünk téged Isten,

Ditséret legyen néked:

Mert a' te ditső neved

Hozzánk közel jött hiven;

Mi azért tsudáidat

Hirdetjük jóvóltodat.

2 Ha időm lesz valaha,

Én igazán itélek:

Ha feneke e' földnek

Egyfelmind le-rohanna;

Én még-is ő olopját

Jól állatnám gyámolát.

3 A' bolondokat intem;

Ne

Ne bolondoskodjatok;

A' kik pedig gonoszok;

Térjetekek-meg, úgy kértem;

Szarvat ne emeljetekek;

Illy fenn ne beálljetekek.

4 Mert a' tisz és az erő

Nem a' Napkelet felől,

Sem a' Napnyéltetről,

Sem nem a' pusztaból jó;

Minden az Istenen áll,

Ő aláz 's ő maga által.

5 A' pohár ő kezében,

Kiben vagyon veres bor;

Kit ő teli tölt sokszor

Minden népnek e' földön;

De végre a' gonoszak

A' feprejét meg-iffák.

6 Én örökké ditsérem

A' Jákóbnak Istenét,

Hirdetem ditsőségét;

És szarvokat meg-flegem

Az istenteleneknek,

Hogy a' jók fel-keljenek.

LXXVI. SOLTÁR. T. B. a' 30. 139. nőt.

*Haladása a' Júda népének az Assiriusok ellen
való győzelemért.*

E Sméretes az UR Isten

A' Júdában, és szent neve

Az Izraelnek földében,

Méltó terjedt ditsősége,

A' Sálemben szép ő sátorá,

A' Sionon lakó hajléka.

2 Ott meg-látja minden ember,

Hogy

Hogy Isteni hatalmával
 Meg-török iv, pais, fegyver,
 Hadat meg-állít azonnal:
 Nagyobb félegednek ereje,
 Hogy-nem a' kőborlók fok hegye.

3. Az ellenség el-dúláték,
 Reájok mély álm esék,
 Kiket vitézeknek vélték,
 Tudatlan lón az ő kezek:
 Mihelyen feddésed hallatik,
 Mind fekért 's mind ló el-aluszik.

4. Ki állhatna-meg' előtted,
 A' ki illy rettenetes vagy
 Midőn haragod fel-gerjed?
 Mennybéli sententziád nagy,
 Mellyet hallaték az emberekkel;
 A' föld meg-rémül tsendességgel.

5. Midőn fel-kél az UR Isten,
 Tartván kemény ítéletit,
 Hogy a' fehérgyeket itten
 E' földön meg-tartsa népit.
 Ditséretedre fordul néked,
 Ha a' nép haragúzik ellened.

6. Még egyszer nyilván el-vezítéd
 Ez maradék dűlőt-fűlöt.
 Jer ditsérjük Istenünket,
 Meg-állván fogadástokat,
 Kik mindenkor vagytok ő-véle,
 És el-nem távoztok ő tőle.

7. Adjatok szép ajándékok
 E' rettenetes Istennek,
 Ki meg-töri hatalmokat
 A' gonosz Fejedelmeknek:
 A' nagy Királyok itt e' földön
 Előtte léznek rettegésben.

LXXVII.

Tanúság a' kísértetben való vigasztalásról.

A Z Istenhez az én sómat-/:
 Emelém kiáltásomat,

Hogy fel-kiálték hozzá,

Bezédem meg-hallgatá.

Mindennemű bűköfémben-/:
 Reménfégem tsak az Isten;

Éjjel kezem fel-tartom,

Az égre hozzá nyújtom.

2. Lelkem nagy bánatba esett,

Minden vigasztalást meg-vét:

Az Isten rettent engem,

Ha róla emlékezem.

Noha Istennek živemben

Panaflók nagy infégemben;

Lelkem még sem találhat

Semmiben nyugodalmat.

3. Szemeimet nyitva tartod,

Alunni éjjel sem hagyod:

Erőmben úgy el-fogyék,

Hogy egy szót sem szólhaték.

Gondolám a' régi időt,

És forgatám szemem előtt

Az el-múlt éstendőket,

Hányám és vetém őket

4 Meg-

4 Meg-émlítém hegedümet,
Néhai éneklésimet;
Szívem egész éjtáka
Ezt mind elő-forgatja.

Ennek hogy értelmét leljem,
Azon igyekezik lelkem,
Elmélkedvén erősen,
Végre szólék ekképen:

5 Ez harag mindenkor tart-é,
Az UR örökké el-vét-é?

Nintsen-é őnékie
Én hozzám semmi kedve?

El-fogyott-é nagy kegyelme,
És ő atyai szerelme?

És immáron hátra-tért,
A' mit minékünk ígért?

6 Tellyességgel el-fogyott-é
Hozzánk való nagy szerelme?

El-alult-é irgalma

Az ő nagy haragjába?

Végre mondek: Oda vagyok

Az én életem immáron,

Isten meg-vonta kezét,

Nem nyújtja fededelmét.

7 De meg-gondolám ismétlen

Miket mivelteél régenten,

A' te nagy tsudáidot;

Kiket sok ember látott.

Tsudáidról gondolkodván,

Kiket látek dolgaiban,

Elmélkedvén erősen

Végre szólék ekképen:

8 Oh erős és kegyes Isten,

Szent vagy tselekedetidben,

És sohol senki nintsen
Hozzád hasonlító Isten.

Tsuda Isten a' te dolgod,
A' mint gyakran meg-mutatod,
Minden népek jól látják
Nagy voltát hatalmadnak.

9 Népedet te ki-mentetted,
Nagy infégéből ki-vötted,
Jákóbnak és Jóséfnak
Nemzetet mind kettőnek.

Hogy a' víz téged meg-láta,
Ottan nagy félelme juta,
És a' tenger mélysége
Legottan meg-rendüle.

10 A' felhők esőt ejtének,
És nagy mennydörgések lőnek,
A' magas ég harfoga,
Széllyel minden tsattoga:

Sűrű nyilak repülének,
Sebes köesők efének,
Olly villámások lőnek,
Hogy az egész föld fénlék.

11 A' föld meg-rendüle zörnyen,
Utad lón a' nagy tengeren,
Által-menél a' vízen,
Lábod nyoma még sintsen:

A' te szerelmes népedet,
Mintegy nyáját, vezéreltetted,
Ki-hozád hatalmaddal
Móses és Áron által.

LXXVIII. SOLTÁR. T.B. 90.

Előszámlálása Istennek az Izrael népéhez kü-
lönbségtől jó-téteményinek és ostromnak.

Hall-

H Allgass én népem az én törvényemre,
 Füledet hajtsd az én beszédemre,
 A' mellyek az én szájamból származnak;
 Hogy jól meg-érthesd mivoltát azoknak:
 Mert én néked olly dolgot beszéllek,
 Kit titoknak tarthatnak mindenek.

2 Olly dolgot, a' kit a' mi atyáinktól
 Hallottunk, és meg-értettünk azoktól;
 Nem hogy tsak mi arról meg-emlekeznénk,
 De fiainknak-is meg-bezélle-nénk.
 Hirde-sük azért nagy ditsósé-gét,
 És az ő sok tsuda-téte-ményét.

3 A' Jákóbbal ő erős köte-st szerze,
 Az Izraelt törvé-nnyel kötele-zé,
 Hagyván, hogy az atyák ezt meg-bezél-je-k,
 És elő-számlál-ja-k ő gyerme-ke-ke-knek;
 Hogy ezt azok-is nyil-ván tud-ha-sá-k,
 Kik az ő nem-zet-ek-ből származnak.

4 Hogy ő-k az Isten-ben remé-nle-né-nek,
 És ő dolgait el-ne fele-jte-nék,
 Törvé-nye szerint éle-teket szá-ba-nák;
 Hogy ő-k vége-zetre úgy ne já-rná-nak,
 Mint az ő ro-zs termé-zetű aty-
 ok, Az Isten-től hir-telen el-haj-lók.

5 Mint az Éf-raim fia-i ré-gen-ten,
 Fegy-ver-rel, nyil-lal, fel-ké-zü-lvén lé-pe-n,
 Mind-

Mindazáltal sem-mit nem hasz-nálá-nak,
 De nagy fé-gyen-ség-gel há-tat adá-nak;
 Mert Isten-nek kö-té-sit nem tar-ták,
 És ő törvé-nye szer-int nem já-rtak.

6 Hamar el-fele-jtkeztek az Isten-ről,
 És az ő nagy-sok tsuda-téte-liről,
 Kiket azelőtt lát-tatott ő ve-lek,
 És a' mellyek az É-gyiptom-ban löt-tek,
 A' Zoán mező-n melly tsuda-kat tö-tt
 Az ő attyo-knak fe-meik elő-tt

7 Lá-tták, hogy a' tenger két-fé-lé vá-lék,
 Hogy azon által szá-ra-zon me-he-ttek,
 A' tengert ő két-fé-lől fel-em-lé:
 Nappal ő-ket köd ö-zloppal ve-zérlé;
 És midő-n nagy fe-té-tség vólt é-jjel,
 Ő-ket ve-zette vi-lá-gos tü-zzel.

8 A' pu-ztán a' kö-zsík-lát meg-ha-sítá,
 És a' vizzel, a' melly abból ki-fo-lyá,
 Né-pét meg-itá-tá, és azon he-ly-ben
 A' kö-zsík-lából kút-fe-jet ere-zte,
 Kiből olly bő-sé-ges víz bu-zdú-lá,
 Melly mint a' pa-tak se-be-sen fo-lyá.

9 Go-no-úsá-gokat de még sem ha-gyá-k-el,
 Az UR Isten-t in-gér-lék nagy bű-nök-kel,
 És a' pu-ztá-ban meg-kí-fér-ték ő-tet,
 Hogy tő-le kér-ték tsak gyö-nyör-ű-sé-gét,
 É-telt kí-ván-ván ő é-hsé-gek-ben,
 Kiért zú-gó-dtak az Isten ellen.

10 Mond-ván: Eredj-el hidd-el te ma-gad-ban
 Hogy az Isten né-künk e' pu-ztá-ság-ban
 Á-étalt ké-zí-tsén: Mert lát-tuk jól-le-het,
 A' kö-zsík-lából hogy vi-zet ere-ztett,
 De a' ken-yér és a' hús hol va-gyon,
 E' nép-nek illy é-tket hogy ad-ha-sson?

11 Hogy az Isten ezt hallá, meg-búsúla,
Tüzes haragja Jákóbra buzdúla,
Meg-indúla az UR nagy haragjában
Az Izrael népére-is azértan,
Hogy ők az UR Istenben nem bízta,
Sőt ő fegedelmét meg-utálták.

12 Mert mihelyen ezt a' néptől meg-hallá,
A' felhőknek leg-ottan parantsola,
És meg-nyitá a' mennyei kapukat,
Honnan a' manna, mint eső, le-omlott;
Hogy a' nagy éhfégben kiáltának,
Mennyei eledelt találának.

¶ 13 E' népnek itt nagy lón ő ézerentséje,
Angyali kenyért eledelül lele;
Ugy hogy ebben minden eleget évék:
Parantsola a' Napkeleti félnek,
Melly onnan fellyül alá-zúdúla,
A' Déli nagy fél-is meg-indúla.

14 A' hús, mintegy eső, alá rohana,
Mint a' sűrű por, kinek nintsen éama,
Madarak hullának nagy sűrűséggel;
Mint a' fővény a' tenger parton félyel,
Számatalan fok a' fátorok között,
Ugyan el-lepte az egész mezőt.

15 Ekképen ők olly-igen el-telének,
Hogy nem-tsak az éhfégben élének,
Hanem gyönyörködtették-is magokat;
Még sem hagyták-el erkölcsös vóitokat:
De hogy a' hús még fájokban volna,
És a' hasok még meg nem tölt volna;

16 Ottan az UR haragja fel-gerjede,
A' népnek javát köztök meg-emélté,
Jó ífjait el-vezté Izraelnek;
De ők ezután ísmét vétkezének,

Előbbi

Előbbi erköltsőkben el-mentek,
Az Isten tsudának nem hittek.

¶ 17 Azért fok tsapás miatt ő életet
Meg-rövidüle napjok, éltendejek,
Midőn a' halált fémek előtt néznék:
Az Istenhez ők ísmétlen térének,
Ő benne veték reményfekeket,
Jó-reggel töle kérvén kegyelmet.

18 Ez infégben az Isten meg-ementék,
Őtet erős kőzáloknak esmérék;
És őtet hatalmas Istennek vallák,
Egyedül őtet meg-tartónak mondák;
De tsak hamis szó jöve fájokból,
És nyelvekkel fólának tsalárdúl.

19 Mert az ő fizek nem valának tiszták,
És az ő kötése ézerint nem jártak;
De még-is kegyelmesen tön ő vélek,
Nem hagyá, hogy e' bűn ártson nekik,
Kedveze nekik, fúnék haragja,
És ő büntetést hátra-hagyá.

20 Meg-gondolván, hogy az ő természetek
Gyarló test, el-múlándók az emberek,
Mint a' fél, a' melly hirtelen el-zúdúl,
És ő fuvallása hátra nem fordul;
De ők még-is haragra indíták
A' puhtában őtet meg-búsíták.

¶ 21 E' hitlen és gonosz nép meg-nem fúnék,
Az erős Isten gyakran meg-kiférték;
Az Izraelnek ő fzent Istenének
Majd ugyan parantsolnia kezdenék,
Ő erős karját meg-nem gondolták,
Mellyel ellenfégtől meg-tartattak:

22 És a' ki Egyiptomban tött tsudákat,
És a' Zoánban mivel nagy dolgokat,

H 2

Tsuda-

Tsuda-tétellel hatalmát mutatá,
Mikor a' vizet vérré változtatá,
Azt mivelé minden folyó-viznek,
Hogy azokból senki ne ihatnék.

23 Sok undok férgeket küldé reájok:
Mardosák őket legyek és szúnyogok;
Közikbe erefzte fok rút békákat,
És gyümölsit veftő tsere-bogarakat;
A' faskák mind el-lepek a' földet,
És el-vefték a' veteményeket.

24 A' élőlk köeső miatt veftének,
A' fige fák-is nem teremhetének,
Barmokat el-vefté a' köesőkkel,
Ő tsordájokat tüzes fergeteggel;
Minden haragját rajtok ki-önté,
Haragjának tüzet rájok düjté.

25 Meg-fizete nékiek valósággal,
Meg-veré ő gonoz Angyali által,
Kiket öldöklésre rájok botsáta,
Az ő nagy haragjának útát nyita,
Még életeket-is nem kiméllé,

Minden barmokat döggel el-vefté.
¶ 26 Minden első-ülött az Egyiptomban,
Meg-ületék a' Chámnak sátorában,
Az első nevendékeny kedves ifjak,
Kik erejekben már nőni indúltak:
El-hozá a' puftán az ő népit,
Vezérlé őket, mint nyáj juhait.

27 Bátorsággal ő seregét ki-vivé;
Az ellenféget a' tengerbe vefté:
Mindenütt szabadon víseltetének,
Míg a' fent föld határába érének,
Mind a' nagy hegyig a' ditsért földön,
Mellyet erős jobb-kezevel meg-vön.

28 A' nepeket ő előle ki-hajtá,
Hogy e' földet népe örökölné;
Ő iátorokat adá Izraelnek;
Még-is ellene jártak az Istennek,
Kisérték és búsíták az Istent,
Nem őrzék az ő töle vött törvént.

29 De gonoz erköltsöknek engedének,
És mint az ő attyok, hátra efének,
Mintegy roz' keziv, visszafordulának,
És fel-inditák haragját az URnak,
Bálvány imádással őt búsíták,
Bozszuálló voltát meg-inditák.

¶ 30 Mihelt Isten ezt felőlők meg-érté,
Ő nagy haragja ottan fel-gerjede,
És meg-gyűlölé az Izrael népet,
El-hagyá Silót ő válaztott helyét,
Holott az ő fent Sátora állott,
Kiben ő az emberek közt lakott.

31 Ő erejeket fogva el-viteté,
És az ő ditsőségeket erefzte
Az ellenfég kezébe, és ezeknek
A' véres tört adá a' hitleneknek,
Ugy meg-haragvók örököfégére,
És meg-búsula az Izraelre.

32 Az ifjú népek tűz miatt veftének,
És a' fep fűzek nem titeltetének,
Tisztességgel férjenek nem adatának;
A' Papok fegyver által el-húllának,
Kiknek özvegygyé-lött feleségek
Érettek gyászba nem öltözhetek.

33 De az UR Isten fel-kele ifmételten,
Mint a' ki a' mély álomból fel-serken,
És mint a' ki fok bort ivott, és kiált,
Akképen ő az ellenfégre talált,

Es hátul rajtok nagy febet vágott,
Rajtok örök gyaláztatot hagyott.

34 Oltán a' József fátorát meg-veté,
Az Efraim nemzetét sem kedvellé;
De el-válastá a' Júda nemzetét,
Vele együtt a' kedves Sion hegyét,
Az ő palotáját ott építé
Ő felfégének ditsőségére:

35 Ez lez, mint a' föld, oly erős palota,
A' mely helyéből ki nem mozdul soha:
Azután el-válastá a' Dávidot
Ő szolgájának szegény rendből valót,
A' juh nyáj mellől hívá szolgáját,
Nem utalá szegény állapotját:

36 A' Éoplatók közül hozatá őtet,
Hogy legelte a' Jákóbnak népét,
Az Izraelt mint örökét rá bizá:
A' mint oltán arra volt néki gondja,
Hogy őket legelte, birhassa,
Es kezével hiven igazgassa.

LXXIX. SOLTÁR. C. M.

A' Sídó nép Könyörgése a' szabadtásért.

O Röködbe URam pogányok jöttek,
Es szent Templomod meg-ferteztették,
Jerúsálem városát el-rontották,
Es félyyel nagy kő-rakásokra hányták:
Szolgáidnak testek,
A' kik meg-ölettek,

Adat

Adattak a' hollóknak,
Húsok te Szentidnek,
Ételül vettettek
A' mezei vadaknak.

2 A' városon nagy-fok vért ki-ontának,
A' fok vér, mint vizek, félyyel folyának,
Tévének oly szörnyű öldökléseket,
Nem lón, ki el-temetné a' testeket.

A' mi szomzédságunk
Tsúfságot úz rajtuk,
A' kik környülünk laknak
Minket nem betsülnek;
Sőt tsak meg-nyetnek,
Tsúfolnak és rútolnak.

3 Míg haragzol URam reánk ekképen,
Haragod miglen gerjedez ily igen?
Meddig terjeszted bozszú-állásodat,
Ki minket, mint a' sebes tűz, el-fogyat?

Bozszúdat azokra
Ontsd a' pogányokra,
Kik téged nem emélnék,
Dújtsd az országokra,
Hol nevedet soha
Nem tisztelik a' népek.

4 Mert Jákóbot ők meg-ötték, el-nyelték,
Az ő nemzetségét meg-eméztették,
Minden házait földre le-rontották,
Kietlen pusztaságra fordították.
Botsásd-meg bűnünket,

H 4

Ne

Ne említsd-meg őket,
Nagy haragod főnjék-meg;
Mert igen gyötretünk:
Jövel mi Istenünk,
És kegyelmesen tarts-meg.

§ 5 Tekintsd-meg URam kegyelmességedet,
A' te fent nevedért segíts-meg minket,
Szabadíts és tarts-meg minket kegyesen,
Bűneinket bocsásd-meg fent nevedben.

Hogy ne nevétfelsünk,
Kérdvén: Hol Istenünk?
Verd-meg a' pogány népet;
Vérét szolgáidnak,
Kit ők ki-ontának,
Néki el-ne engedjed.

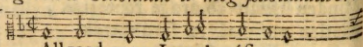
6 Jussón elődbe siralmok azoknak,
Kik a' rabságban ohajtnak és sirnak;
Siefs mentsd-meg, hogy ők el-ne veszzenek,
Kik immár halálra ítéltettek.

Szomfédinknak épen
Fizesd-meg hétképen,
A' mit rajtunk miveltek:
Hogy téged UR Isten
Szidalmaztak főrnynen,
Fizesd-meg önékiek.

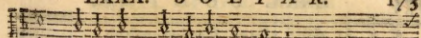
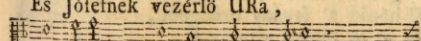
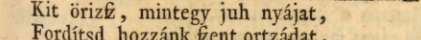
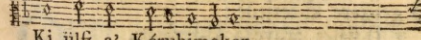
7 És mi, úgymint te nyájad és seregéd,
Magaftaljuk és ditsérjük fent neved,
Ditséretedet mindenkor hirdetjük,
És nemzetről nemzetre ki-terjeztjük.

LXXX. SOLTÁR. T. B.

Könyörgések a' Sídóknak a' meg-fabadulásért.

H
Allgasd-meg Izrael pástora,

És

És Jósefnek vezérő URa,

Kit őrizé, mintegy juh nyáját,
Fordítsd hozzánk fent ortzádat,

Ki ül a' Kérubimokon,

Jelenjél-meg világoson.

2 Mutasd-meg URam nagy erődet,
Láttasd-meg az Efraim előtt,
Mutasd-meg Bénjáminnak-is,
Igy tégy a' Manassénak-is,
Tarts-meg minket tellyességgel,
Nagy infégünkben ne hagyj-el.

3 UR Isten téj hozzánk ísmétlen,
Őrizz-meg minden gonof ellen,
Világosságodat nyújtsad,
Irgalmatat ránk fordítsad,
Térítsd hozzánk fent ortzádat,
És semmi nekünk nem áthat.

4 Oh UR Isten, valyon míg tartod
Mi rajtunk a' te nagy haragod?
Ha adod-meg kérésünket?
Könyhúllatást kenyér helyett
Adál nekünk, és itatál
Minket nagy könyhúllatással.

5 Te minket feddődésbe ejtél,
Szomfédinkkal nem betsültetél,
Az ellenségnek lőnk tsúfja:
Tarts-meg seregeknék URa,
Világosítsd főned rajtunk,
És nem lesz semmi bántásunk.

H 5

J 6

9 Hallgasd-meg népem, És közlöm teveled
Erős kötéseim, Halld-meg Izrael
A' mit szám beáll, És azt jól meg-értsed:
10 Néked ne légyen Idegen Istened;
De egyedül én, Csak engem tisztelj,
Senkitől ne félj, Nevemet betsűljed.

11 Én vagyok néked Istened egyedül;
Inségben téged Én meg-tartálak,
Es ki-hozálak Egyiptom földéből.

12 Tátsd-fel csak Éádat, És megtöltöm bő-
Menten meg-látod, Hogy nagy bőséggel (ven,
Leé az eledel Tsudálatosképen.

13 De az én népem Engem nem hallgata;
Noha intettem Gyakor beálléddal,
De az Izrael Füleit bé-dugta.

14 Kin meg-busúlék És őket el-hagyám,
Hogy bár menjenek Önnön kedvekre,
Es ösvényekre, Szabadon bostátám.

15 Ha népem Ézível Szót fogadott volna,
Es ha Izrael Én útamban,
Es tanátsomban Jámi akart volna;

16 En-is leg-ottan Az ő ellenségét
Nagy hatalomban El-vertem volna,
Vetettem volna Rájok én kezemet.

17 Ő ellenségét Néki adtam volna,
Jó szerentséjét Én ő nékie
Nagy fok időkre Térjéztettem volna.

18 Búzáat nékie Szépet adtam volna
Eledelére, És nagy bőséggel
A' köziklából Mézet adtam volna.

LXXXII. SOLTÁR. T. B. a' 46. nót.

Isten panasz a' Birákra és Regnálókra.

A Z Isten áll ő feregében,
A' Birák gyülekezetében,
Közöttök igazat itél,

Es

Es nékiek igyen felel:

Míglén ítéltek ti ekképen

A' törvényi igazság ellen?

Hogy zemélyét a' hamisnak

Nézitek, kedvezvén annak?

2 Szegényt ítéljetez igazán,

Es könyörüljetez az árván,

Ügyét a' zűkölködőnek

Erőszakolt meg-mentsétek.

A' nyomorultat a' hamistól

Ki-abadítsátok markából;

Hogy a' zűgény erőt végyen

A' hatalmaskodó ellen.

3 De intésemet nem fogadják,

Sőt értetlenül meg-utálják,

Nagy fetéséghen mennek-el,

Kin a' föld csak-nem sülyyed-el.

Imé én mondom, hogy ti vagytok,

Kik Isteneznek hivattatok,

Es a' magasságos URnak

Ti mondatok fiainak.

4 De mindnyájan meg-kell halnotok,

Mint egyebek, ti-is ki-múltok,

Végre ti mind oda léftek,

Ugy mint egyéb Fejedelmek.

Támadj-fel azért óh UR Isten,

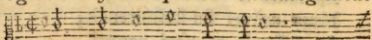
Es itélj-meg mindent e' földön,

Mert néked hatalmad vagyon

Minden népen e' világon.

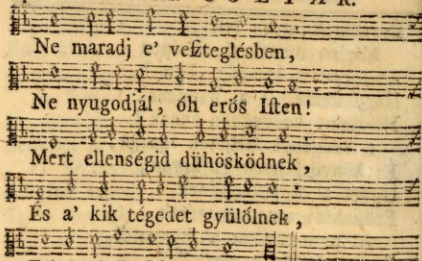
LXXXIII. SOLTÁR. T. B.

Könyörgése az Isten népének az ellenség ellen.

U
Ram ne hallgass illy igen,

H 7

Ne

Fel-emelték fejeket fennyen.

2 Kiváltképen néped ellen
Tsalárd árútatás képen
Sok álnok tanácsokat lelnek,
És a' kikre te gondot tartasz,
És rejték helyedben óltalmazsz,
Azok ellen özve-esküsznek,

3 Mondván: Jertek im-czeket
Vezessük-el e' nemzetet,
Töröljük-el őket e' földről,
Fogyassuk-el e' népet színtén;
Hogy emlékezet se lehessen
Az Izrael népe nevéből.

4 Gonož tanácsot végeztek
Te ellened kötést töttek
Az Édomi Ismaeliták;
A' Moábnak és az Hágárnak
Nemzeti te ellened járnak,
Gébáliták és Ammoniták.

5 Filistéus és Amálek,
És mind a' Tirusbéliek,
Nagy erővel fel-készültenek;
Az Assur-is ezekkel együtt

Segí-

Segíteni a' Lót fiait
Minden erővel igyekeznek.

6 Ez népekkel-is azt tegyed,
Mint a' Midiánt el-vezted
A' Kisson patakánál régenten:
Mint Sisár és Jábin el-vezte,
Az Endornál éltek el-kele,
Ollyak lőnek, mint fár a' földön.

7 Ő Fejedelmi, mint Oreb,
Ugy járjanak, mint a' Zéeb,
Mint ama' Zébah és a' Sálmán,
A' kik mondották nagy kevélyen:
Az Istennek hajlekít menter
El-foglaljuk nagy hatalmunkban.

8 Tedd forgó kerékké őket,
Mint szél a' pozdorja-tsepüt,
Mint a' sebes tűz meg-égeti
A' nagy erdőt, és el-pužtitja,
És mint a' sebes tűznek lángja
A' magas hegyet meg-eméžti.

9 Kergesd-meg forgó-žezeddel,
Nagy rettegéssel ijeddel,
Szélvészszel háborítsd-meg őket,
Ő ortázjokat žegyenítsd-meg;
Hogy tégedet ésmérjenek-meg,
És betsűljék te žent nevedet.

10 Tazítsd őket nagy žegyenbe,
És ejtsd-bé nagy félelembé,
Töröld-el; hogy innét mindenek
Ésmérjék, hogy te az Isten vagy,
A' kinek hatalma igen nagy,
A' kit felségesnek neveznek.

LXXXIV. SOLTÁR. T. B.

Kiván-

Kívánsága Dávidnak az Isteni tiszteltben való jelen-lételre Jérusálemben.

O H feregeknek Istene,
Melly kedves gyönyörűsége
A' te feleremes hajlékidnak!
Az én lelkem foházkodik,
Tornáztodba kívánczik,
Oh Istene a' magasságnak
Áhitozik testem lelkem
Te hozzád élő Istenem.

2 A' verébnék vagyon félsze,
És honnyában költ a' fetske,
Én Királyom Zébaoth Isten,
Hol vannak a' te óltárid,
És te fentseges hajlékid,
Hol ditsértettel felségesen,
Bizony bóldog az olly ember,
Ki téged Házadban ditsér.

3 Oh bóldog az ember nyilván,
A' ki a' te útaidban
Kiván jární fízel lélekkel,
Menvén a' fíralom völgyén,
A' hol merő fíraz minden;
Ott-is ó nagy hiedelemmel

Kutat

Kutat ás, tsinál tsatornát,
Kibe eső vizet botsát.

4 Nyereseégről nyereségre,
Mennek erőről erőre,
Míg hozzád jutnak a' Sionra,
Oh erős Zébaoth Isten
Hajtsd hozzám füled kegyesen,
Figyelmezzél imádságomra
Jákób Istene nagy Isten,
Hallgass-meg én fűkségemben.

5 Mi paisunk óh UR Isten,
Kenettedre nézz kegyesen:
Mert jobb egy nap a' te Házadban,
Hogy-nem ezer nap egyébütt:
Az Isten tornátza előtt
Kapun-álló lennék inkábbban,
Hogy-nem mint fok időt élnek
Házokban az hitleneknek.

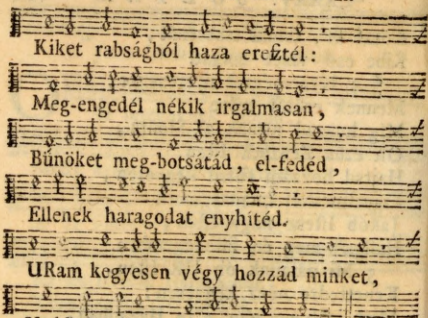
6 Mert minékünk fényes Napunk
Az Isten, és mi paisunk,
Nagy ditsóséggel fíeret minket:
Azokkal kegyelmet tézen,
Kik járnak a' jó öfvényen,
Sok javaival áldja őket:
Bóldog az ember élteben,
Ki bizik az UR Istenben.

LXXXV SOLTÁR. T. B.

A' Sidsó nép könyörgése a' fíabadításért.

N Agy kegyesen töl URam földeddel,
Jákób nemzetivel a' fogságban,

Kiket

Kiket rabságból haza ereztél:

Meg-engedel nekik irgalmasan,

Bűnöket meg-botsátád, el-fedet,

Ellenek haragodat enyhítéd.

URam kegyesen végy hozzád minket,

Vedd-el rólunk haragodnak tüzet.

2 Nemde mind örökké haragzol-é?

Mind éltig nyújtod-é haragodat?

Népedet már meg-nem enyhítéd-é,

Hogy benned lelhesse vígaságot?

Es noha nagyok a' mi bűneink,

Még-is mutasd kegyelmed minékünk;

Es noha töttünk sok gonózságot,

De tőled kérünk irgalmasságot.

3 En meg-hallgatom, mit szól az Isten

Az ő népének és ő szentinek;

Békeséget beszél kegyelmesen,

Hogy boldonságból ne vétkezzenek.

Kik őtet félik, minden meg-higye,

Közel azokhoz ő fededelmé;

Hogy ditsősége lakják földünkben,

Minden inséget rólunk el-véhen.

4 Jóság hűséggel ösze-békellik,

Békeség, igazság, egymást szépen

Tsókolják: E' földön nevekedik

A' hit: látzik igazság az égen.

Min-

Mindennemű jót ad az UR Isten,
Es sok jó gyümöls terem e' földön:
Az igazság mégyen ő előtté,
Es ő járása tart mind örökké.

LXXXVI. SOLTÁR. C. M. a' 77. nót.

Dávid könyörgése a' meg-fabadításért.

HAjtsd hozzám URam füledet,

Es hallgasd-meg kérésemet;

Mert igen szegény vagyok,

Az én szükségim nagyok.

Tartsd-meg testemet lelkemet,

Nézd ártatlan életemet,

Szolgádhoz térjen kedved,

Ki bizik csak te benned.

2 Hozzád mindennap ohajtok,

Nagy szükségemben kiáltok,

Te nagy irgalmad szerént

Kegyelmezz-meg óráként.

Szolgád lelkét vigasztald-meg,

URam kiáltásom halld-meg;

Mert szívemet e' végre

Emeltem-fel az égére.

3 URam jó-kedvű 's édes vagy,

A' te irgalmasságod nagy,

Minden emberhez pedig,

Ki hozzád efedezik:

Hallgasd-meg azért kérésem,

Es nézd-meg efedezésem,

Tekintvén kegyelmedre,

Figyelmezz befelemdre.

4 Nagy szükségemben ohajtok,

Te hozzád szívűből kiáltok;

Es engem te meg-hallgatf,

Nyavalyámban el-nem hagyf.

Ugyan

Ugyan jünts sohol több Isten,
 Ki hozzád hasonló legyen;
 Nintsen több erős Isten,
 Ki illy dolgot tehesen.

¶ 5 E' világon minden népek,
 Kiket teremtel, el-jőnek,
 És imádnak tégedet,
 Ditsóítik nevedet.

Mert te nagy és hatalmas vagy,
 Tsuda-tételek fok és nagy,
 Te vagy egyedül Isten,
 Sohol Isten több nintsen.

6 Vezérli URam útaidban,
 Hogy járjak igazságodban,
 És csak arra hajtsd éivem,
 Hogy fent nevedet féljem.

Néked URam hálát adok,
 És tellyes éivből vígadok,
 Mind örökké nevednek
 Ditséretet éneklek:

7 Mert meg-kegyelmezél nekem,
 A' pokolból ki-vöd lelkem,
 Fel-támasztál újonnan
 A' mélységből ki-hozván.

Imé az istentelenek
 URam reám dühödtének,
 Kik csak hatalmaskodnak,
 Semmit rajtad nem adnak.

8 De te irgalmas UR Isten
 Igaz vagy természetedben,
 Jó, hív, és engedelmes,
 Haragra késedelmes.

Tekints reám, kegyelmezz-meg,
 URam szolgádat segítsd-meg,

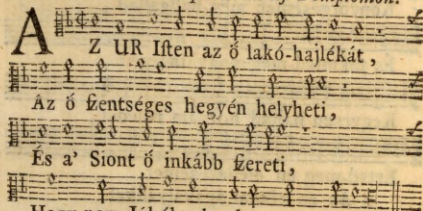
Szol-

Szolgáló-leányodnak
 Fiát foglald magadnak.

9 Add jó jelét mívöltomnak,
 Kit ellenségim lássanak,
 És fégyenljek, hogy engem
 Meg-legítse Istenem.

LXXXVII. SOLTÁR. T. B.

Öröme a' Sídó népnek az új Templomon.

Hogy-nem Jákóbnak akarmelly fátorát.
 2 Te felőled nagy ditséretet léznek;
 Oh Isten városa! Egyiptomot,
 Mond Isten, és a' Babilóniát
 Azokhoz tudom, kik engem esmérnek.

3 A' Filistéusról még így bezzélnék,
 A' Tirusról, és a' Szeretsenről
 Ekképen fólnak: és egyéb népről:
 Ezek a' Sion hegyén fülettenek.

4 Az Isten jól meg-erősíti őket,
 Mikor népeit özve-famlálja,
 Akkor ezek felől-is azt mondja:
 E' nép-is a' fent Sionról fületett.

5 Azért ott énekelnek fép éneket,
 Mond az Isten, és itt örvendeznek,
 Mert én ditsóségére ez helynek
 Támasztok nagy-fép élő kút-fejeket.

LXXXVIII.

Könyörgés a' kísértetben és lelki hartzban.

U R Isten én idvétségem,

Ejjel nappal kiáltok hozzád,

Könyörgésemet meg-hallgassád,

És tekintsd-meg nagy inségem,

Kegyesen hajtsd hozzám füledet,

Értsd-meg én esedezésemet.

2 Az én lelkem nyavalyákkal

Teltyességgel el-áradt, el-tölt,

Mint a' ki már a' sírbe kézült,

És a' pokolra alá száll,

Vagyok ahoz éintén hasonló,

A' kinek már kéfé a' koporsó.

3 Meg-foztattam életemtől,

Mint a' kiket agyon vertenek,

Kik a' halottak közt hevernek,

Kikről már nem emlekezel,

Kik el-temetttven fekeznek,

És te kezedből ki-estenek.

4 A' koporsóba töl engem,

Bé-vetél a' fetét mélységben,

Holott haragod nyom keményen:

El-borítád fégegy fejem

Nagy árvizednek habjaival,

Kik rám rohannak nagy zúgással.

5 Ea-

5 Engem te meg-utáltatál,

És tölem én esmérőimet

Mezőbe vüd, el-hagytak engemet,

És a' tömlőzbe takítál,

Holott kemény fogságban vagyok,

Kiből ki nem szabadúlhatok.

6 El-keseredtek zemeim,

Fájdalom miatt el-bágyadtak;

Naponként URam téged hívlek,

Hozzád terjehtvén kezeim:

Halottaknak téllé-é tsudákat,

Néikik mutatté-é nagy dolgokat?

7 De fel-tamad-é a' halott,

Hogy tsuda-tételed hirdessé?

És a' koporsóban vagyon-é,

Ki említse jóvöltodat?

És igazságodat a' sírben

Ki ditsérné vezedelmében?

8 A' fetétben ki esmérné

A' te tsuda-téteményidet?

Az hol el-felejttek tégedet,

Igazságod ki értené?

De én tsak te hozzád üvöltök,

Minden reggel néked könyörgök.

9 URam miért veté-el engem

Miért rejtet-el zemeidet?

Szegény vagyok, eröm el-veszett,

Jaj melly-igen gyötrettetem!

Ez én régi nagy inségemben

Elötted vagyok rettegésben.

10 Nagy haragod reám borúlt,

Nagy rettegés engem körül-vett,

És teltyességgel el-merített,

Mint az árviz, reám tódult:

Sanyar-

Sanyargat engem minden dolog,
Valamelly én környülem forog.

11 Te vízed távol én tölem

Minden esmérő barátimat;

Akarmint hijam rokonimat,

Nintsen semmi hű emberem:

Régi társaim ez inségben

Ízonyodnak jóni előmben.

LXXXIX. SOLTÁR. T. B.

*Panaók a' Sidsóknak, az ő nyomorúlt állapot-
jokról, az Istennek elebbeni jó-teteményi-
nek elő-fámlálásával egyben.*

A Z URnak irgalmát örökké éneklek,

És hűséges vóltát mindenkor hirdetem:

Mert mondom, hogy meg-áll mind örökké

irgalma, Mellyet úgy meg-épít, hogy meg-

álljon mindenha, És hogy mind az égig,

erősited, meg-tartod, Te űnt igazságod,

és a' te fogadásod.

2 Mond Isten, az én elválástott szolgámmal

Frigyet űrzettem, és kötést a' Dáviddal,

Kinek erősen meg-esküdtém én nevemre,

Hogy az ő magvának örökké tart nemzete,

És az ő királyi-űzékínél firól fira

Mindenkor meg-marad a' királyi korona.

3 Az egek hirdetik tsuda dolgaidat,

A' űnt Gyűlekezet te igazságodat;

Mert valleyon's kitsoda vólna ott fenn az égben,

Ki nagy hatalommal hozzád hasonlól legyen?

Az erős Angyalok seregiben vagyon-e,

Ki e' ditsó URhoz hasonlatos lehetne?

4 Igen rettenetes e' felséges Isten,

űtet feli minden a' űnt Gyűlésekben:

Oh Zébaoth Isten minden enged tenéked:

Te nagy erős Isten valleyon ki érne veled?

A' te igazságod, melly lakozik te nálad,

Soha el-nem múlik, de örökké meg-marad.

5 A' háborús tenger vagyon hatalmadban,

Fel-támadt hajjait le-nyomod leg-ottan:

Egyiptom orűzágát le-vágád fegyvereddel,

Te ellenségidet el-kergetéd erőddel,

Tiéd a' menny és föld, és e' űzles világot

Te fundálád, űrzéd, és a' benne valókat.

6 Tőled tsináltatott az űzak és a' Dél;

Hermon és Tábor hegy nevedről énekel:

Erős a' te karod, hatalmas a' te kezéd,

Jobb-karod fel-űndúlt, és űzéked előtt néked,

Igazság, kegyesség, hajlékodban rád néznek,

Kegyelem és hűség te űnéd előtt mennek.

7 Bóldog a' nép, a' melly tenéked őrvendez,

Minden dolgát, URam, ez vízi jó véghez,

Fényes ortzád előtt ezek járnak méréűzen,

És a' te nevedben őrvendeznek űüntelen;

Mert nagy ditsóségre őket fel-magaűztalod,

És jó-teteményed^a rajtok meg-űsaporítod.

8 Te vagy ékessége az ő erejeknek,

Minden hatalmokat te adtad nékik:

A' te kegyelmedből űzrvunkat fel-emelűjk,

Te tőled UR Isten mi paisunkat vóttűk,

És a' mi Királyunk a' te fegyvered nélkül,
Oh Izrael Ura, nem lehet segítségül.

¶ 9 Szent végezésemből mert te egyszer szólál
A' te hű szolgádnak fényes látás által,
Midőn kegyelmesen néki mondál ilyen szót:
Egy embert választék, néki adék hatalmat,
Az én népem közöttül választám én e' zemélyt,
Dávidot szolgámat, kit az én szívem kedvelt.

10 Én ötet meg-kenem szentséges olajjal,
Hogy hatalmas legyen az én kezem által,
Én erős karomtól ő olly hatalmat vézen,
Hogy minden ellensége ellen femmi lézen,
Semmi ellensége erőt nem vézen rajta,
És a' gonosztévő ötet nem nyomorgatja.

11 Az ő ellenségét előtte meg-töröm,
Minden gyűlölsőt e' földről el-töröm,
Az én kegyességem és hűségem lesz vele,
Hogy az én nevemben ő harvát fel-emelje;
Mert én egyik kezét téstem a' nagy tengerre,
És az ő jobb-kezét a' nagy folyó-vizekre.

12 És ő illy bezzéddel szól ostan énnékem,
Te vagy az én Atyám és erős Istenem.
Én ötet fel-vézem első szülött fiammá,
És ez egész földön téstem erősb Királlyá:
Irgalmamat néki mind örökké meg-tartom,
És én kötelemet ellene fel-nem bontom.

¶ 13 És én az ő magvát örökké terjesztem,
És királyi-fékit jól meg-erősítem,
Valamig az ég tart. De ha az ő fiai
Törvényem el-hagyják, és nem engednek néki,
És rendelésemet hogyha ők meg-veténdik;
Parantsolatimat és ha nem követéndik;

14 Én vezézzömmelet őköt az ő nagy bűnökért
Meg-látogatom, és meg-sújtom vétkekért,
De én

De én kegyelmemet ő tőle meg-nem vonzom,
És fogadásomat őnéki meg-nem máslom;
Mert szent kötelemet nem akarom meg-fegni,
A' mit szájam mondott, nem szoktam visszavonni.

15 Az én szentségemre egyszer meg-esküdtém
Dávidnak szolgámnak, nem hazud bezzédem,
Hogy az ő nemzete meg-tart minden időben,
És királyi-féki meg-marad azonképen,
Mint a' Nap és a' Hóld az égen meg-maradnak,
Tiszta bizonyossági az én fogadásimnak.

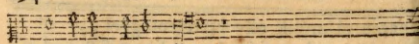
16 Te me-utálád és zinte meg-vetéd,
És nagy haragodat Kenettedre öntéd,
Szolgádnak kötelet te zinte meg-utálád,
Ékes koronáját a' földre le-tapodád,
Falait el-töréd, el-rontád erősségét,
Tövéből ki-hányád szép ékes épületit.

17 Az úton-járóknak őt sákmányul hagyd,
És ő szomfédinak nevetségül adád,
Ő ellenségeinek fel-emeléd kezeit,
És meg-vidamítád gyűlölső fíveket;
Az ő fegyverének élit hegyit el-vöved,
És ötet a' hadban egyfálné sem segítéd.

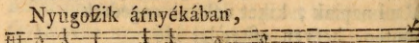
18 Minden ékességét nevének el-törled,
És királyi-fékit a' földre le-vetéd,
És meg-rövidítéd napját ifjúságának,
Nagy szégyen gyalázat ő reá borulának:
Mig rejted-el magad? Örökké haragzol-é,
Haragodnak tüze mind éltig gerjedez-é?

19 Gondold-meg éltémnek ő rövid idejét;
Hijába szerzéd-é mind az embereket?
Kitsoda az ember, a' ki halált ne lásson?
És a' koporsóból el-kizabadúlhaszon?
URam hol vagyon most a' te régi kegyelmed,
Kiról a' Dávidnak től eskütt ígérteket?

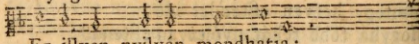

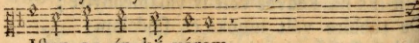
Lakozik őltalmában, :/:

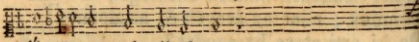
Nyugozik árnyékában,

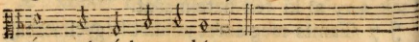
Ez ilyen nyilván mondhatja:

Isten az én kö-várom,

Ó életemnek őltalma,

Es tsak ő benne bízom.

2 A' vadászna ő töritől

Téged meg-ment féltedben; :/:

A' hamis nyelvek mérgétől

Meg-őltalmaz kegyesen:

Téged ő kedves fárnyával

Takargat és bé-fedez,

És az ő igazságával,

Mint paissal védelmez.

3 Nem lézen néked féltelmed

Éjjeli irtózástól, :/:

Szíved nappal meg-nem ijjed

A' repülő gyors nyíltól:

Nem árt néked femmiképen

Az éjjeli döglelet;

Az halálos dög dél-éjben

Néked femmit nem tehet.

4 Ha te mellőled egy felől

Ezren el-esnének-is, :/:

És tiz-ezren jobb-kéz felől;

Nem árthat néked még-is:

Söt

Söt meg-nézéled kedvedent

Őket zemeid előtt,

Mondván: Ő érdemek szerént

A' vezély rajtok esett.

5 Summa szerint, az Istenben

Vetem hijedelmemet: :/:

A' ki ül a' magas helyben,

Ebben vesd reménfégedet;

És femmi kár téged nem ér,

Sem nem esel vezélyben,

És minden gonosz hátra-tér,

Házad-felé sem mégyen.

6 Mert az ő szent Angyalinak

Meg-parantsolta nyilván, :/:

Hogy téged őltalmazzanak

Minden te útaidban:

Ezek tégedet nagy lépen,

Ő kezekben hordoznak,

Hogy lábad ne üsd a' köben,

Oly híven igazgatnak.

7 Orozlánon és fárkányon

Minden kár nélkül járhat, :/:

Orozlán kölykön és kigyón

Lábaiddal tapodhat.

Mond Isten: Őtet meg-tartom,

Mert engem szívűl szeret;

Én őtet meg-őltalmazom,

Mert ditséri nevemet.

8 Mihelyt hív könyörgésében,

Őtet menten segítem; :/:

Véle lélek szűklégében,

Kiből hamar ki-vezem:

És nagy ditsőségre őtet

Emelem, magasztalom,

I 4

És

És az én fegedelmemet
Önéki meg-mutatom.

XCII. SOLTÁR. T. B.

Háladás az Istennek gondviseléséről.

E Kes dolog ditsérni
URam felfégedet,
Es a' te nevedet
Énekel magasztalni:
Hogy ember áldja reggel
Te nagy jóvóltodat,
Es igazságodat

Ditsérje minden éjjel.

2 Lantban és hegedűben,
És szép zimbalmokban,
Hangos ztiterákban,
Ditsértetsél zengésben.

Dolgaidon örvendek
Hatalmadat látván,
Kezdednek tsudáján
Örömben éneklek.

3 Sok és nagy-tsudálatos
Te tselekedeted,

Mély-

Mélyiég bőltseféged,
Bezhéded drágálatos.

E' dolgot az eztelen
Egyzálné sem érti;
És meg sem tekintí,
Hogy ez miképen légyen:

4 Hogy a' gonoszok nőnek,
Mint a' fű a' mezőn,
Virágoznak szépen
A' sok istentelenek:

Hogy örökké essenek
A' veszedelemben.
Te vagy örök Isten
Felette mindeneknek.

5 Mert im az hitetlenek
A' te ellenfégid,
Minden gyűlölöid
Szörnyüképen el-vesznek.

Szarvamat fel-emeled,
Mint az egy-szarvúnak;
Hogy én vigadhassak
Én Istenem te benned.

6 Meg-kenik én fejemet
Zöldellő olajjal;
Hogy diadalommal
Lássam ellenfégimet.

Végre én füleimmel
Én ellenfégimről
És gyűlölöimről
Uj hirt hallok örömmel.

7 Virágoznak az hivek,
Mint a' szép pálma-fák,
És mint a' tzedrus-fák,
Kik a' Libanon nőnek:

1 5

És

És az UR hajlékában

Ezek plántáltatnak,

Szépen virágoznak

Az Isten tornáztában.

8 Hogyha meg-öfűlnek-is,

De mindazonáltal,

Nagy zaporasággal

Gyümölsöt hoznak még-is.

Hogy igazságát hiven

Mindenütt hirdessék

Az én Istenemnek,

Kiben hamisság nintsen.

XCIII. SOLTÁR. T. B.

Vigasztalás a' kegyetlen Urak ellen.

Nagy hatalommal regnál az Isten

Öltözvén feltéges erejében:

E' föld kerekiségét úgy helyhette,

Hogy mozdulása nem lesz nékie.

2 A' te féked kezdettől fogván vólt,
Istentéged örökké országolt.

A' folyó-vizek erősen zúgnak,

A' magas habok igen harognak:

3 De bár a' tenger zúgjon erősen,

És az habok hánkódjanak fennyen;

De ők mind femmik az Isten ellen,

Mert ők hatalmasb a' magas mennyben.

4 URam meg-marad a' te mondásod,

Merő hűség a' te tudományod,

Házad-

Házadnak énttség ő ékessége,
Kinek örökké nem lézen vége.

XCIV. SOLTÁR. T. B.

Könyörgés a' kegyetlenek ellen.

OH erős bontó-álló Isten,

Ki bűnünkért büntetvén erősen,

Jelentsd-meg már hatalmadat:

Mind e' világnak Birája

Támadj-fel add-meg valóba

A' kevélyeknek jutalmát.

2 Míglén marad ez büntetetlen?
Míg fuvalkodnak-fel kevélyen

A' gonosz istentelenek?
Míg élnek illy vigasággal,

És az ő gonofságokkal
Vallyon meddig ditsekednek?

3 URam a' te népedet rontják,
Örökögedet fanyargatják

Minden irgalmasság nélküli:
Özvegyet árvát meg-ölnek,

Szegény jövevényt el-vezetnek,
Még ezt mondják szemtelenül:

4 Az Isten e' dolgot nem látja,
A' Jákób Istene nem tudja,

A' miket mi szerzünk mostan;
I 6

En

En tsudálok ti rajtatok,
Hogy illy oktalanok vagytok,
Hányjátok-meg magatokban:

5 A' ki a' fület teremtette,
És a' látó szemet szerzette,
Hogy-ne látna sem hallana?
A' pogányok büntetője
Egyebet hogy-ne büntetne?
Ki mást tanít, hogy-ne tudna?

6 Az Isten minden élvnek titkát
Jól tudja minden gondolatját,
Hogy femmire kellők, látja.
Bóldog a' kit te igazgatál,
És törvényedre tanítál,
És kinek vagy oktatója.

7 Hogyha gonoszúl lézen dolga,
És érkezik háborúsága,
Mindent el-zenved tsendesen.
Miglen az istentelenek
Vermet, koporsót készítenek,
Hol örömeben vég lézen.

8 Mert nem hagyja Isten ő népét,
El-nem felejtí öröklégét,
Sőt vagyon rájok nagy gondja:
És midőn ideje el-jő,
Mindent igazán íté ő,
És a' hiveket meg-tartja.

9 Ki ment a' gonosztól meg engem?
És ki támad-fel én mellettem
E' gonosz-tévő nép ellen?
Ha Isten nem őrzött volna,
Már régen meg-hóltam volna,
És most fekünném a' sírben.

10 Midőn mondom: Im el-kell esnem;

Leg-

Legottan meg-fegítez engem
Te nagy irgalmasságodból,
Mikor nagy bánatban vólnék,
És élvemben kefergenék,
Meg-vigasztalál azontúl.

11 Itéletedhez hogy férhetne
Az istentelenek törvénye,
Kik jót hamisra fordítanak,
Nagy sereggel özve-gyűlnek,
Hogy az igazat meg-öljék,
És ártatlan vért ontsanak.

12 De én tsak az Istenben bizon,
Ő énnekem erős kö-várom,
És ezeket meg-bünteti,
Az ő lámtalan bünökért,
És gonosz teteményekért
Az Isten őket el-vezti.

XCV. SOLTÁR. T. B. a' 23. 62. III. nót.

Intés Isteni ditséretre és köfogadásra.

J Ertek örvendjünk mindnyájan
Az Urban mi köziklánkban,
Vigadozzunk szép énekekkel,
Menjünk zine eleiben,
És magasztaljuk kegyesen
Örvendetes ditséretekkkel.

2 Mert ő a' hatalmas Isten,
És nagy Király mindeneken,
Ő a' Fejedelmeknek Ura:
Ez egész földnek mélységét,
És a' hegyeknek erejét,
Hatalmas kezébe foglalja.

3 Övé a' tenger, a' mellyet
Erős kezével teremtett:
A' szárazt-is ő szerze szépen.

I 7

Az

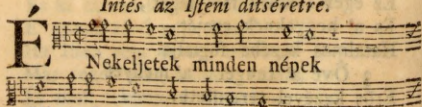
Az URnak jer imádkozzunk,
Néki térdet fejet hajtsunk,
A' ki minket teremtett böltsen.
4 Mert ő Istenünk és URunk,
Mi pedig juhaj vagyunk,
Ő legeltet minket, mint nyájját.
Lágyítsátok szívetekeket,
Hogyha hívánd ma titeket,
Legottan hogy halljátok zavát.
5 Mint a' Méríbanál régen
És a' Massa puzta helyen,
Mond Isten, a' népek mint jártak;
Holott a' ti eleitek
Engemet meg-kisértettek,
És tsuda dolgaimat látták.

6 Hol negyven éztendeiglen
Engem búsítottak Ézrnyen
Az ő kemény termézetekkel.
Mondék végre: Imé ezek
Gonoszságokban el-mennek,
Az én ölvényem nékik nem kell.'

7 Kiért rájok meg-haragvám,
Hogy tőlök így bőséfontatám:
Mivelhogy ők meg-nem térének;
Én meg-esküvém nékiek,
Hogy soha örökké ezek
Nyugodalmomba bé nem mennek.

XCVI. SOLTÁR. T. B.

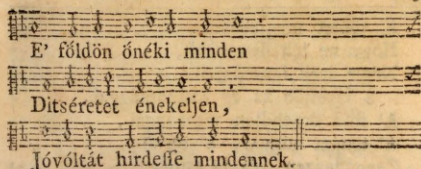
Intés az Isteni ditséretre.

E

Nekeljetek minden népek

Uj éneket az UR Istennek,

E' föl-

E' földön őnéki minden

Ditséretet énekeljen,
Jóvóltát hirdesse mindennek.

2 A' pogányok közt ditsőségét
Hirdetsétek jótéteményét:
Mert nagy és erős az Isten;
Hát inkább tisztelje minden,
Hogy-nem mint egyéb Isteneket.

3 A' pogányoknak sok Istenek
Merő bálványok, ha meg-nézzük;
De Isten mennyet teremte,
Nagy hatalom jár előtte,
Minden dolgai felfégesek.

4 Nagy ditsőségét látja minden
Az ő tiszteletes szent helyén;
Jertek tehát minden népek
Adjunk hálát az Istennek,
Mert nagy az ő ditsőségekben.

5 Az URnak ditsőség adásék,
És az ő neve ditsértetsék:
Adjunk őnéki hálákat,
Minden kedves ajándékot
Kapui előtt szent helyének.

6 Jer menjünk az UR eleiben,
És imádjuk figyelmetesen
Templomában szentségének;
Tőle mindenek féljenek
Ez egész föld kerekiségében.

7 Ne rejtsetek a' pogányoktól,
Hogy e' nagy UR Isten orzágal;

E' föl-

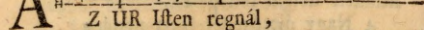
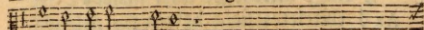
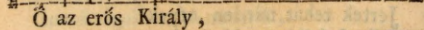
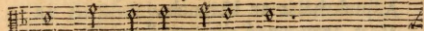
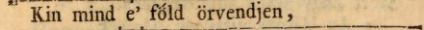
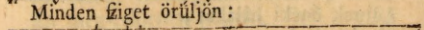
E' földet meg-erősíti,
Hogy ne lehesse enefi,
Népit itéli igazságból.

8 Örüljön az ég hangossággal,
A' föld örvendjen vigasággal,
A' tenger zúgjon, a' mező
Zengedezzen, és az erdő,
Az UR előtt nagy háládással.

9 Az Isten el-jó törvényt tenni,
És e' földön mindent itélni,
E' világot igazsággal
A' népeket tisztasággal
Itéli, 's a' jókat meg-menti.

XCVII. S O L T Á R. T. B.

Intés a' Krisztus tiszteletire.

A
Z UR Isten regnál,

Ő az erős Király,

Kin mind e' föld örvendjen,

Minden fízet örüljön:

Felhő áll előtte,
És homály környüle,

Ő törvény-űkének

Es itéletinek,

Igazság ereje.

2 Tűz

2 Tűz mégyen előtte, Mellyel ellensége
Szörnyen meg-égettetik, És hamuvá tétetik,
Hírek sem lez soha: Az ő villámása
Fénlik világosan Ez egész világon,
A' föld fél, Ha látja.

3 Az Isten éinénck Elötte a' hegyek,
Mint viaz, el-olvadnak; Mert URa e' világnak.
Hirdetik az egek Mindenféle népnek
Az ő igazságát, És nagy ditsű voltát
Az ő hatalmának.

4 Hát pironkodjanak, Kik bálvánt imádnak
És tisztelnék képeket, Kikre vetik fíveket.
Ti minden Istenek Őtet tiszteljétek
Állván fűki előtt, Kit a' Sion hallott,
És örült ez hírnek.

5 URam a' Júdának Leányi vigadnak,
Ditsérvén itéleted: Mert magasan fel-vivéd
A' te ditsőséged Minden népek felett;
Minden Isteneknél Feljebb emeltetél,
Nagy a' te felséged.

6 Ti Isten ízeretők Gonozt gyűlöljetek,
Hamis tselekedetben Hogy részetek ne légyen;
Mert az ő szolgáit Meg-menti hiveit
Gonozok kezéből, Ő nagy erejéből
Meg-tartja népeit.

7 Szentéhez világát Nyújtja nagy irgalmát,
És a' tizta fíviük Tőle örömet nyernek.
Szent hivek ez URban Örüljétek vígan,
És az ő szentségét Ditsőséges nevét
Áldjátok mindnyájan.

XCVIII. S O L T Á R. T. B. az 66. nót.

Intés a' Krisztusnak ditséretire.

E Nekeljétek új éneket
Az UR Istennek örömmel,

Mert

Mert nagy tsudákat tselekedett
Erős karja erejével.

Mi velünk az ő idvefségét
Kétség nélkül meg-érteté,
Igazságát és kegyességét
Minden népnek ki-jelenté.

2 Meg-gondolá irgalmasságát,
És kegyességét tekinté,
És az ő nagy hűsége vóltát
Az Izraelhez téríté.

A' nekünk küldött idvefségét
Ez egész föld kerekiségén
Nyilván meg-látta minden nemzet;
Örvendjen hát neki minden.

3 Örüljete és vigadjatok,
Mondjatek szép énekeket,
Tzimbalmokkal hangítsáljatek,
Zenditsetek hegedűket,
A' trombitákat fújjatok-meg,
E' Király előtt zengjete,
Tsendüljete zúdúljatek-meg
Tengeren földön mindenek.

4 Az UR előtt a' folyó-vizek
Örvendzenek mindnyájan,
A' magas hegyek az Istennek
Tapfoljanak vig vóltokban:

Mert imé el-jó törvényt tenni,
Meg-ítél e' földön mindent,
Mind e' világot jól rendeli,
A' tižta igazság éreént.

XCIX. SOLTÁR. T. B.

Intés az Urnak ditséretire és imáadására.

A Z UR orzágol És regnál nagy-jól,

A' nép meg-rémül, Hogy ő ottfenn ül

A' Kérubimon, Ki előtt nagyon

Felnek és rettegnek E' földön mindenek.

2' Nagy az UR Isten Ő erejében

A' Sion hegyén, Minden népeken

Vagyon hatalma, Őt minden áldja;

Mert nagy az ő neve, És ditső žentsége.

3 Ez erős URnak Mint jó Királynak

Nem kell hamisság, Tsak kell igazság.

Jó ítéletet, A' Jákóbbal tett,

Kit ő igen žeret, Mint válažtott népét.

4 Istent áldjátok, Magažtsáljátok,

Hajtsatok térdet, Šamolya előtt;

Mert a' žentséges, Áron és Móses,

Az ő žent Pappjai, Könörgöttek neki:

5 És a' Samuel Könörgésével

Istent keresé, Nagy žűkségébe,

És kérésekben, Meg-hallá Isten,

Meg-adá nékiek, A' mit tőle kértek.

6 Fenn a' felhőben Ožlop képében

Őket vezérle. A' pužta helyben:

Kik ő törvényét, És žent igéjét

Híven meg-žrizték, Frigjét kedvellették.

7 Meg-hallád Isten Ő kérésekben,

Hozzájok tétel, És meg-engedel

Kegyességéből: De hogy bűnőkből

Ők ki nem térének, Meg-büntettetének.

8 Áldjátok őtet, Mint Istenünket,

Térdet hajtsatok, És imádjátok

A' Si-

A' Sion hegyén,   Ő lakó-helyén :
Ditsértetik itten,   Mert ſzent az UR Iſten.

C. SOLTÁR. T. B. 131. 141.

Háladás lelki jó-téteményekért

E Földön ti minden népek

Az Iſtennek örvendjétek,

Előtte ſép énekekkel

Szolgáljátok őt, vig ſível.

2 Tudjátok, hogy ez az Iſten,

Ki minket teremtet böltsen:

És mi vagyunk ő népei,

És ő nyájának juhai.

3 Ő kapuin menjetek-bé,

Hálát adván ſívetekbe,

Jer menjünk-bé tornázbán

Néki nagy hálákat adván.

4 Mert nagy az ő kegyessége

És meg-marad mind örökké,

És az ő ſzent igazsága

Meg-áll, és el-nem fogy soha.

CI. SOLTÁR. T. B.

Fogadása Dávidnak az ő orkáglásáról.

M Indennek előtte irgalmasságról,

Lézen éneklésem az igazságról:

És

Es ditsértetet mondok ſüntelen

Néked Iſten.

2 Okossággal járok minden útamban,

Míglén el-jő ez országot rám bizván,

Hogy házamat híven vezérlehessem, Igyekezem.

3 Semmi gonosz dolgot én nem kedvellek,

De minden gonoszúl élet gyűlölök,

Ezekre femmiképen nem vetem

Az én ſzemem.

4 Az hamis ſzívú távol menjen tőlem,

A' gonosz emberhez nem lézen kedvem,

Nem jö a' tsalárd ember előmben

Semmi helyen

5 Ki ő feleit titkon rágalmazza,

Annak nálam nem lézen maradása:

A' fuvalkodó kevélyt előttem

Nem ſzenvedem.

6 Az én ſzemeim azokra néznek,

A' kik ez országban igazán élnek,

Nálam ezek lakjanak, 's hú ſzolgák

Szolgáljanak.

7 A' tsalárd ember soha nékem nem kell,

Én házamban annak nem adatik hely:

Az hazudozó ſzemeim elől Távol kerül.

8 Jó-reggel ki-irtom a' gonoszokat,

El-törölöm e' földről az hamisakat;

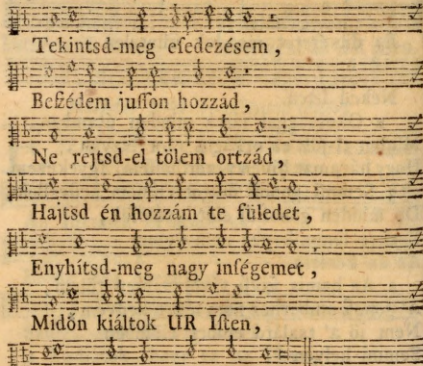
Az Iſten városát meg-tiſztítom,

Tiſztán tartom.

CII SOLTÁR. T. B.

Nyomorúságban lévőknek könyörgések.

H Allgasd-meg URam kérésem, Te

Siecs, hallgass-meg kegyesem.

2 Mert napjai életemnek,
 Olly hirtelen el-kelének,
 Mint a' füst és a' pára,
 És mint a' tüzhely pora,
 Minden tsontom úgy el-éaradt,
 Szivem, mint a' fű el-hervadt;
 Ugy hogy az én ételemet
 El-felejtém kenyeremet.

3 Bőröm tsontaimhoz ragadt
 Keserves siralmom miatt,
 Ez izonyú inségben
 Ollyatén löttem éintén,
 Mint Pellikán a' puéstában:
 Siralmas kiáltásimban
 Ollyá löttem mint a' bagoly,
 Ki a' kietlenben huhol.

4 Ollyan vagyok mind-untalan,
 Mint veréb az ékterhában,

A'

A' melly egyedül maradt:
 Ellenség reám támadt,
 Gyaláznak engem naponként,
 És kik bozizottnak óránként,
 Ha kinek vesélyt kívánnak,
 Én rólam példát formálnak.

5 Por hamu nékem kenyerem,
 Mellyet étel gyanánt ézem,
 Italom könnyveimmel
 Elegyitem mint vízzel,
 A' te nagy haragod miatt,
 Kinek tüze úgy fel-lobbant;
 Hogy engemet fel-emelél,
 És ísmét a' földhöz ütél.

6 Az én időm im el-múlték,
 Mint az árnyék el-enyészék,
 Minden testem el-a'za,
 Mint a' le-ka'zált szén,
 A' melly meg-nem éled többé.
 De te meg-maradsz örökké,
 És a' te emlekezeted
 Mind örökké meg-tart hied.

7 Azért kelj-fel óh UR Isten,
 Haragod ne gerjedezzen,
 Sion Városát szánd-meg,
 És néki kegyelmezz-meg:
 Mert már im az idő el-jött,
 És a' melly már sokat kéfett,
 Jelen vagy az az óra,
 Hogy dolga forduljon jóra.

8 Hogy a' te szolgáid végre,
 Özve-gyűlvén e' szent helyre,
 El-puéstult kő-rakásit,
 Kedveljék épülésit.

És

És oftán a' pogány népek
URam nevedet rettegjék:
E' földön minden Királyok
Meg-vallják, hogy te vagy Urok.

9 Mert az UR jól meg-építé

A' Siont meg-ékesíté,

És ditsőségét itten

Meg-mutatá ifjéitlen:

A' nyomorúltak panaszát

Meg-hallgatá nagy siralmát,

Kéréseket meg-nem veté,

Sőt kegyelmesen tekinté.

10 Ezt ember hiven fel-irja,

Hogy meg-maradjon mindenha,

Légyen emlekezetre

Nemzetségről nemzetre;

Hogy a' jövődő nemzetek,

Kik még e' földre születnek,

A' mennybéli Istent áldják,

E' dologért magasztalják.

11 Hogy alá néz onnan fellyül

Az ő magas szent helyébül,

A' mennyből alá nézél,

E' földre le-tekintél;

Hogy meg-hallja kéréseket,

A' foglyoknak inségeket,

És azokat ő meg-tartja,

Kiket ítéltek halálra.

12 Hogy szent neve az Istennek

A' Sionban ditsértések,

És a' Jérusálembe

Áldások ditsősége:

Midön a' népek feregben

Ölve-gyülnék e' szent helyben,

A'

A' Királyok-is itt léznek,
És szolgálnak az Istennek.

13 Le-veré az én erőmet

Ez útbán, és életemet

Meg-rövidité, és én

Igy ézőlek keservesen:

Ne hagyj el-veznem UR Isten

Életemnek közepiben;

Mert mind örökké meg-vannak

Eztendeid el-nem fogynak.

14 E' földet te teremtetted,

És ekképen helyeztetted,

Tsak te kezéd munkája

Az égnek alkotmánya.

De ezek mind el-veendőők,

URam, te meg-marad; de ők,

Mint a' ruha mind el-kopnak,

Szépségeikben meg-nem állnak.

15 És midőn URam akarod,

Őket úgy el-változtatod,

Mint az el-vifeltt ruhát,

A' melly téltől meg-éakadt.

Te vagy, a' ki régen valál,

Vóltod változás nélkül áll,

Te eztendeidnek vége

Nem lézen soha örökké.

16 Azért a' te szolgáidnak,

Fiaik meg-szorodnak,

És meg-maradnak végig,

Az-az, örök időkig;

A' néked szolgált hűvek

És egész ő nemzetségek

Meg-állnak és meg-maradnak,

És örökké el-nem fogynak.

K

CIII.

Aldjad Ielkem URadat Istenedet,

Minden én bennem ditsérje szent nevét:

És az ő mondhatatlan jóvóltát

No ditsérd lelkem és az URat áldjad.

Feledékenységben el-ne hallgassad.

Ö jó-téteménynek sok vóltát.

2 Adj hálát ennek, a' ki bűneidet
Meg-botsátja, gyógyítja férelmidet,
Ki-ment minden nyavalyádból hiven,
És életedet vezélytől meg-menti,
Az halál vezedelmitől meg-őrzi,
Irgalmával meg-koronáz lépen.

3 Ki életedet kegyesen táplálja ,
A' mi élnednek kell , bőséggel meg-adja ,
Mint a' fast , meg-ifjit , és meg-újít :
És a' kik méltatlanságot szenvednek ,
Azok töle kegyesen meg-menetnek ,
Hozzájuk nyújtja az ő jó-kedvét .

4 Ó útait meg-mutató Mófesnek,
Azoaképen az Izrael népének
Meg-jelenté nagy-tsuda dolgait;
Mert ő irtalmas, kegyes, és kegyelmes,
Nagy-tűrhető, jó, hű, és engedelmes,
Haraggal nem-terheli fölzáit.

5 Es hogyha bűnünkkel ő meg-bántatik ; Néha

Néha kegyelme tőlünk meg-vonatik ;
De nem-haragzik reánk örökké,
És nem olly hirtelen perel mi-velünk,
Nem büntet a' mi bűnünk fzerint bennünk,
Olly hajlandó ő a' kegyelemre.

6 Ugy fel-épití azokhoz igralmát,
Kik ötet ézeretik, felik hatalmát,
Melly magas a' lép ég e' föld felett:
Minden bününket mi töllünk olly mefőze
Ő el-fordítja, éntén mint melly mefőze
A' Napkeletől a' Napenyézet.

7 Mint az Atya fiaihoz kegyelmes,
 Ő is azokhoz igen engedelmes,
 Kik őt igazán felik, tisztelik;
 Mert jól-tudja, mely gyarló a mi voltunk,
 És hogy mi oly romlott emberek vagyunk,
 Mint a' por, mely a' földtől hintetik.

8 Ember elete a' fűhöz hasonló,
Fel-nő és zöldül, de hamar el-múló,
Mint a' gyenge virág a' sík-mezőn,
Mellyet mihelyt meg-fúváll a' meleg szél,
El-hull és hervad, ékessége el-kél;
Ember nem tudja, hol volt 's hová lőn.

9 De az UR kegyelme örökké meg-áll
Azokon, kik őt felik igazsággal;
És fíról fíra terjed igralma
Azokon, kik meg-tartják ő kötésit,
A kik gyakran meg-említik törvényit,
És azok szerint járnak mindenha.

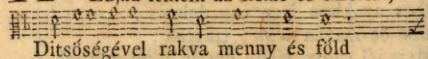
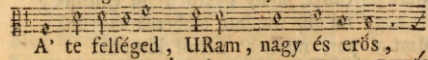
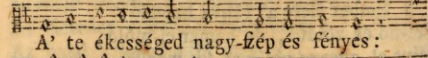
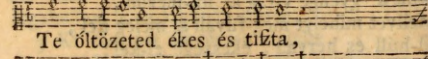
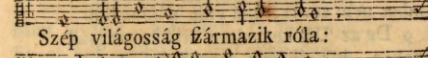
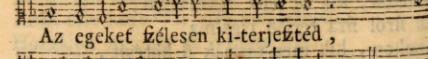
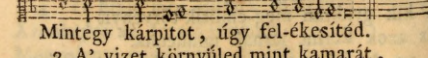
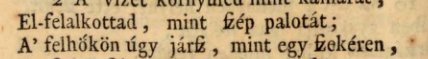
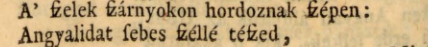
10 Az UR a' mennyben helyeztette fékít,
Kiben gyakorlja igaz ítéletit,
Országosa ki-hat minden rendre.
Isten Angyali áldjátok az URat,
Ei erős lelkek, kik ő akaratját

Téltitek, és jártok ő kedvére.

11 Ditsérjétek őt minden ő seregi,
Kik a' mennyekben szolgáltak őnéki,
És kik őrzitek szent akarátját.
Aldjátok az URat minden állatok,
Ő nagy birodalmát magasztaljátok.
Aldjad lelkem örökké az URat.

CIV. SOLTÁR. C. M.

*Istennek ditséreti a' teremtett dolgoknak
rendiről.*

A

Aldjad lelkem az URat és tiszteld,
Ditsőségével rakva menny és föld
A' te felféged, URam, nagy és erős,
A' te ékességed nagy-épen és fényes:
Te öltöztetted ékes és tiszta,
Szép világosság ékermazik róla:
Az eget ékiesen ki-terjesztéd,
Mintegy kárpitot, úgy fel-ékesítéd.
2 A' vizet környüled mint kamarát,
El-felalkottad, mint szép palotát;
A' felhőkön úgy járj, mint egy ékiesen,
A' ékelek éknyokon hordoznak szépen:
Angyalidat sebes szélle téved,

Mint

Mint száguldó postákat ki-küldöd;
Mennydörgés, tűz, láng, villámás előtted,
Mint kéz szolgaid, úgy függnek te tőled.

3 A' föld fundamentomát meg-vetéd,
A' melyre erősén helyeztetéd,
Hogy azon mindenkoron meg-állana,
És helyéből soha ki-ne mozdúlna:
Ki az előtt a' nagy mélyfélékben
Vizzel, mint ruhával, vólt el-fedvén,
A' nagy vizek ő rajta fellyül folytak,
Kik a' nagy hegyeken-is fellyül múltak.

4 De mihelyen te meg-fedded őket,
Meg-futamának feddésed előtt,
Hogy meg-hallák mennydörgésit te szólnak,
A' földről szétvén el-éladának:
A' nagy hegyek fel-emelkedének,
És a' mély völgyek mind ki-tették,
Minden meg-tartja ő tulajdon helyét,
Mellyet felféged nékik engedett.

5 Határát a' nagy tenger meg-tartja,
Azt semmiképen által nem-hágja,
Hogy többé e' fel-emelkedett földek
Ő vize miatt el-ne merüljenek.

A' kút-fejeket a' szép völgyeken
Te felféged rendelte nagy-épen;
A' patakok, kik innen ki-tördülnek,
Az hegyek között zengedezve folynak:

6 Arra, hogy a' mezőn járó barmok
És az erdőn lakó vad-állatok
E' vizekben, és e' szép kút-fejekben
Igyanak és meg-újuljanak szépen.
Ez helyen ember hall ékes zengést,
Égi madaraktól szép éneklést,
A' kik az híves zöld-ágakon ülnek,

K 3

És

És gyönyörűfégesen énekelnek.

7 A' nagy hegyeket te onnan fellyül
Meg-nedvesited a' magas égből,
Hogy a' te jó bőséges kezeiddel
E' földet bé-töltsed szép gyümölcstökkel.
És a' baromnak szénát adz' bőven,
Kiket teremtet' széllyel a' réten,
És ő munkája által az embernek
Fűvet és búzát adz' ő életének.

8 Vigaságra bort adz' az embernek,
És kenyért adz', kitől erősödjék,
Olajt-is bőven engedé' őnékie,
Hogy az ő tűze szépen fénáljék tőle.
Te meg-öntözöd az élő-fákat,
És a' szép nevendék tzedrusokat:
Kiket a' Libánus hegyen ültettél,
Meg-nedvesited szép-hatnos esőkkel.

9 Holott a' madárkák fészket raknak,
És ki-költésre fészkekben tojnak:
Az eüsterag-is ő fészket ott rakja,
A' jegenye-fákon vagyon hajléka.
A' magas hegyekben a' vad-ketskék
És a' szarvasok helyet keresnek.
A' kősziklák közt lagnak a' patkányok,
A' hörtsököknek ott az ő barlangjok.

10 A' Hóldat helyheztetted az égre,
Hogy az eüsterdőt oüzza reüekre:
Tudja a' fényes Nap, hol kell le-menni,
És tudja útát oda vezérteni.
Te szerezted a' nagy setétséget,
Hogy meg-válaküzz naptól az éjjet:
És éjtzaka az erdei sok vadak
Az ő barlangjokból elő-ballagnak.

11 Azonképen az oroülián kölykek,

Az

Az UR Istentől ételt keresnek,
Orditnak a' prédára éhség miatt;
Hogy meg-tölthessék az ő éh gyomrokat;
De mihelyt a' fényes Nap fel-virrad,
Ki-ki mind ő barlangjába szalad,
És ott leüznak, és fekeüznak tsendesen,
Miglen üsmétlen setét estve lézen.

12 Az ember reggel fel-kél idején,
És tiüzi szérint munkára mégyen,
Szántó-földre, rétre, kertbe, üölöbön,
És ott munkállkodik mind estvéiglen.
URam, melly nagy a' te bősésséged,
És bősésséges tselekedeted!
Nagy dolgaidnak URam nüntsen száma,
Kikkel mind e' föld kereküége rakva.

13 Ha meg-gondolttatik a' nagy tenger,
Meg-nem számlálhattja ott az ember
Az halakat, és a' fok állatokat,
Külömb formákban aprót és nagyvokat.
Azon el-mennek a' fok nagy hajók,
A' nagy tzeüthalak üüznak alattok,
Kiket arra szérzettél a' tengerben,
Hogy ök ott játüdzodjanak jó-kedvekben.

¶ 14 Minden állat URam te reád néz
Szemeit emelüvén felségedhez,
Eledelt adz' nekik ő idejekben,
Elöüdbe gyülnék néked esedeüvén:
És te mind meg-elégited öket,
Ha meg-nyitod bőséges kezedet,
Nem lézen senkinek semmi szüküége,
Mert te jól tudod kinek mi szüküége.

15 De ha el-rejted ortzádat tölük,
Meg-rettennek és ottan le-dülnék,
Ha lehelletit meg-vonüzd azoknak,

K 4

Ottan

Ottan el-húllnak és porrá változnak :
De ha rájok lehellez íméltlen,
Leg-ottan mind meg-élednek épen ;
Mert te töled ők meg-élevenednek,
És te meg-újítod éinét e' földnek.

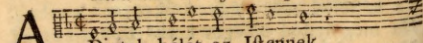
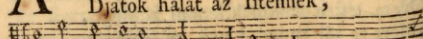
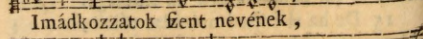
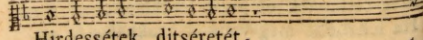
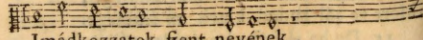
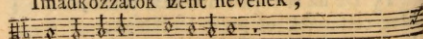
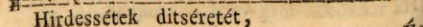
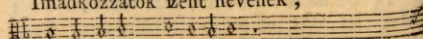
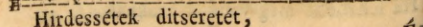
16 Az URnak legyen örök tisztesség,
És övé legyen minden ditsőség,
Örül az UR ő tsuda dolgaiban,
Gyönyörködik teremtett állatiban.
Tekintésétől e' föld meg-rémül,
És az ő haragjától meg-rendül,
Rezketvén a' nagy hegyek füstölögnek,
Hogyha az URTól ők meg-illettetnek.

17 Az URnak ditséretet éneklek,
Valamíg én e' világon élek,
Az UR Istent én egész életemben
Ditsérem és áldom szép éneklésben :
De viscontag azt kérem ő tőle,
Hogy éneklésem jó kedvel vegye ;
És oztán tellyes szívemből örvendek,
Szép énekeket mondván szent nevének.

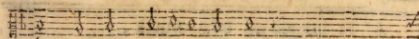
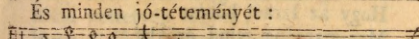
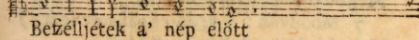
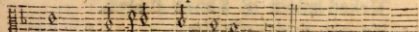
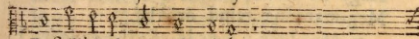
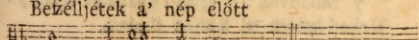
18 Az Istent utáló bűnös népek
E' földről szörnyen el-töröltetnek ;
Ugy hogy közzűlök fenki meg-nem marad.
Oh én lelkem a' nagy UR Istent áldjad.

CV. SOLTÁR. T. B.

Háladása az Isten népének.

A
Djatok halát az Istennek,

Imádkoztatok szent nevének,

Hirdessétek ditséretét,

És

És minden jó-téteményét :

Bezzelljétek a' nép előtt

Nagy tsudaít melyeket tött.

2 Néki vigan énekeljétek,
Tsuda dolgait ditsérjétek,
Magaftaljátok szent nevét,
Kik szívől féltetek őtet,
Örüljön azoknak szívek,
Kik az URól értekeznek.

3 Keressétek e' kegyes URat ;
És annak éinét és hatalmát :
Meg-gondoljátok dolgait,
Ne felejtsetek tsudaít,
Iteletit hirdefsétek,
Mellyek ő szájából jöttek.

4 Ti Ábrahámnak nemzetségi,
Istennek választott szolgái,
Kik Jákóbtól származtatok,
És választott fiak vagytok ;
Mi URunk e' kegyes Isten,
A' ki regnál mindeneken.

5 Meg-emlekezik éünetlenül
Az ő szentséges kötésirül :
És az ő igaz igéje,
Ezer és több nemzetségre,
Mind örökké meg-áll frigye,
Mellyet Ábráhámmal szerze.

6 Meg-emliti ő esküvését,
Mellyet az Isák atyánknak tett,
És meg-ígérte Jákóbnak,

K 5

A' ki

A' ki bizonynal hűn annak,
Hogy az Izrael kötése
Meg-maradna mind örökké.

7 Mondván: (vedd efedbe ez igét;)
Neked adom a' Kanán földét,
Te azt öröklégu bírod,
Sinóroddal rékre oltod;
Noha kisdéd volt feregek,
Kevesek, és idegenek:

8 Ottan népről népre térének,
Országrol országra menének,
És az UR mind vélek való,
Hogy népe kárt ne vallana;
Ugy hogy az ő nagy ereje
A' Királyokat el-verte.

9 Én kenettimet ne bántsátok,
Profétáimnak ne ártsatok.
A' földre küldé ehéget,
El-fogyatá kenyereket;
Ostán egy embert botsáta,
A' ki ő elöttök járna:

10 Ez való Jósef, ki egy URnak
Szolgául el-adaték annak,
És ő békóba vetteték,
Ő testére vas vereték:
Míglén az idő el-jőne,
Hogy Isten őt ki-mentené.

11 Az ő nagy bölts jövendősébe
Az ő nevét híressé tette;
A' Király érette küldé,
És fogságból ki-vétette,
A' népnek regnáló URa
Rabságból őt ki-öldozta.

12 Az ő házán őt tellyességgel
URrá tévé nagy tisztességgel;

Hogy

Hogy neki mind nagy és kitsiny
Alája vettetvén légyen,
Hogy a' fő-fő népet birja,
És a' véneket oktaisa.

13 Ostán bé-méne az Izrael
Az Egyiptomba tselédivel,
A' Jákób ott jövevény lón,
A' Chám földén nagy néppé lón,
Ugy szaporodek népével,
Erősb lón ellenséginel.

14 De az UR Isten ő ziveket
Ugy el-forditá elméjeket
Hogy az ő népeit ezek
Szörnyen gyűlölnie kezdék;
Hogy őket nagy álnoksággal
El-fogyatná hamissággal.

15 A' Mósest hozzájok botsátá,
Ki őtet hűféggel szolgála,
Az el-választott Aronnal:
És nekik ezek által
Nagy tudait meg-mutatá,
Az egež Chám tartományba.

16 Setétséget küldé a' földre;
Ki minden helyeket el-lepe:
Ezek ketten mind meg-tévék,
Mit Isten hagyá nekik;
A' vizet verre forditá,
A' halakat mind meg-fojtá.

17 A' földre békák rohanának,
Ugy annyira hogy el-mázának.
A' Király kamarájában:
És mihelyt szöla, leg-ottan
Szántalan rút féreg terme,
Sok tetü onla a' földre.

K 6

18 Eső

18 Eső helyett hánya köveket,
Tűz lánggal a' föld-velőket
El-vezté, a' fige-fákat
Ki-irta itt minden fákát:
És mihelt ismétlen föla,
Számptalan sok fáská juta.

19 A' füvet e' földön e' férgek
És a' gyümölsöt mind el-évék.
Első fulteket meg-öle
Ez országban, és ki-ivé
Ő népét nagy gazdagsággal,
Sok ezüsttel és arannyal.

20 Ő táborokban az emberek
Semmi betegségbe nem estek:
Ugy hogy az Egyiptomiak
Ki-menésekben vigadtak;
Hogy tőlök legyen mentségek,
Kik miatt volt nagy félelmek.

21 Egy köddel bé-fedezte őket,
Mellyet felettek ki-terjesztett:
Az égen tüzet támaszta,
Ki éjjel világot tartá:
Sok fürjet ada nékik,
Mihelyen ő töle kértek.

22 Égi kenyérrel őket tartá,
És a' köziklát fel-fakasztá,
Kiből a' viz a' szárazra,
Mintegy patak, ki-buzdula;
Meg-emléte ígérétét,
Mellyet az Ábrahámnak tett.

23 Népét vigassággal ő ki-hozta
Választott népét vigasztalta,
A' pogányok tartományát,
Ezeknek adá jószágát,
Kit kezekkel munkálódván

Szer-

Szerzettek vólt ez országban.

24 Ezt nékik azért mivelte,
Hogy gondjok lenne törvényire,
Hogy fogadná az ő szavát,
És tennék parantsolatját,
És örökké meg-örzenék;
Kiért ditséret lstennek.

CVI. SOLTÁR. T. B.

*Elő-fámlalása az Isten sok jó-tetemenyinek
az Izrael népéhez, és büntetésinek.*

A Z URat áldjátok, mert jó,
Irgalma örökké-való;
Vallyon 's kitsoda mondhatná-ki
Az ő nagy erős hatalmát?
Sok és nagy az ő ditséreti,
Kinek ki tudhatná szmát?

2 Bóldog, a' ki az UR szavát
Meg-örzi parantsolatját.
URam rólam emlékezzél-meg
Népedhez való kedvedért,
Kérlek, engemet látogass-meg
Idvezítő szerelmedért.

3 Hogy javaival élhessek
Te választott hivednek,
És hogy ívtem örvendezhesen

K 7

Örö-

Örömen a' te nepednek,
 És a' te nagy ditsőségeden
 Örök népeddel örvendjek.

9 4 Atyáinkkal egyetemben
 Vétkeztünk felféged ellen,
 Tettünk nagy-fok gonofságokat,
 Éltünk rút hamis elterben:
 Eleink nem nézték dolgodat
 Az Egyiptomnak földében.

5 Hozzájok kegyességedet
 Nem nézték fok jó-tétedet,
 Ellened fokörz tselekedvén
 Ama' veres tenger mellett;
 Még-is meg-segíté az Isten,
 Meg-mutatá nagy erejét.

6 A' veres tengert meg-feddé,
 'S menten el-áradá vize:
 Által-vivé a' nagy mélységen,
 És az ifonyú nagy puftán,
 Meg-menté gyűlöli ellen
 Kegyetlen kézből ki-hozván:

7 Ellenfégek birtokából
 Ki-ábaditá markokból;
 Viz el-nyelé az ellenséget,
 Egy sem marada közzülök:
 Ott vövek ezekbe igéjét,
 Hivék, és nevet ditsérék.

8 Hamar el-felejték ísmét
 Az ő fok tsuda-tételeit,
 Segítséget tőle nem kértek:
 Kivánságokra indúltak,
 A' puftán Istent meg-kísérték,
 És nagy hatalmát próbálták.

9 Ott kivánságok bé-tölték,
 Sok étel nékik adatek,

Ugy

Ugy hogy végre ugyan meg-únták:
 A' táborban Móles ellen
 És az Áron ellen támadtak,
 Kiket válaftott az Isten.

10 A' föld fel-nyilek, és Dátánt
 El-nyelé és az Abiránt:
 A' patvarkodókra hirtelen
 Tűz esék, 's el-vezéte őket.
 Borjút öntének Oreb hegyen,
 Annak tőnek tisztelséget.

11 Tisztéket úgy el-tserélék,
 Mintha volna ő Istenek,
 Earom képpen ki-zenát ézik;
 El-felejték a' Meg-mentőt,
 Istenre nem lőn gondjok nékik,
 Ki Egyiptomban tsudát tött.

12 Ő tsudáit Chám országbán
 Nem gondolták-meg magokban,
 Melly nagy rettenetes dolgokat
 Tőn a' veres tenger mellett;
 Kin meg-indítván nagy haragját,
 Meg-ölni akará őket:

13 Ha az el-válaftott Móles
 Nem látott volna a' néphez,
 És ebben ellent nem tart vala,
 És ha Istennek haragját
 Ő el-nem fordította volna;
 El-vezéti vala táborát.

14 A' jó földet meg-utálák,
 Kit azelőtt ohajtottak,
 Ő befedinek nem hívének:
 Morgolódtak fátorokban,
 És az ő Zavát nem követték
 Ő kemény nyakú vőltokban.

15 Kin

15 Kin meg-haragvék az Isten,
 Ő kezeit fel-emelvén,
 Hogy a' puztán őket le-verje,
 És őket magvokkal együtt
 Egy helyről másikkra kergesse,
 És el-özlássa mindenütt.

¶ 16 Ottan hamar az ő zivek
 A' Bálpeorra tsüggedtek,
 Événék halott áldozatot;
 Kiért ismétlen az Isten
 Rájok botsáta tsapásokat,
 Mert meg-búsíták ziertelen.

17 Miglen Fineás fel-kele;
 És ő bűnöket meg-feddé,
 Ki által a' tsapás meg-zúnék:
 Igazságára nékie
 E' dolog tulajdonították
 Mind örökkön és örökké.

18 Ismét haragra indíták
 Kútjánál a' háborgásnak:
 Kin a' Móses fok gonoszt látott,
 És tőlök fok bűt szenvedett,
 Szívében úgy meg-búsulakodott;
 Hogy nyelve tsak-nem vétkezett.

¶ 19 Pogány népet el-nem törlek,
 Mint Isten hagyta nekik;
 Hanem azokkal elegyültek,
 Az ő dolgokat tanulták,
 És ő bálványokat tisztelték,
 Kik fogdosó hálók voltak.

20 Mert ők az önnön fiokat
 És az ő szép leányokat
 Az ördögöknek fel-áldozták:
 Ártatlan vért ki-ontának:

Fio-

Fiokat áldozatra adták
 A' Kanáni bálványoknak.

21 A' földet meg-fergezették
 Ő öldöklő véres kezek,
 Ő magokat-is meg-motskolák
 Sokféle gonofságokban;
 Mert melyen el-béborulának
 A' bálványi bujaságban.

22 Az Isten rájuk haragvék
 És meg-indúla ellenek,
 Örökkégetől el-irtózek,
 Őket adá pogány kézben:
 Kik őket ziertelen gyűlölték,
 URrá tévé az ő népén:

23 Kik őket keményen gyöttrék,
 Nehéz kezekkel terhelek:
 Gyakran ki-menté e' vezérből,
 Még-is ellene járanak:
 Hogy fanyargának ily vezettől
 Hamisságok oka annak.

24 De még-is a' kegyes Isten
 Meg-tekinté infégekben,
 Meg-hallgatá ohajtásokat,
 Ő kötésit meg-emlité:
 Meg-záná nagy nyavalyájakat,
 És nekik meg-kegyelmeze.

25 Hozzájuk enyhíté ismét,
 Kik fogságban tarták őket.
 Segíts UR Isten, és hozz özve
 A' pogányok közzül félllyel;
 És zient nevedet örvendezve
 Ditsérjük nagy ditsőséggel.

26 Az UR fel-magasztaltságok
 Istene az Izraelnek,

Ditsér-

Ditsértések az ő kent neve:
 És hogy örökké úgy légyen,
 Minden nép igyen éljön erre:
 Ditsőség az URnak; Ámen.

CVII. SOLTÁR. C. M.

Elő-kémlálja az Isten szabadítását, melyet az embereknek sokott gyakran meg-mutatni.

Ditsérjétek az URat, Mert nagy ő jóvólta,
 És örökké meg-marad Az ő nagy irgalma:
 A' kik meg-váltattak Ő általa kegyesen,
 Kintől meg-tartattak, Őtet ditsérjék hiven.

2 Kiket ő Támadatról És Napenyézettről,
 Dél-felől és Északról Bé-gyűjte fok földről:
 Kik a' zörnű püztán Idestova bújdoztak,
 Semmi várost ottan Lakásra nem találtak.
 3 Holott nékik nem vala Ételek italok,
 Kin lelkek el-bádgyada, Nagy-bú zálla rájok:
 Ez ő inségekben Istenhez kiáltanak,
 Kitől nagy kegyesen Meg-fabadítottának.
 4 És igaz úton őket Nagy-zépen hordozá,
 Holott lenének helyet, Városra juttatá;
 Ezek hát vig fével Az UR Istent ditsérjék,
 Minden népnél félyyel Nagy tsudáit befélyjék.
 5 Hogy a' zomjú lelkeket Meg-itatá vizzel,
 És mind az éhezöket Bé-tölté étellel:
 Kik a' nagy fetétben Fogságban hevertének,
 Halálos inségben Nagy vasakat viseltek.

6 Mert

6 Mert az Isten igéjét Ők meg-nem gondolák
 És az ő jó tanátsit Meg-veték, tsúfolák;
 Kiért ők keményen Meg-ostoroztatának,
 Segedelmek nem lón, Midőn így kinlódának:
 7 De hogy ő zűkfégekben Kiálták az URat,
 Meg-menté őket menten Vifelvén gondjokat:
 Ő nagy hatalmából Fel-bontá köteleket,
 Halál árnyékából El-kibotsátá őket.
 8 Áldják ezek az Istent, Ditsérjék kegyelmit,
 Minden nép közt naponként Hirdesék tsudáit:
 Ő töri-fel menten Az erős értz kapukat,
 El-töri nagy-könnyen Az ő nagy vas zárjokat.
 9 A' bolondok kínlódnak Az ő bűnök miatt,
 Az Isten haragjának Érzik bennek súlytát,
 Sem étel, sem ital Nem kell semmire nékik:
 Mert a' zörnű halál Szemek előtt forgódik.
 10 Mihelyt ők kiáltanak A' kegyes Istenhez,
 Tőle meg-tartatának, Néik lón kegyelmes.
 Mihelyt ő egy szót szól, Meg-jobbúl az erőtlen,
 A' beteg meg-gyógyul, Mert meg-menti az Isten.
 11 Áldják ezek az Istent, Ditsérjék kegyelmit,
 Minden nép közt óránként Hirdesék tsudáit:
 Istennek zivekből Áldozzanak hűféggel,
 Tsuda-tételiről Énekeljenek félyyel.
 12 Kik a' hajókon járnak A' féles tengeren,
 Nagy vezélyben-forganak Kereskedést üzven,
 Azok értik dolgát, És nagy hatalmát látják,
 Számtalan tsudáját A' mélvégről gondolják.
 13 Hogyha ő a' féznek szél, Meg-indul leg-ottan
 Nagy-hirtelű fel-zúdul 'S habokat félyyel hány,
 Mellvek fel-ütköznek, És az eget verdesik,
 Ismétlen le-dűlnék, Rettegnek a' kik nézik.
 14 Szélyyel úgy tántorganak, Mintegy rézég
 ember,

Semmi-

Semmihez nem kaphatnak, Mert feles a' tenger;
De ha e' vezélyben Az Istenhez kiáltnak,
Meg-menti kegyesen, Hogy el-ne borúlianak.

15 Jó időt támaft ifmét, A' tengert enyhíti,
A' fel-emelt hab vizét Szépen le-fekteti.
Ott igen örvendnek A' tenger tsendességén,
Ha a' partra érnek; A' kit kívántak szintén.

16 Áldják ezek az Istent, Ditsérjék kegyelmit.
Minden nép közt naponként Hirdessék tsudáit:
És ditsérjék őtet A' gyülekezetekben;
Magaftalják nevét, A' Vének seregében.

17 Ő a' folyó-vizeket Szintén ki-áraztja,
A' tsorgó kút-fejeket Szárazra fordítja:
A' gyümölsős földet Meddő parlaggá téfi;
Mert itt fok bünököt Töttek, és azt bünteti.

18 Esőkkel nedvesíti A' Száraz földeket,
Folyással ékesíti A' sovány helyeket:
És ez illy földeket Adja éhező népnek;
Hogy itt lakó helyet És várost építsenek.

19 Kik e' földet bé-vetik, És élőlt ültetnek,
És szép fű nevedik Haznokra a' népnek:
És őket meg-áldja, Hogy szaporodhassanak,
És fogyatkozása Ne legyen a' tsordáknak.

20 De el-fognak ismétlen, És sanyargattatnak,
El-nyomatnak szertelen, És szorongattatnak.
A' Fejedelmeket Meg-vettetteké téfi,
A' puftában őket Ut nélkül szellyel-vízi.

21 Kegyesen fel-emeli Ő a' nyomorúltat,
Tselédit ki-terjeszti Mint a' sereg nyáját.
A' jók, kik ezt látják, Örvendez az ő zivék;
De szájokat dugják, A' kik hamisan élnek.

22 A' kinek eke vagyon Meg-nézzé ezeket,
És meg-látja jó módon Az Isten kegyelmét.

CVIII

Könyörgése Dávidnak, királyságának egész
és telles birodalmáért.

UR Isten kéz az én zivem,
És azon vagyon én lelkem,
Hogy teneked énekeljen,
Hegedűben zengedezzen:
Noza lantok és tziterák
Zendüljetek-fel musikák;
Mert igyekezem én zivemben
Igy menni az UR eleiben.

2 Ditsérlek URam tégedet
Minden nemzetségek előtt,
Tisztellek szép énekekkel
Minden nép előtt vig zivél:
Mert a' te kegyelmesség
A' feles égre ki-terjed,
Felfégednek szent igazsága
A' felhőket mind fellyül-múlja.

3 Magasztaltatsál az égre:
Ditsőséged nyújtsd e' földre:
Szerelmes népedet tartsd-meg,
Nyújtsd kezéd, engem hallgats-meg.
Az Isten ő zentségében
Meg-vigasztala kegyesen,
Hogy a' Sikemet én meg-vezsem,
És a' Sukóth völgyét el-mérem.

4 A' Galádót-is akképen
Meg-vezsem én nagy erőmben:
A' Manasses-is mind enyim,
Azonképen az Éfraim.
Mind e' seregek enyimek,
Erősségek én fejmenek,
Júda lesz királyi országom,
És én törvény szerző regnálóm.

5 A'

5 A' Moáb lézen énnekem
Mintegy láb mosó edényem,
Kiben lábaimat mosom:
És azt én bizonytal tudom,
És tellyességgel el-hízem
Édomra farumot vetem:
Filitűsok örvendjete
Az én ditsó győzedelmeknek.

6 Ki vinne engemet bátran
E' nagy kerített városban?
Engemet ki vezérlene
Az erős Édom földére?
Nem te tézed-e UR Isten,
Ki minket úz helyből helyben?
Hogy el-nem jövéi fereginkkel!
Meg-űzetél ellenféginkkel!

7 Légy minékünk segítségül,
Őrizz-meg ellenféginktől:
Mert az emberi segítség
Hijába-való epeség.
Az Isten által minékünk
Lézen erős győzedelmünk,
És ő meg-űzabadit bennünket,
Meg-tapodja ellenfégünket.

CIX. SOLTÁR. T. B. a' 28. nót.

Könyörgése Dávidnak Dóeg ellen: Krisztus-
nak Júdás ellen.

OH UR Isten, én ditsóségem,
Ne hallgass, ne felejtse-el engem,
Mert rágalmaz az istentelen,
Száját reám tátotta szörnyen,
Hazugságot szól ellenem,
Nyelvével fértteget engem.

2 Ok nélkül rólam gonoztólóznak,
És nagy ellenfégeknak tartnak:
Azért hogy én őket űzerettem,
Kegyetlenül gyűlölnék engem;
Én tsak Istennek szüntelen
Imádkoztam ez infégben.

3 Jókért nékem gonoztóló fizetnek,
Jó-űzeretetemért gyűlölnék.
Támasz az én ellenfégemre
Istentelen büntetésére,
A' Sátán álljon mellette
Jobb-keze felől nékie.

4 Önéki minden ítéletben
Nehéz kárhoztatása légyen,
És mindennemű könyörgése
Bűnre fordúljon ő ellene,
Hozzá élete ne légyen,
Más álljon az ő tükiben.

5 Fiai legyenek árvákká,
Felefége özvegy affzonyyá,
Gyermeki e' földön szüntelen
El-bűjdosanak helyből helyben,
Házokból ki-puštúljanak,
És ők széllyel köldüljanak.

6 Az usorás ennek marháját,
Ellenfég vegye-el jószágát,
Ne légyen fededlme néki,
Infégében ne-űzjanja senki,
Az ő árváin e' földön
Semmi nép ne könyörüljön.

7 E' földről minden maradéki
El-töröltestenek önéki,
Nemzete el-fogyjon más részben,
És el-ne felejtse az Isten

Bűnöket ő eleiknek,
Mellyet ők tselekedtenek.

8 Istenből ne légyen el-fedve
Az ő annyának undok vétke,
Sőt minden bűnök őnékiek
Isten eleibe érjenek:
E' földön ő hire neve,
El-töröltesfék örökké.

9 Azért, hogy soha semmiképén
Ő nem-könyörült a' Szegényen:
A' nyomorult embert nem zánta,
Sőt a' nyavalyást fanyargatta,
És azt halálra kergette,
A' kinek nagy volt sérelme.

10 Az átkot mindenkor kívánta,
Azért méltán meg-esik rajta;
Az áldás nem-kellett őnéki,
Azért méltán azt el-nem véfi:
Ő magát, mintegy ruhában,
Öltöztette az átokban.

11 Az átok, mint a' víz, ő belé,
Ugy folyjon, kivel teljék béle,
Minden tsontját az ő nagy átka,
Mint az ható olaj, meg-járja,
Átokban, mint öltözetben,
Övedzék minden időben.

12 Illy jutalmat ad Isten nekik,
Kik az én lelkemet kergetik,
És reám Szörnyen agyarkodnak,
Életemről fok gonózt Éolnak;
Te pedig kegyelmes Isten
Légy jelen nagy inségemben.

13 Irgalmaddal biztatom lelkem,
Szent nevedért őrizz-meg engem,

Mert

Mert Szegény Szükölködő vagyok,
Én Szivemnek fájdalmi vagyok.
Im el-kell múltnom hirtelen,
Mint az árnyék a' sötétben.

14 Egy helyről másakra kell mennem,
Mint a' fűskát, kergetnek engem,
Az én térdeim el-lankadtak,
Bűjtölés miatt tántorognak,
Minden testem úgy el-Éradt,
Semmi kövére nem maradt.

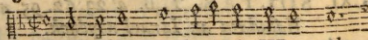
15 Ez én nagy keferúségemben
Tsúfolnak és gyaláznak Szörnyen,
Fejeket rázzák, midőn látnak,
És engem gúnyolnak bozszontnak:
Azért UR Isten segíts-meg,
Nagy kegyességedért tarts-meg.

16 Midőn én ellenem fel-kelnek,
Töled meg-Szegényitessenek,
Hogy én örvendezzek Szivemben,
Ezek essenek nagy Szegényben,
És érdemlett gyalázatban
Öltözzenek mint palátsban.

17 Az UR Isten én az én Számmal,
Ditsérem Szép ének mondással,
Magaftalom őtet Szüntelen:
Mert ő könyörül a' Szegényen,
És azok ellen meg-tartja,
A' kik itélik halálra.

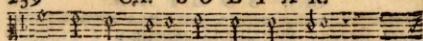
CX. SOLTÁR. C.M.

Jövendölés a' Krisztus országáról.

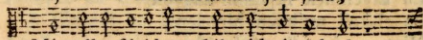
A Z UR Isten monda az én URamnak,

L

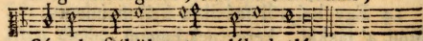
üj

Ulj az én hatalmomnak jobbára,

Mig ellenfégidet, kik rád támadnak,

Sámoly-Ékül vetem lábad alá.

2 Az UR a' Sionból küldi páltzádat

Bírodalmadnak erősségére;

Ellenség közt mütáld orzáglásodat,

Uralkodjál a' népnek közöttte.

3 Ditsőségére a' te féntségednek

A' nép örvendez győzedelmeden:

Olly sok fiad tenéked Éületnek,

Mint az hajnali harmat a' földön.

4 Mert az UR Isten meg-esküött tenéked,

Mellyet meg-nem bán soha örökké:

Melkifédek rendi Éerint (ezt értsed)

Te vagy a' fő Pap most és örökké.

5 Az UR, a' ki ül a' te jobb-kezeden,

Ha meg-haragzik egykor valóban,

Az hatalmas Királyokat erősen

Hatalmával meg-rontja leg-ottan.

6 A' pogányokon ítéletit tartja,

Meg-tölti a' földet hólt testekkel,

Ellenfégidnek fejeket meg-rontja,

Orzága ki-hat e' földre Ééllyel.

7 Az úton íÉik ő a' folyamatból,

Kinek vize foly nagy harfogással:

Ennekokáért ő nagy hatalmából

Fejét fel-emeli méltósággal.

CXI. SOLTÁR. T. B. a' 23. 62. 95. nót.

Háladása az Izrael népének.

HÁlát adok URam néked,
Tellyes Éivből áldlak téged,

Az

Az hiveknek ő feregiben

Meg-vallom ditsőségedet,

Hirdetem ditséretedet

Életemnek minden rendiben.

2 Nagyok az URnak tsudái,

És a' ki azt meg-tekinti,

Örvendez annak az ő Éíve.

Az ő ditsó méltósága

És az ő Éént igazsága

Meg-marad örökkön örökké.

3 Tsuda dolgait az Isten

Szerzette emlekezetben,

Kegyes és igralmas kedvéből.

Ételt ád azoknak bőven,

A' kik ötlet félik híven,

Meg-emlekezik kötésiről.

4 Népével nagy tsudákat tett,

Hogy a' pogányok öröket

Kezekbe adá őnékiek:

Merő hűség és tisztaság

És állhatatos igazság

Minden dolga az ő kezének.

5 Minden ő parantsolatja

Igaz minden ő hagyása,

Kiben semmi változás nintsen.

Az ő népét ő meg-menté,

És ő vélek kötest Éerze,

Ki meg-marad minden időben.

6 Szent és ditsó az ő neve,

És az URnak ő félelme

A' jó böltsésegnek kezdeti:

Ki meg-tartja ő törvényét,

És meg-örzi Éént igéjét,

Annak meg-marad ditséreti.

L 2

CXII.

Tanúság az Isteni félelemről.

B Oldog ember, a' ki az Istent
Félt tiszteletű szíve szerént,
És az ő törvényt szereti;
Nagy lesz e' földön ő nemzete,
Öregbül az hivek serege,
Mert az UR meg-áldja és őrzi.

2 Gazdagsággal őtet meg-látja;
Kivel bővölködik ő háza,
Igazsága meg-áll örökké:
Az hiveknek a' setettségben
Világot támaszt a' jó Isten,
Hogy láttassék rajtok kegyelme.

3 Az hü ember költsön ád szível,
Hamissággal fenkit nem terhel;
Ez el-nem dül, meg-áll végiglen:
Ki az igazságot kedvelli,
És életét ahoz rendeli,
Örök emlékezetben lézen.

4 És ő egy szílat sem fél azon,
Hogy róla gonosz hír támadjon:
Reménysége néki az Isten,
És bátorfágos az ő szíve,
Míg meg-látja, hogy ellensége
Meg-büntettnék, élnék vesztélyben.

5 Java-

5 Javait hiven osztogatja,
A' éukölködőket nem hagyja,
Kiből öregbül igazsága;
Az ő szarva meg-nem hanyattlik,
Sőt ékesen fel-emeltetik
Betsületes nagy méltóságra.
6 Hogy ezt látja az istentelen,
Boszkonkodik rajta szívében,
És ő nagy gonosz haragjában
Tsikorgatja fogait szörnyen;
De ha meg-eped-is mérgeben,
De el-vész minden kívánsága.

CXIII. SOLTÁR. C. M.

Ditséreti az Istennek felséges voltának.

A Z URat ti ő szolgái,
Ditsérjétek, mert érdemli,
Áldjátok szent nevét mindnyájan:
Ditsértelések szent felsége
Most és örökkön örökké,

Ő szent neve áldásfészek tisztán.

2 Napkeletől Enyészetiig
Áldásfészek neve mind végig,
Mert az UR a' magas mennyekben
Regnál minden pogányokon,

L 3

Nagy

Nagy ditsó hatalma vagyon,
Melly fellyúl hat a' szép egeken.

3 De ki volna hasonlatos
E' mi hatalmas URunkhoz?
Kinél felségesb sohól nintsen,
A' ki mélyen el-alá néz
Mindenre, valami hol lef
Itt e' földön, és fenn az égben.

4 A' fehérvízű porból fel-vézi,
És a' fárból fel-emeli,
Állapotját fel-magasztalván,
Fel-ülteti végezetre
A' nagy Fejedelmek között
Az ő népe közt hazájában.

5 Az a'z érzékeny szomorúságát
Ő magtalansága miatt,
Bóldog vigaságra fordítja,
Gyermekek annyává téti,
És szép fiakkal szereti,
Házát gyümölcstesttel szaporítja.

CXIV. SOLTÁR. C. M.

Háládása az Izrael népének.

H Ogy Izrael ki-jött Egyiptomból,
Holott a' nép idegen nyelven szól,
Meg-tére Jakób Háza,
Júdat Isten magának szentelé,
Az Izraelt orkángul fel-vövé,

Ó lón nékie URa.
2 A' tenger ezt látván hátra-állá,

A' Jordán vize félén fordúla,
Mind hátra-sietének:
A' hegyek fölködöstek, mint a' kosok,
És az halmok, mint a' juh bárányok,
Magasan fölködösenek.

3 Mi lelt téged tenger? mit tért hátra?
Mi lelt téged Jordán? ki üz vizűza,
Hogy el-falad az illy igen?
Mit fölkötetek hegyek, mint báránykák,
És ti halmok, mint a' kis juhokkák,
Miért fölkötök illy fennyen?

4 Az URnak haragos színe előtt
Jákób Istene haragja előtt
Mind e' föld meg-rettenjen:
Ki a' köziklát tó-vizze téti,
A' kemény követ vízzé erefűti
Hatalmas erejében.

CXV. SOLTÁR. C. M.

Könyörgés a' meg-fahadításért, és vigasztalás
a' bálvány-imádó ellenség ellen.

N Em nekünk URam, nem nekünk engedd,
Hanem nevednek adj ditsóséget,
Kegyes igazságodért.

Mit tsűfolnának a' pogány népek?

Nagy ditső hatalma vagyon,
Melly fellyül hat a' szép egeken.

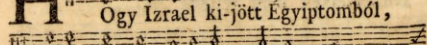
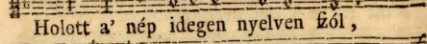
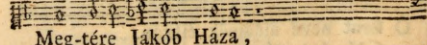
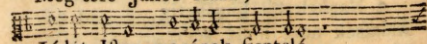
3 De ki vólna hasonlatos
E' mi hatalmas URunkhoz?
Kinél felfégsz sohol nintsen,
A' ki mélyen el-alá néz
Mindenre, valami hol lez
Itt e' földön, és fenn az égben.

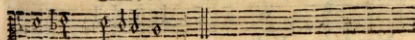
4 A' flegénvt porból fel-vézi,
És a' fárbból fel-emeli,
Állapátját fel-magafaltván,
Fel-ülteti végezetre
A' nagy Fejedelmek között
Az ő népe közt hazájában.

5 Az a'zóny zomorúságát
Ő magtalansága miatt,
Bóldog vigaságra fordítja,
Gyermekek annyává tézi,
És szép fiakkal szereti,
Házát gyümölsttsel szaporítja.

CXIV. SOLTÁR. C. M.

Háládása az Izrael népének.

H Ogy Izrael ki-jött Egyiptomból,
 Holott a' nép idegen nyelven szól,
 Meg-téte Jákób Háza,
 Júdat íten magának szentelé,
 Az Izraelt országu fel-vövé,

Ő lón nekíe URa.

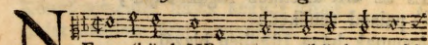
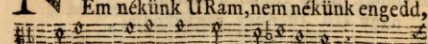
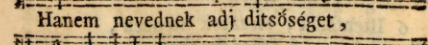
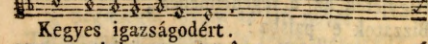
2 A' tenger ezt látván hátra-állá,
A' Jordán vize felen fordúla,
Mind hátra-sietének:
A' hegyek fökdöstek, mint a' kosok,
És az halmok, mint a' juh bárányok,
Magasan fökdösenek.

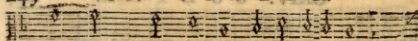
3 Mi lett téged tenger? mit tért hátra?
Mi lett téged Jordán? ki üz vízzé,
Hogy el-faladt illy igen?
Mit föktetek hegyek, mint báránykák,
És ti halmok, mint a' kis juhokkák,
Miért föktök illy fennyen?

4 Az URnak haragos színe előtt
Jákób ístene haragja előtt
Mind e' föld meg-rettenjen:
Ki a' köziklát tó-vízzé tézi,
A' kemény követ vízzé csefíti
Hatalmas erejében.

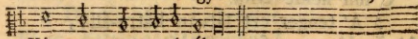
CXV. SOLTÁR. C. M.

*Könyörgés a' meg-faladításért, és vigasztalás
a' bálvány-imádó ellenség ellen.*

N Em nekünk URam, nem nekünk engedd,
 Hanem nevednek adj ditsőséget,
 Kegyes igazságodért.
 Mit tsúfolnának a' pogány népek?

Mondván: Hol vagyon az ő Istenek,

Ki meg-mentené őket.

2 De a' mi Istenünk erejével,
Valamit akar, mindent meg-mivel
Mind mennyen és e' földön:
De fok bálványok a' pogányoknak
Aranyból ezüftből tsináltattak
Embereknek kezekben.

3 Szájok vagyon nekik, de nem szólalnak;
Szemek vagyon, de semmit nem látnak;
Nints elevenfég benne;
Fülök vagyon, de még-is nem hallnak;
Orrok-is vagyon, de nem szagolnak;
Szagot ők nem éreznek.

4 Kezek vagyon, de semmit nem fognak;
Lábok-is vagyon, még sem járhatnak;
Nem szólnak ő torkokkal.

Hasonlók ezekhez, kik ezeket
Tsinálják, és kik tisztelik őket,
Egyenlők egymással.

5 De te Izrael Istenben bizzál,
És az UR Istenhez ragazkodjál,
Ő paisod tenéked:

Áronnak háza Istenben bizzál,
A' nagy UR Istenhez ragazkodjál,
Ő meg-segíthet téged.

6 Istenfelők, bizzatok Istenben,
Higjetekek az ő fejedelmében,
Bizzatok e' paisba:
Meg-említ az UR, mert szeret minket,
És Izraelhez nyújtja kegyelmét,
Áron házát meg-áldja.

7 Ő meg-áld mind kitsinyt és mind nagyot,
A' kik ötet félik mint Urokot,
És kik szolgájkák ötet:
Az UR titeket bőven meg-áldjon,
Sok áldásával meg-áporitson,
És minden nemzetteket.

8 Meg-áld a' nagy UR Isten titeket,
A' ki teremtetete mennyet földet
Minden lép ékességgel.
Az eget őmagának meg-tartja,
Földet ember fiainak adja,
Hogy azt meg-lakják lélyel.

9 Senki téged URam nem magasztal,
Sem ditsér, a' ki halállal meg-hal,
És tétetik a' sírben:
Mi annakokáért a' kik élünk,
Téged UR Isten áldunk ditsérünk
Most és minden időben.

CXVI. SOLTÁR. T. B. a' 74. nót.

*Háládása Dávidnak, a' veszedelemből való meg-
fabadulásért.*

Szeretem és áldom az UR Isten,
Mert meg-hallgatá az én befédeket,
Könyörgésemre hajtá kegyes fülét,
Kiért imádom ötet naponként.

2 Midőn az halál környűl vőn engem,
És tsak-nem szörnyű kötelibe ejte,
Pokolnak kinnya engem rettegette,
Nagy vólt bánatom és nagy férelmem.

3 Segítségűl hívám az UR nevét,
Tartsd-meg lelkeket: 's ottan meg-segíte,
Az UR hív, igaz, és nagy ő jó kedve,
Ő meg-örzi az együgyűeket.

4 Mikor én nagy nyavalyában vólnék,
Ottan meg-menté nyomorúlt életem:
Légy tsendességben te azért én lelkem,
Látván segedelmit felségének.

5 Te meg-mentél az haláltól engem,
Szemem sírástól, lábamat esféstől:
Az elők földén járok büntelenül
A' te élned előtt én Istenem.

6 Hittem Istenben, mikor így szólék,
Én szegény lelkem vala nagy inségben,
És ezt mondtam félelmes fietségben:
Hiszem hazugok minden emberek!

7 Mit adjak az URnak jó-tétiért?
Az hálá-adó pohárt én fel-véstem,
És az UR jó-téteményit hirdetem,
Szent nevét áldom segítségért.

8 Fogadásom az egész nép előtt
Hálá-adással meg-adom nékie.
Az hiveknek halálok (minden higyc)
Drágalátos az UR fenne előtt.

9 Imádlak téged Idvezítőmet,
Ki engem választál szegény szolgádnak,
Fia lévén szolgáló leányodnak,
Fel-öldozád minden kötelimet.

10 Áldozom néked hálá-adással,
Nevedet minden nép előtt hirdetem:
És a' melly fogadást azelőtt töttem,
Meg-állok minden előtt vigszággal.

11 A' te háznak ő pitvariban
És egész Jerusálemben tisztellek:
Velem együtt az URat ditsérjétek,
Mondjátok Alléluját mindnyájan.

CXVII.

Intések minden népeknek Isten ditséretire.

A Z URat minden nemzetek
Ditsérjétek minden népek;
Mert nagy az ő kegyessége,
Kit rajtunk meg-erősíte,
És meg-marad igazsága
Mind örökké, Alleluja.

CXVIII. SOLTÁR. T. B. a' 66. 98. nót.

Tanúság a' Dávid és Kristus országáról

A Djatok hálákat az URnak;
Mert nagy az ő kegyessége,
És nagy volta fent irgalmának
Meg-marad most és örökké.
Izrael bátorsággal mondjad,
Hogy meg-áll kegyelmessége,
Irgalmas vóltáról azt valljad,
Hogy meg-marad mind örökké.
2 Mondjad bizvást Áronnak háza,
Hogy az URnak ő jó kedve,
És meg-marad irgalmassága
Most és örökkön örökké.

Istenfelők mondjátok mostan,
Hogy az URnak kegyessége
Meg-marad ő tellyes vóltában,
Ettől fogva mind örökké.

3 Az URhoz én nagy inségemben

L 6

Könyü-

Könyörögvén fel-kiálték,
 És meg-hallgata kérésemben,
 Tőle segedelmet nyerek.

Az UR Isten vagyon én velem,
 És tőlem másuvá nem tér;
 Hát kitől kelljen nékem félnem?
 Mit ártson nékem az ember?

4 Jelen vagyon velem az Isten,
 És a' kik jómnak örülnek;
 Meg-vetem őket, félen nézván,
 A' kik engemet gyűlölnék.

Sokkal jobb az Istenben bizni,
 Hogy-nem valamely emberben,
 Sokkal jobb benne reménleni,
 Hogy-nem a' Fejedelmekben.

5 Környül-vöttek a' pogányok;
 De az UR nevében bizom,
 És olly jó reménységben vagyok,
 Hogy őket mind el-levágom:

Mint a' méhek, környül-vöttek,
 De őket el-verem menten,
 Vélek együtt oda lesz nevek,
 Mint azűz tövis a' tüzben.

6 Körös-környül fogtak engemet:
 És kerengnek környülöttem:
 De én reménlem Istenemet,
 Hogy őket én mind el-veztem.

Te ellenség én rám támadál,
 És meg-akarál ejteni;
 De tsak hijába munkálódál,
 Mert életet Isten örzi.

7 Az UR énnékem erősségem;
 És én ő róla éneklek,
 Tsak ő énnékem segedelmem;
 És én ő benne reménlek.

Az hi-

Az hivek vigan énekelnek
 Az ő hajlékjokban félyel;
 Mert jobb-keze az UR Istennek
 Nagy-erős dolgokat mivel.

8 Az UR meg-mutatja hatalmát,
 Jobb-karját ha fel-emeli,
 És tselekedik nagy dolgokat,
 Kiket nyilván kell ditsérni.

En ellenfélim meg-értsétek,
 Hogy az én dolgom illyetén,
 Hogy én meg-nem halok, de élek
 Az UR dolgait hirdetvén.

9 Az UR meg-büntete engemet,
 És igen meg-ostorozta;
 De nem akará el-veztetem,
 És az halálnak nem ada.

Nyífsátok-meg azért kapuit
 Az igazság Templomának;
 Hogy bé-menvén, nagy ditsőségít
 Ditsérhessem a' nagy URnak.

10 Mert tsak ez kapuja az URnak,
 Kin az hivek el-bémennek,
 Kik fel-nyittatnak tsak azoknak,
 A' kik igazságban élnek.

Ditsérek téged énekekben,
 Hogy engemet meg-alázál;
 De ísmét fel-vövék kegyesen,
 És engem meg-fabadtál.

11 Ez kő, a' kit a' Ház-építők
 Itéltek meg-vetendőnek,
 Az épületben úgy helyheték,
 Feje lőn a' fegeletnek.

E' pedig az UR Istentől lött,
 A' ki ezt ilyen rendelte:

L 7

E' do-

E' dolognak feneink előtt
Tsudálatos hozzá, vége.

12 E' jeles napot ő magának
Kézítette az UR Isten,
Azért e' nap jelen voltának
Vigadjunk, minden örvendjen.

URam, kérlek, hogy meg-örizzed
E' te Királyodat mostan,
Birjad és szerentséssé tégyed
Mindennémű dolgaiban.

13 Áldott, a' ki az UR nevében
El-jöve nagy ditsóséggel;
Áldunk ditsérünk egyetemben
Az URnak háza-népével.

Erős az Isten, a' ki minket
Igyen meg-világosíta.
A' fel-áldozandó ökröket
Köcsék az óltár farvára.

14 Te vagy az én erős Istenem,
Téged örökké tisztellek,
Te vagy jó Istenem énnekem,
Kit én fiutelen ditsérek.

Adjatok hálát e' nagy URnak;
Mert nagy az ő kegyessége,
És nagy volta fent irgalmának
Meg-marad most és örökké.

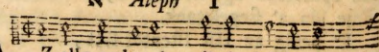
CXIX. SOLTÁR. T. B.

*Tudomány az Istennek a' fent Írásban foglal-
tatott igéjéről, és fent törvényéről.*

I

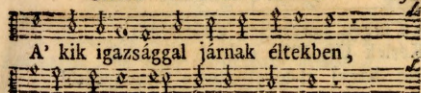
N Aleph I

A

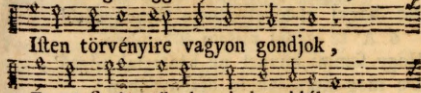

Z olly emberek nyilván boldogok,

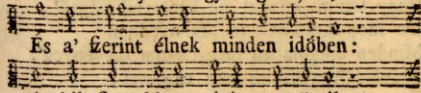
A' kik

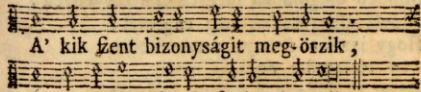
A' kik igazsággal járnak éltékben,

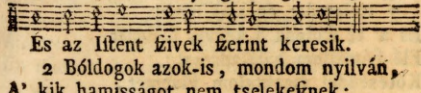
Isten törvényire vagyon gondjok,

Es a' fent élnek minden időben:

A' kik fent bizonyoságit meg-örzik,

Es az Isten fizek fent keresik.

2 Boldogok azok-is, mondom nyilván,
A' kik hamisságot nem tselekeznék;
De mindenkor az UR útáiban

Járnak, és fent ártatlanságban élnek.
Meg-hagyta, hogy parantsolatidat
Jól meg-örizzük minden mondásidat.

3 Vajha én olly boldoggá lehetnék,
Hogy járhatnék a' te fent útáidban,
És engedhetnék fent törvényednek!
Ha nézhetném törvényedet valóban,
És azt fivemben bizonynal hinném!

Hogy soha semmi fegyvenbe ne esném.

4 Hálát adok néked telles szívűl,
Hogy meg-tanítasz te ítéletidre,
Mellyek tiszták minden hiba nélkül:
Meg-tartom, és gondom lesz törvényedre;
De kérlek téged, oh én Istenem,
Hogy soha örökké ne hagyj-el engem.

5

2 Beth 2

B Ezzéld-meg, mit tegyenek az ifjak,
Hogy ők élhessenek feddhetetlenül,
Szent igéd fent utokat szabják.

En

En téged kerestelek zűntelenül;
Kérlek UR Isten tellyes zűvemből
Ne hagyj el-tévelyednem törvényedtől.

6 A' te igédet rejtem zűvemben,
Hogy semmi bűnnel ne bántsalak téged',
De meg-maradjak te öfvényedben:
Minden dolgomban meg-tartom törvényed'.
Áldott Isten taníts-meg engemet,
Hogy igazán értsem rendelésedet.

7 Itéletedet én ajakimmal,
Es a' te zűádnak ő kegyes beűzédét
Elő-zámlálom hálá-adással;
Kötésseddel vígaűztalom zűvemet,
Bizonyáságon örvendez lelkem,
Kik gazdagságnál kedvesbek énnékem.

8 Szűntelen gyönyörűségem nékem
Vagyon tsak a' te parantsolatidban,
Te útaidat gyakran említem,
Hogy meg-ne effem valaha azokban:
Szent igazságodban minden kedvem,
Es a' te igédet el-nem felejttem.

9 Gimel 3
C Selekedd ezt zűlgáddal kegyesen,
Hogy én élhessek tovább e' világban,
Es zűnt igédet meg-tartsam hiven,
En zűmeimet nyisd-meg világosan;
Hogy a' te törvényed' meg-tekinsem,
Es annak tsudáit ezembe vegyem.

10 Míglen én e' földön járok-kelek,
Ne rejtse el tőlem parantsolatidat;
Mert kívánság miatt el-epedek:
Igen ohajtom zűnt igazságodat,
A' te itéletedhez zűvemben
Nagy kívánságom vólt minden időben.

11 URam

11 URam a' kevélyeket meg-rontod,
Átkozttak, és nagy büntetésre méltók,
A' kik meg-vetik parantsolatod'.
Fordúljon-el rólam ő gyalázatiok,
Kik tsak azért gyaláznak zűlgádat,
Hogy meg-örzöm a' te bizonyáságitat.

12 A' Fejedelmek én reám törnek
Midőn öűze gyűlnek; de a' te zűlgád
Szűntségét nézi itéletednek,
A' melly én zűvemnek nagy örömet ad,
Bizonyáságit nékem vígaságim,
Es minden dolgomban tanáts adóim.

13 Daleth 4

DE lám a' porban hever életem,
Mintha majd vitetném a' koporsóban;
Éleűű-meg zűnt igéd zűrint engem.
Midőn útaimat elő-zámlálván
Fel-kiálték, ottan meg-segítél:
Taníts engem törvényedre jó-kedvvel.

14 Add értenem parantsolatidat,
Es elmélkedem a' te tsudáidról,
Es elmémben foglalom azokat.
Szűvem keűserűűség miatt ki-bűzdűl;
Igérated zűrint segíts engem,
Hogy tőled ísmét meg-erősítseűsem.

15 Az hamis útrol URam téríts-el,
Törvényednek vezérli igaz útára,
Kin ember járhat zűűp tsendességgel:
Juttats keűyesen zűnt igazságodra:
A' te itéleted' el-választom,
Igazságodat zűmem előtt tartom.

16 Bizonyáságitra hajtom zűvemet,
Es életem' azok zűrint rendelem;

Ments-

Ments-meg légyen-vallástól engemet:
Ha meg-tartatik általad én élvem,
Parantsolatidra lesz nagy gondom,
És víg örömmel azokat meg-futom.

17

n He 5

ÉN Istenem taníts útaidra
Hogy szent törvényedre gondot viseljek,
És azokat meg-tartsam mindenha.
Adj értelmet, igazgass URam, kérlek,
Hogy törvényedet őrizsem hiven,
És meg-tartsam mindenkor én élvemben.

18 Igazgass, vezérlj, hogy ne vétkezzem,
Mutasd-meg parantsolatid ösvényét,
Mert azokban igen gyönyörködöm.
Te rendelésedre hajtsd élvemet
Nagy figyelmes együgyűségben,
És engem ne hagyj esnem főlvénységben,

19 Fordítsd-el az én szemeimet,
Hogy hijába-valókat ne nézzenek:
A' te útadban éltes engemet.

Szolgáddal láttasd szent ígéretednek
Bé-töltését, a' ki téged tisztel,
És mindenkor fél alázatos élvvel.

20 Végy-el rólam minden gyalázatot,
A' kitől én igen félek, rettegek,
Jók a' te ösvényid, és azokat
Én meg-tanulni igen örvezek,
Törvényedben gyönyörködik élvem,
Igazságodban éltes URam engem.

21

1 Van 6

FOrduljon hozzám URam kegyelmed,
Segedelmedet adjad hogy láthassam:
Ígéretedből velem ezt tégyed,

Hogy

Hogy szíjokat azoknak bé-dughassam,
A' kik engemet gyaláznak főrvényen,
Mert bizom a' te szent ígéretedben.

22 Igaz ígédet ne vedd-el tőlem,
Hogy az mindenkor légyen az én számban;
Szerzésedben vagyon reménységem,
Te törvényedet élvemben foglalván,
És azt meg-tartom én minden módon,
A' szert elvén most és mindenkoron.

23 Szüntelen járok én nagy örömmel,
Mert te parantsolatidat követem,
Szívem mindenkor azokra szemlél.
A' Királyok előtt bizvást bezzellem
A' te bizonyásigát, melyektől
Meg-nem rettenek, nem félek fégyentől.

24 Gyönyörködöm a' te törvényedben,
Minden parantsolatidat szertetem
Mindenek felett egész éltemben.
Az én kezeimet én fel-emelem
A' te kedves parantsolatidra,
És én azokról bezzellem mindenha.

25

1 Zain 7

GOndold-meg azt, és jussón ezedbe,
A' mit szolgádnak egyzser meg-ígértél,
Jó reméniséget adván élvembe:
Minden inségben vagyok bátor élvvel;
Mert a' te szent bezzéded engemet
Meg-újít, és el-vézi férelmemet.

26 A' kevély népek tsúfolnak engem,
És nevetnek; de nem gondolok vélek,
Hogy törvényedet azért meg-vetném:
De a' te ítéletidre tekintek,
Mellyeknek tisztaságát jól tudom,
És magamat azokkal vigasztalom.

27 És

27 És miként az istentelen népek,
Kik el-éakadtak a' te törvényedről,
Gondolatimnak nagy bűt éreznek;
Azonképen én a' te érzésidről.
Éneklettem én nagy örömemben,
Az én bujdosásimnak minden helyén.

28 Sem éjjel, sem nappal meg-nem éünöm
A' te nevedről gyakran emlékezni.
A' te parantsolatod' keresem;
Főképen erre éoktam vágyakozni:
Minden előtt magamban el-éántam,
Hogy a' te törvényedet én meg-tartsam.

29 **Cheth** 8
Hlízem te vagy az én örökfégem,
Teljes erőmmel azért azon lélek,
Hogy a' te igédet meg-örizzem.
A' te éined előtt éivből könyörgök,
Kegyelmezz-meg UR Isteni énnékem,
Mert ént igéreted vígáztal engem.

30 Jó! meg-gondolom az én útamat,
Hogy a' jó útról el-ne tévelyedjem,
Arra vezérliem minden gondomat,
Bizonyságidra lábaim, térítem,
Igen íetek, nem késem semmit,
Hogy meg-tarthassam ént parantsolatid'.

31 Meg-főztottak az istentelenek,
El-puítának; de mindazonáltal
Tőlem törvényid nem felejtetnek:
Még éjfelkor fel-kelek vígasággal,
És tégedet ditsérlek, és áldlak,
Ítéletért ént igazságodnak.

32 Az oly népekhez adom magamat,
A' kik téged félnek, és rád néznek,
És meg-tartják parantsolatidat.

Bövfé-

Bövfégével te kegyelmességednek
Teljes e' világ; azért én URam
Szent törvényedre tőled taníttassam.

33

D Teth 9

IMé éegény éolzádál sok jót től,
Szent igéreted éerint meg-segítél,
Kin most-is örvendek teljes éivből:
Taníts, és áldj engem jó értelemmel,
Engedd nekem ént ésméretedet,
Mert én igaznak tartom törvényedet.

34 Minekelőtte meg-büntettetném,
Az igaz útát el-vétettem vala;
Most életem igédhez rendelem,
Nagy ézorgalmatossággal nézek arra:
URam jó-kedvű vagy, és írgalmas,
Azért éerzésedre engemet oktas.

35 A' kevélyek rólam hamisságot
Költnek; de én a' te ént törvényedet
Meg-örizem parantsolatidat.
Kövér az ő éívek és el-fel-düllýedt;
Én pedig a' te ént törvényedben
Gyönyörködöm én teljes életemben.

36 Jómra lött nekem, hogy meg-alázál,
Hogy meg-tanúlnám a' te törvényedet,
Kin ígyekezem nagy ohajttással:
Aranyt, ezüstöt, és egyéb éffélet,
Kit az emberek nagyra betsülnek,
Törvényedhez-képest tartok semminek.

37

Jod 10

KEzeiddel formáltál engemet,
Taníts-meg azért parantsolatidra,
Hogy tudjam törvényednek értelmét;
És ezen indúlnak nagy vígaságra

Az

Az istenfeiók, látván e' dolgot,
Hogy igédben vetem bizodalmmamot.

38 Igaz vagy URam ítéletidben,
Tudom, hogy senkit nem büntetéz méltatlan,
Engem-is méltán büntetéz ekképen,
Kérlek, tsekedjed ezt igralmadban,
Hogy én meg-vigasztaltassam megint,
Szolgádnak mondott ígéreted szerint.

39 Nagy igralmadat mütasd-meg nékem,
Hogy éljek; mert csak a' te törvényedben
Vagyon minden én gyönyörűségem.
A' kevélyek esznek égyenyiségben,
Kik engem hamis okkal terhelnek;
De én a' te törvényedről bezzellek.

40 Térjenek hozzám mostan mindenek,
Kik téged félnek, törvényed tisztelik,
És a' te bizonyosságidnak híznék.
Tízta én élvem, el-sem tévelyedik;
De meg-tartja parantsolatidot;
Hogy ne valljak égyent, se gyalázatot.

41

D Caph II

LElkem el-fogy nagy kívánságában,
Midőn várom a' te segedelmedet,
Bizván igédnek fogadásában:
Ugyan el-száraztam az én szememet
Nagy várakozás miatt, így szólván:
Mikor vigasztaléz-meg engem valóban?

42 Noha én csak-nem hasonló vagyok
A' füstön el-akott száraz tömlőhöz;
Szerzésidre még-is gondot tartok.
Miglen kell várnom, mikor látz igyemhez?
Mig halasztod-el ítéletedet,
És ha bünteted-meg ellenféligemet?

43 A'

43 A' kevélyek, kik ézent törvényedet
Meg-vetik, titkon nékem vermet ásnak;
De ha tekintjük ézent érzésidet;
Minden parantsolatid jók, igazak.
Nagy-méltatlanul kergetnek engem;
Tarts-meg azért, és légy én fegedelmem.

44 Tsak-nem el-veztének ök engemet,
És majd ugyan el-törlének e' földről,
Még-sem hagyom-el ézent törvényedet.
Tarts-meg életemet kegyességédből,
Hogy meg-tartsam felféged kötésit,
És meg-örizzem éádnak bizonyását.

45

Lamed 12

MInd örökké URam a' te igéd
Meg-áll, és meg-tart a' magas mennyek-
Azonképen íteni hűségéd (ben.
Meg-marad örökké minden időben,
Mint ez alsó föld, kit te fundáltál,
Ki az ő helyében mindenkor meg-áll.

46 Mind ma és mind örökké meg-állnak
A' miket te rend szerint teremtetél,
És tenéked mindenek szolgálnak.

Hogyha magamat a' te törvényeddel
Nem vigasztaltam volna, már régen
El-veztem volna én nagy íségemben.

47 Nem felejttem-el ézent törvényedet,
És gondot tartok parantsolatidra;
Mert te azokban éltéz engemet:
Tekints URam kegyelmesen szolgádra,
Légy segítségem; mert tiéd vagyok,
És törvényednek őrzésére vágyok.

48 Az istentelenek reám titkon
Intselkednek, és törnek életemre;
Én elmélkedem bizonyosságidon:

És

És minden dolgot ha meg-nézek végre,
Látom, hogy mindenek el-múlándók;
De a' te törvényid meg-maradandók.

49 D Mem 13

NAgy ézerlelem vagyon törvényedhez
Mellyről naponként örömeft becélek;
Mert ez nekem vig örömet érez:
Te parantsolatid bőltsebbé téznek
Engemet minden ellenféggimnél,
Mert örökké tölem nem távoznak-el.

50 Tudósb vagyok én Tanítóimnál,
A' mellyeket nagy-bőltseknek tart minden
Mert bizonyságod elmémben meg-áll:
Még a' véneknél-is bőltsebb vagyok én;
Mert törvényed' ézemem előtt tartom,
És elnémet attól el-nem fordítom.

51 Minden hamis útát el-kerülök,
Hogy lábam ne járjon gonof öfvényen;
Igéd meg-tartásának örüllök,
Itéletedet tekintem Éüntelen,
Azoktól sohá el-nem távozom,
Kik által én te tőled tanítottam.

52 A' te becéded édes és drága,
Még a' méznél-is édesb az én számban,
Ki-mondhatatlan gyönyörű volta:
Igédben van bőltseségem fundálván,
Bőltseségemet abban keresem;
A' hamisságnak öfvényit gyűlölöm.

53 I Nun 14

ORánként fáklám nekem szent igéd,
Melly világot tart nekem útaimban,
Hogy egyenesen járjam öfvényed',
A' mellyen én járhatok bátorságban:

Meg-

Meg-esküszöm néked, és meg-állom,
Hogy igazságodnak jussát meg-tartom.

54 Felette igen meg-nyomorodtam,
Enyhíts-meg, és végy-fel engem ismétlen,
A' mint nekem meg-igérted URam.
Az áldozat, kit szájam néked tézen,
Kérlek, hogy légyen kedves te nálad,
És itéletedet tudtomra adjad.

55 Halálos veszélyben forog lelkem,
Ugy hogy markomban hordozom életem;
Szent törvényedet még sem felejttem:
A' hitlenek, kik gyalázzák nevedet,
Tört vetnek nekem mindenütt széllyel;
Szent érzésidtól még sem távozom-el.

56 Bizonyágidat örökök birom,
És azokat tartom drága kintsemnek,
Azokban les minden vígaságom,
Szívemet hajtom a' te törvényednek
Meg-tartására minden időben,
És azokat meg-örzöm mind végiglen.

57 D Samech 15

OSztönösen gyűlölöm azokat,
A' kik mindenkor csak gonof gondolnak;
De ézeretem parantsolatidat,
És csak tégedet tartlak óltalmonnak,
Igéretedben van reménféggem,
A' te szent igéd meg-vígaítal engem.

58 Gonofztévők menjetek-el tőlem,
Mert én azt mind meg-akarom tartani,
A' mit az Isten parantsol nekem.
Igéd szent sies engem táplálni,
Hogy élhessek, segits-meg UR Isten,
Ne szégyenüljek-meg reménféggemben.

M

59 Légy

59 Légy gyámolom, adj jó egészséget,
Ugy légy énnékem kedves törvényed:
Abban keresem én örömemet.

Az olykat te mind a' földhöz vered,
Kik el-hajlanak igazságotul,
És minden dolgokban járnak álnokul.

60 Gonoszokat te el-vetfe' földről,
Mint a' falakat, vagy értznek fületét.
Bizonyágidat ízeitem élvől,
Szivem félelmében előtéd reżket,
Testem el-repedt nagy rettegetben,
A' te kemény ítéletedre nézven.

61 Y Ain 16

PErpatvar nintsen nékem kedvemben,
Igaz ítéletet tézek mindennek;
Ne adj azért azoknak kezekben,
A' kik engemet fűntelen kergetnek;
Szolgádat minden jóra vezérled,
És a' kevélyek ellen védelmezzed.

62 Az én fűemeim el-fogyatkoztak,
Ugy nézik és várják fegedelmedet,
Ígédnek igazságát ohajtják;
Ne késsél URam, segíts-meg engemet,
Szegény szolgáddal tégy kegyelmesen,
Taníts ígédre, oktass törvényedben.

63 Szolgád vagyok, adj értelmet nékem,
Hogy érthessem a' te bizonyágidat,
És jó értelmében gyönyörködjem:
Ideje URam, hogy láttasd dolgodat;
Mert nints már helye az igazságnak,
A' te törvényid mind hátra hagyatnak.

64 Azért a' te parantsolatidat
A' tizta aranynál inkább ízeitem,
Mindennél feljebb tartom azokat,

Élete-

Életemet azok ízerint rendelem;
Mert igaznak tartom mindenképen,
A' hamis öfvényt gyűlööm erősen.

65 D Pe 17

RAkvák bizonyságid nagy tsudákkal;
Hogy azért meg-tarthaßam én ízvemben
Azon igyekezem buzgósággal:
A' te ígéd, ha kik vézik ezekben,
Setét ízveket meg-világosít,
Egyűgyűeket búltseségre tanít.

66 Fel-foházokodom gyakran én ízámmal,
Mert én azt nagy ízvem ízerint kívánom,
Hogy törvényedet értsem bizonynyal;
Tekints reám, ízinedet engedd látnom,
Irgalmazz nékem; lám nagy jó-kedved
Azokhoz, a' kik ízeretik ízent neved'.

67 Szent ígédben vezérled útamat,
És örizz-meg engem a' hamisságtól,
Hogy az rajtam ne vegyen hatalmat,
Ments-meg a' népnek nyomorgatásától,
Hogy örömmel törvényedet nézzem,
És parantsolatidat meg-örizzem.

68 Világosítsd ortzádat szolgádon,
És taníts-meg, hogy én jól meg-gondoljam
Szerzésed engem mire tanítson.
Könyhűllatásom ízememből ki-folyam,
Mint a' patak, azért hogy a' népek
Betsületet nem téznek törvényednek.

69 Z Tzade 18

SUmma ízerint URam te igaz vagy
Mindennémű tselekedetdben,
Ítéletednek igazsága nagy:
Igazságodat vehetik ezekben,

M 2

Bizony-

Bizonyságodat a' kik meg-nézik,
 És parantsolatidat meg-örizik.

70 Meg-öl a' bú nagy indulatomban,
 Midőn tekintem a' te ſzent igédet,
 Hogy az ellenség tsufolja bátran,
 És el-felejtí minden beſzédidet.
 A' te ſzent igéd ſzép igen tiſta,
 Szolgád azért ſzereti és meg-tartja.

71 Én kitsiny és meg-vettetett vagyok;
 De még ſem felejtém-el törvényedet,
 Sőt mindenütt arra gondot tartok:
 Szent igazságidnak nem látják végét,
 Mert ők mind örökké meg-maradnak,
 Törvényed, törvénye az igazságnak.

72 Én kergettetem, vagyok infégben,
 De nem gondolván ſemmi nyavalyámmal
 Gyönyörködöm a' te törvényedben:
 A' te igazságod örökké meg-áll,
 Mellyet nékem jelents-meg kegyesen,
 És bátorságos léſzek életemben.

73 P Koph 19

TEllyes ſzivből hozzád eſedezem,
 URam hallgaſs-meg engem kegyelmesen
 Hogy rendeléſedet meg-örizzem:
 Kérlek ſzabadíts-meg engem UR Iſten,
 És leg-ottan igyekezem azon,
 Hogy bizonyságid' meg-tartsam jó-módon.

74 Gyakorta reggel virradta előtt
 Te hozzád könyörgéſemben kiáltok,
 Igédben vetvén reménfégetem:
 Elébb, hogy-nem el-mennek a' virraſtók,
 Az én ſzemeim vigyáznak, néznek,
 És a' te ſzent igédről elmélkednek.

75 Ke-

75 Kegyeſſégedért halld-meg beſzédem,
 Tartsd-meg életemet igazságodból,
 Hadd vidámúljon-meg az én ſzivem;
 Mert a' ſok hitetlen nép reám tódúl,
 És engem ſzertelen ſanyargatnak,
 De a' te törvényidtől távol vannak.

76 De te én hozzám URam közel vagy,
 És benned bizom én minden időben:
 Szent törvényidnek igazsága nagy,
 Bizonyságid fundáltattak ekképen:
 Hogy örökké meg-maradnak, tudom,
 És jól értem, azért nyilván ki-mondom.

77 7 Refch 20
VEdd eſzedbe én nagy infégemet,
 És én nyavalyáimból ſzabadíts-meg
 Mert nem felejtém-el törvényedet,
 Fogadd-fel ügyemet, és védelmezz-meg,
 Meg-tekintvén ſzent ígéreſedet,
 A' halál ellen tartsd-meg életemet;

78 A' gonóſoktól (minden meg-higye)
 Segítség, és idveſég távol vagyon;
 Mert ők nem néznek ſzent ſzerzéſidre.
 Szent irgalmaſſágod nagy mindenkoron;
 URam tarts-meg engemet, hogy éljek
 Igazsága ſzerint ítéletednek.

79 Bizonyságodat én nem hagyom-el,
 Noha én reám nagy-fok népek törnek,
 Kik gyűlölnék, és kergetnek ſzéllyel.
 Oh melly ſérelmes ez az én ſzivemnek,
 Hogy ellenfégi az igazságnak
 A' te igéddel ſemmit nem gondolnak.

80 Parantsolatidat én ſzeretem,
 És ſoha el-nem távozom azoktúl:
 Kegyeſſégedből tartsd-meg életem,

M 3

Te

Te igaz bežéded mindent fellyül mül,
Szent itéleti igazságodnak
Mostan és mind örökké meg-maradnak.

81

w Schin 21

Uznak kergetnek a' Fejedelmek,
Noha semmit senkinek nem vétettem:
Szent igédől szívemben rettegek,
De ígératedben örvendez lelkem,
Mint a' ki talál nagy gazdag prédát,
Avagy mint a' ki nyer sok drága marhát.
82 A' hazugságot igen gyűlölöm,
Semmit e' földön inkább nem útálók;
De a' te törvényedet űzeretem:
Igazságodon olly igen vígadok,
Es meg-gondolván itéletedet,
Naponként hétšzer ditsérlek tégedet.

83 Nagy békeségek vagyon azoknak,
A' kik űzeretik a' te törvényedet,
Semmi veszélybe ők nem-akadnak.
Várom URam a' te idvefségedet,
Abban forgatom minden gondomat,
Hogy tselekedjem parantsolatidat.

84 Bizonyáságra gondot tart lelkem,
Mert én olly igen űzeretem azokat,
Es én tsak azokban gyönyörködöm,
Bizonyáságidban gyakorlom magamat:
Előtted vagyon minden életem,
Nintsen el-rejtve tőled én ősvényem.

85

n Thau 22

Zengő kiáltásom jusson hozzád,
Es igazságodat adjad értenem,
A' mint űzent igédben fel-fogadtad;
Jussón elődbe én efedezésem,

Szaba-

Szabadíts-meg minden infégemből,
A' te régen tött űzent ígératedből.

86 Ha én meg-tanúlom űzerzésedet,
Az én ajakimmal ditsérlek téged',
Nyelvem hirdeti te űzent igédet;
Mert minden törvényed és ígérated
Merő hűség és tiszta igazság,
Kiben nem találatik semmi hűvság.

87 Ments-meg URam engem kezeiddel,
Es légy erős segedelmem énnékem;
Mert törvényedet űzeretem űzível:
Idvezítésedet várom Istenem,
Kiben vetettem reménségemet,
Mert igen kedvellem űzent törvényedet.

88 Éltét tsak azért kívánja lelkem,
Hogy ő tégedet URam ditsérheffen,
Itéleted légyen segítségem.
Mintegy el-vezett juh, úgy bujdosom én;
URam keress-meg engem űzolgádat,
'S nem felejtem-el parantsolatidat.

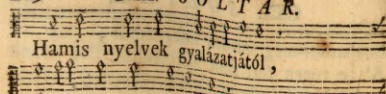
CXX. S O L T Á R. T. B.

Könyörgése Dávidnak rágalmazói ellen.

EN az UR Istenhez kiálték,
Mikoron nagy infégben valék,
Es bé nem dugá az ő fület.
URam hallgasd-meg kéresemet!
A' népeknek hazug űzajoktól!

M 4

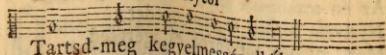
Hamis

Hamis nyelvek gyalázatától,

Életemet e' vezélytől

Tartsd-meg kegyelmességedből.

2 Vallyon a' te tsélsapó nyelved
Mitsoda hátnot ad tenéked?

De' minémű jó dolgot tehet,

Hazudozásával mit nyerhet?

Szintén mint a' nyíl a' kéziben,

Kit a' vitéz meg-von kezében,

A' mely éget oly fehesen,

Mint tűz a' fenyő tövisben.

3 Oh mely igen nehéz énnékem

Ez itt lakásom és életem

A' Mésékíták sátorában,

A' Kédáriták hajlékában!

Én ezen olly igen kefergek,

Hogy kik békeséget gyűlölnék,

Azoknál kell sokká laknom,

Kik között nagy én bánatom.

4 Én mind tsak békeséget szóltam,

Háborgástól magamat óvtam;

De ez nem tettik önékiek,

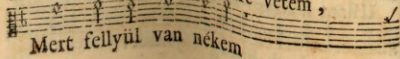
Tsak had és hartz kell ő kedveknék.

CXXI. SOLTÁR. T. B.

Tanúság az Isten őrzéséről és őltalmáról.

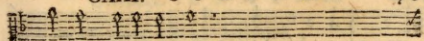

Zemem az hegyekre vetem,

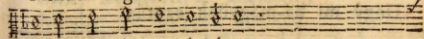

Mert fellyül van nekem

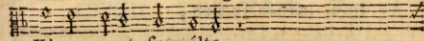
Min-

Minden fegedelmem:

Isten az én reménségem,

Ki az eget formálta,

És e' földet alkotta.

2 Lábad botláni nem hagyja,

És a' ki rád vigyáz,

Nem funnyadozik az:

Izraelt hozzá fogadja;

Mert az nem alužik-el,

De rájuk gondot viél.

3 Az UR téged meg-örizzen,

Kezét rád terjeztvén

Árnyékkal bé-fedjen;

Hogy a' Nap ő hévígében,

Néked ne ártson éjjel

Az Hóld az ő fényével.

4 Az UR őrizze örökké

Lelkedet esettől,

Mentse-meg vezélytől:

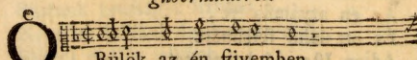
Az UR hiven meg-örizze

A' te ki-menésedet,

És te bé-jövése-det.

CXXII. SOLTÁR. T. B.

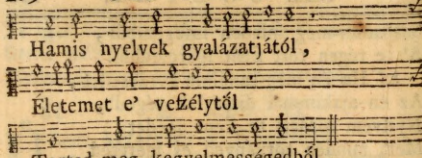
Tanúság az Isteni szolgálatról, és a' világi gubernálásról.

Rülök az én szívemben,

Ez

M 5

Tartsd-meg kegyelmességedből.

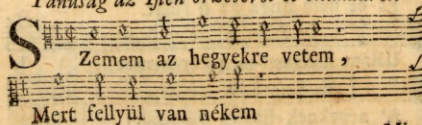
2 Vallyon a' te tsélsapó nyelved
Mitsoda hafnot ad tenéked?
De' minémű jó dolgot tehet,
Hazudozásával mit nyerhet?
Szintén mint a' nyíl a' kézivben,
Kit a' vitéz meg-von kezében,
A' melly éget olly febesen,
Mint tűz a' fenyő tövisben.

3 Oh melly igen nehéz énnékem
Ez itt lakásom és életem
A' Méfektiták sátorában,
A' Kédáriták hajlékában!
Én ezen olly igen kefergek,
Hogy kik békeséget gyűlölnék,
Azoknál kell fokká laknom,
Kik között nagy én bánatom.

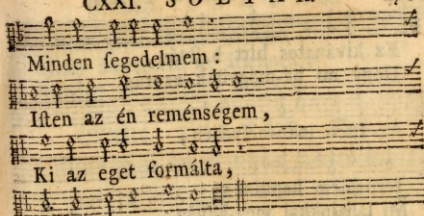
4 Én mind tsak békeséget szoltam,
Háborgástól magamat óvtam;
De ez nem tették önékiek,
Tsak had és hartz kell ő kedveknek.

CXXI. SOLTÁR. T. B.

Tanúság az Isten őrzéséről és őltalmáról.

Min-

És e' földet alkotta.

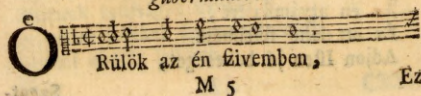
2 Lábad botlani nem hagyja,
És a' ki rád vigyáz,
Nem funnyadozik az:
Izraelt hozzá fogadja;
Mert az nem aluzik-el,
De rájok gondot visel.

3 Az UR téged meg-örizzen,
Kezét rád terjektvén
Árnyékkal bé-fedjen;
Hogy a' Nap ő hévféjében,
Néked ne ártson éjjel
Az Hóld az ő fényével.

4 Az UR őrizze örökké
Lelkedet esettől,
Mentse-meg vezélytől:
Az UR hiven meg-örizze
A' te ki-menésedet,
És te bé-jövésedet.

CXXII. SOLTÁR. T. B.

Tanúság az Isteni foglalatáról, és a' világi
gubernálásról.

M 5

Ez

Ez kívánatos hirt hallván,
 Hogy mi bé-mégünk ezután
 Az Isten lakó-helyében,
 Jerúsálem kapuidban
 Mi lábainkkal meg-állván:
 A' Jerúsálem jól meg-épült
 Sok ékes épületekkel,
 Holott szép polgári renddel
 Mindenféle nemzet egybe-gyült.
 2 Az URnak minden nemzete,
 Mint meg-hagyta Izraelnek,
 Gyűljenek Jerúsálembe,
 És ott az Istent ditsérik:
 A' Ékeket ott tétetnek-fel,
 Kiben Dávid háza itél,
 És ott az igazság lakozik.
 KérjeteK jót e' városnak,
 Békeség legyen azoknak,
 Kik e' várost tisztán űzeretik.
 3 Légyen te köfalaidban
 Tsendesség és jó békeség,
 A' község közt egyenesség,
 Jó űzeretse házaiddban.
 Az én atyámfiaiért,
 És ott lakó feleimért
 Adjon Isten jó békeséget,

Szentségiért én ez helynek,
 Melly űzeretett az Istennek,
 Minden jót kívánok tenéked.

CXXIII. SOLTÁR. T. B.

Könyörög az Izrael népe a' szabadulásért.

TE hozzád űemeimet UR Isten
 Emelem az égben:
 Mint űzolganak űemei nyitva vannak,
 És az URra vigyáznak,
 Mint űzolgaló-leány ő Aűzönyára
 Tekint minden órába;
 Ugy néznek űemeink az Istenre
 És ő kegyelmére.

2 Kegyelmezz URam, kegyelmezz nekünk,
 Mert nints betsületünk,
 Minden olly űertelenül gyaláz minket,
 Kinél feljebb nem lehet:
 Kevély népek minket űzörnyen nevetnek,
 Rajtunk tsűfságot űznek,
 Negédes űókkal úgy neveltetünk,
 Kikkkel el-tűtűt lelkünk.

Háladás a' meg-fabadításért.

A Z Izrael ezt nyilván mondhatja:

Ha az Isten nem lött volna velünk,

Ha ő nem lez vala segítségünk,

Midőn az embereknek foksága

Kegyetlenül támadá ellenünk;

2 El-nyelnek vala ők elevenen,

Ugy reánk gerjedt vala haragjok:

Minket tellyességgel a' nagy habok

Vizzel el-borítnak vala főzrnyen,

Ránk omlanak vala nagy patakok.

3 A' nagy árviz reánk rohan vala,

És el-nyeli vala életünket;

Ditséret Istennek, hogy ő minket

Az ő fogoktól meg-fabadíta,

Hogy ők meg-ne ennének bennünket.

4 Miképen el-falad a' madárka

A' madaráz töriből, akképen

Meg-fabadulánk a' tört el-özgvén;

Mert életünknek az UR őltalma,

Ki mennyet földet teremte böltsen.

CXXV. SOLTÁR. T. B.

Tanúság az Istennek őltalmáról.

A Kik biznak az UR Istenben

Nagy hijedelemmel,

Azok

Azok nem veznek-el

Semminémű vezedelembe;

Mint a' Sion hegye, meg-állnak,

Nem ingadoznak.

2 És mint a' nagy Jerúsálemet

Hegyek körül-vették,

És nagy kerítések;

Akképen Isten az ő népet

És ő hiveit körül-vézi

És meg-örizi.

3 Mert az övéit ő nem hagyja

A' hamis kezében,

És semmi inségben;

Hogy kiki őmagát meg-őjja,

Hogy a' hitlen népekkel egybe

Ne cseks bűnbe.

4 Jelen vagyon a' jó élvükkel;

De a' hitleneket,

És ő örvényeket

El-hagyja a' gonosz-tévőkkel;

De Izraelnek békéséget

Ad tsendességet.

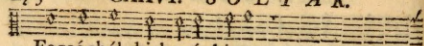
CXXVI. SOLTÁR. T. B.

Háladás a' Babilóniai fogságból való ki-fabadulásért.

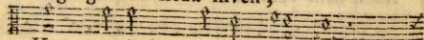
M Ikor a' Siont az Isten,

M 7

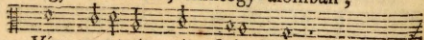
Fog-

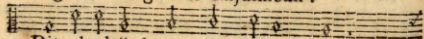
Fogságból ki-hozá hiven,

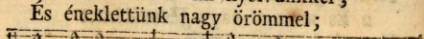
Ugy mentünk, mintegy álomban,

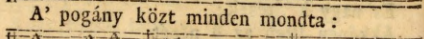
Vig nevetség volt hájunkban:

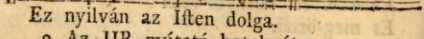
Ditsekedtünk a' mi nyelvünkkel,

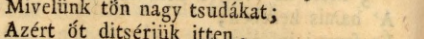
És éneklettünk nagy örömmel;

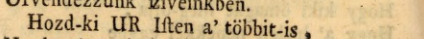
A' pogány közt minden mondta:

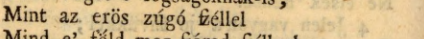
Ez nyilván az Isten dolga.

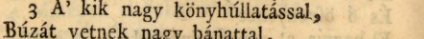
2 Az UR mutatá hatalmát,

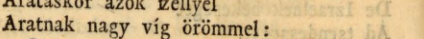
Mivelünk tőn nagy tsudákat;

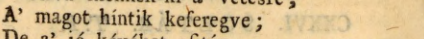
Azért őt ditsérjük itten,

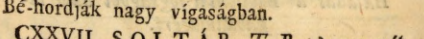
Örvendezzünk líveinkben.

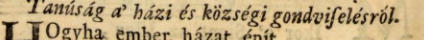
Hozd-ki UR Isten a' többit-is,

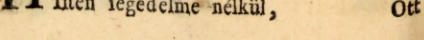
Vesd végét ő fogságoknak-is;

Mint az erős zúgó féllal

Mind e' föld meg-fárad féllal.

3 A' kik nagy könyhúllatással,

Búzat vetnek nagy bánattal,

Aratáskor azok féllal

Aratnak nagy vig örömmel:

Sirva mennek-ki a' vetésre;

A' magot hintik keferegve;

De a' jó kévéket őztán

Bé-hordják nagy vígaságban.

CXXVII. SOLTÁR. T. B. a' 117. nót.

Tanúság a' házi és községi gondviseletről.

Hogyha ember házat épít

Isten segedelmé nélkül,

Ott

Ott a' munka hijába kél:

Ha Isten nem őrzi népét,

És a' várost meg-nem ójja,

Az őrzőknek femmi házna.

2 Hijába keltek-fel reggel,

Nagy-későn fekünni menvén,

Alig éftek a' kenyérben,

Kit kerestek veréjétkkel;

Holott, kit az Isten fíret,

Annak könnyen ád eleget.

3 A' kinek gyermeki vannak,

Szép ajándékkal láttatik,

Melly az Istentől adatik:

Kedves áldása az URnak,

A' ki láthatja magzatit,

Önnön méhének gyümölsit.

4 Oh melly drága adományok,

Hogy ez illy apró gyermekek

Ékesen fel-nevekednek!

És ők fíntén ollyaténok,

Mint a' nyilak a' kézívben

Az erős vitéz kezében.

5 Nyilván bódognak mondatik,

Ki bővölködik azokkal,

Rakva ő tegze nyilakkal:

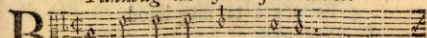
Szégyen ő rajtok nem efik,

Ha ellenfég a' kapuban,

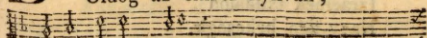
Bé-idézi vadalásban.

CXXVIII. SOLTÁR. T. B.

Tanúság az Isteni félelemről.

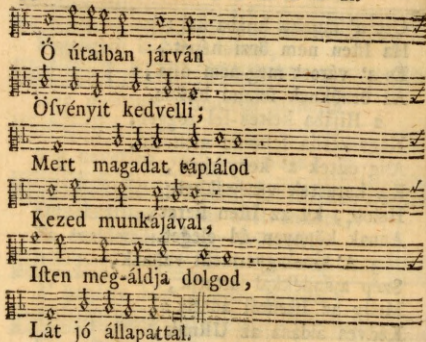

Oldog az ember nyilván,

Ki az Istent féli,

Ó

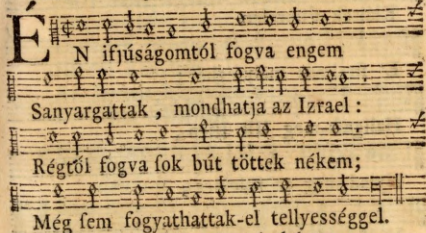

2 Feleséged házadban
Mint a' szőlő-vezető,
Gyümölcstől szepet hozván,
Ha el-jő az idő:
Meg-látod gyermekidet
Te áztalod környül
Renddel, mint olaj-vezető,
Kikben élved örül.

3. Ez igen szép ajándék,
Kit az Isten enged
Az ő benne hívőknek,
A' kiket ő szeret:
Ő meg-áldja eltedet
A' Sion hegyéről,
Sok jóval lát tégedet
A' Jerúsálemből.

4 És végre te meg-látod
Fiadnak fiait,
Izraelnek tsudalod
Nagy-épp békeségit.

Dítséreti az Istennek a' meg-fabadításért.

2 Kereztül széllyel az én hátamat
Meg-fántották, és meg-faggatták szörnyen,
Vontanak rajtam nagy barázdákat,
Ugyhogy testemben semmi ép tag nintsen.

3 De az igazságnak jó Istene
El-faggatá az ellenség kötelét:
Kik irigykednek Sion hegyére,
Nagy szegénység térítse hátra őket.

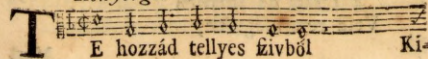
4 Mint a' híván fő, olyak legyenek,
A' melly szokott nőni az ézterhákán;
El-az minckelötte ki-nyőnek,
A' kiből nintsen sohol semmi hason.

5 Kin az arató nem talál annyit,
Hogy egy marokkal valót arathatna;
Nem-hogy köthetne valami kévét,
A' kit ember ölebe szoríthatna.

6 És a' kik itt el-mennek, ne mondják:
A' kegyes Isten áldjon-meg titeket,
Aratástok legyenek szaporák,
Az UR nevében áldunk benneteket.

CXXX SOLTÁR. T. B.

Könyörgés a' bűn-botsánatért.

Mert régen óhajtlak.

2 Ha URam bűnünk szerint
Minket büntetnél-meg,
URam e' világ szerint
Ki állhatna úgy meg?
De a' te irgalmad nagy
A' téged felőkön,
És te engedelmes vagy,
Hogy ditsérjen minden.

3 Énnékem reménfélegem
Vágyon tsak Istenben,
És bizik az én szívem
Ő Ént igéjében:
Én lelkem erős hittel
Az URat óhajtja,
Mint a' virraztó éjjel
A' virradtat várja.

4 Izrael az Istenben
Vesd reménfégedet;

Mert

Mert Ént irgalma bőven
Nagy-méltó ki-terjedt:
Ő segítő mindenben,
Hivein könyörül,
Az Izraelt kegyesen
Ki-menti bűnéből.

CXXXI. SOLTÁR. T. B. a' 100. nót.

Tanúság az alázatosságról.

URam nem új nagyra živem,
Szemem nem hanyom magasán,
Nem léledzem olly dolgokban,
Kik felfyül haladnak engem.

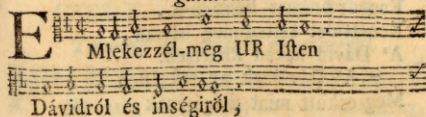
2 Ha ki nem vettem szívemből
Mindennemű kevélységet,
Mint midőn a' kis gyermeket
El-fogják anyja tejétől:

3 Én Éntén olyanná löttem,
Mint az együgyű kis gyermek,
Kit a' tssets mellől el-véznek,
Ahoz hasonló én lelkem.

4 Izrael az UR Istenben
Vesd minden reménféged,
Meg-tartódnak ötet higgyed,
Mostan és minden időben.

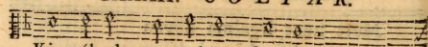
CXXXII. SOLTÁR. T. B.

Könyörgés az Istennek jelenléteért, a' Jérusa-
lemi Isteni szolgálatban, és községi igaz-
gatásban.

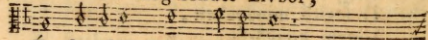

Dávidról és inségiről;

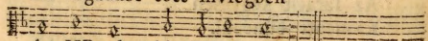
Ki

Ki néked meg-eskütt szívből,

És fogadást tölt hívfégben

Az URnak, kit Jákób tiútel.

2 Ezt, úgymond, én fel-fogadom,

Hogy bé-nem mégyek házamba,

Sem le-nem feklém ágyamba,

Szemeimet bé-fem hunyom,

Minden álmom hátra hagyván:

3 Nyugalmam addig nem lézen,

Míglen helyet nem keresek

A' Jákób nagy Istenének,

Holott fátorz érzek szépen,

Hol ditsősége lakozzék.

4 Imé ezt nyilván hallottuk,

Hogy az Éfratához néked

Kiváltképen vagyon kedved;

A' helyet mi meg-találtuk

A' mezőn az erdő mellett.

5 Mi fel-mégyünk e' szent helyre,

És te sámoly léked előtt

Meg-hajtjuk a' mi térdünköt;

URam kelj-fel, jöj-el ide

Erőd lábájával együtt.

6 Igazságnak ruháiban

Papjaid fel-öltözzenek,

Engedj örömet szentidnek,

Kenettidet tartsd-meg bátran,

A' Dávid néked kellefsék.

7 A' Dávidnak az UR Isten

Meg-eskütt mint szolgájának,

És

Es ő bizvást hihet annak:

Im a' te nemzetedből én

Székedre Királyt állatok.

8 És oltán a' te gyermekid

Meg-tartják én kötésemet

És bizonyság-tételimet,

És örökké a' te széked,

Meg-ülik, mint örökjüket.

9 Mert a' Siont az UR Isten

Választá lakó-helyének,

Mondván: Ez hely kell kedvemnek,

Itt lakom minden időben,

Ez helye tsendességemnek.

10 Én őket meg-elégitem,

Kenyért adok a' szegénynek,

Ruhájában idvességnek

Papjait fel-öltöztetem,

Örömök lesz a' híveknek.

11 Fel-nevelem én egy szarvát

Az én szolgámnak Dávidnak,

Kit én fel-kentem magamnak

Fel-készítettem lámpását,

Hogy lássa világát annak.

12 De vízőnt ő ellenségét

Öltöztetem nagy szegyenben,

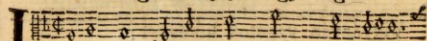
Midőn a' koronát fején

Meg-látják, és ditsőségit,

Hogy meg-virágzik ekesen.

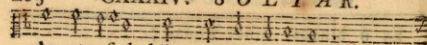
CXXXIII. SOLTÁR. T. B.

Tanúság az atyafiúi egységről.

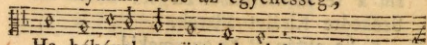

Mé mely jó, és mely nagy gyönyörűség,

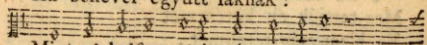
Az

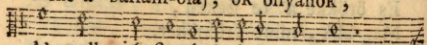
Az atyafiak közt az egyenesség,

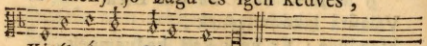
Ha békével együtt laknak!

Mint a' balfam-olaj, ők olyanok,

A' melly jó szagú és igen kedves,

Kitől Áron feje nedves.

2 Mikor fejről széllyel alá tsordúl,

Szakállán szép-illatosan alá foly,

Végre ő szép köntösire:

És mint a' harmat a' Hermon hegyre

És a' szent Sionra le-fáll szépen,

A' földet meg-hinti bőven.

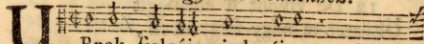
3 Mert az UR meg-áldja az illyeneket,

És ónékiek ad hozzám életet,

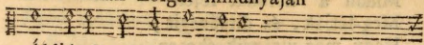
Kinek határa nem lézen.

CXXXIV. SOLTÁR. T. B.

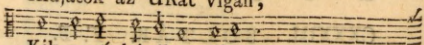
Intés az Egyházi rendekhez.

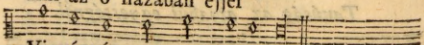
U Rnak szolgái mindnyájan

Áldjátok az URat vigan,

Kik az ő házában éjjel

Vigyázzván vagytok hűséggel:

2 Fel-emelvén kezeteket

Ditsérjétek Istenteket,

Sziv-

Szivből néki hálát adván,

Őt áldjátok mind-untalan.

3 Meg-áldjon téged az Isten

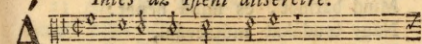
A' Sionról kegyelmesen,

Ki teremtette az eget,

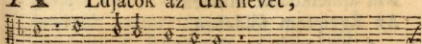
A' földet, és mindenedet.

CXXXV. SOLTÁR. T. B.

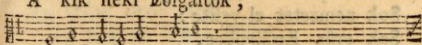
Intés az Isteni ditséretre.

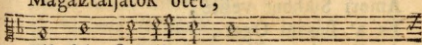
A ldjátok az UR nevét,

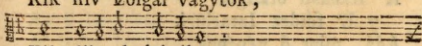
A' kik néki szolgáltok;

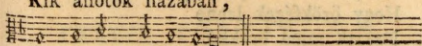
Magaasztaljátok őtet,

Kik hív szolgái vagytok,

Kik állotok házában,

És jártok tornáztiban.

2 Ditsérjétek, mert jó ő,

Áldjátok ő szent nevét,

Mert ő igen jó kedvű:

Jákóbot mint ő népét

Izraelt el-válastá,

Örökévé foglalá.

3 Mert tudom, hogy ez Isten

Erősb más Isteneknél,

Hatalma nagy mindenén:

Isteni befedével,

A' mit akar, az égen

Meg-tézi, földön, vizen.

4 Ki

4 Ki e' világ végirúl
Támaszt terhes felhőket,
A' földet hinti fellyúl,
Middőn botsát esőket:
Szeleit rejtek helyből
Ki-küldi erejéből.

5 Az első-füldötteket
Meg-ölé Egyiptomban,
Mind barmot, és mind népet:
Nagy tsudákat mutatván,
Kin álmélkodott minden
Az Egyiptom földében.

6 Népestől a' Faraót,
Sok nemzetet el-vezte:
Sok erős Királyokat,
Amori Sikhont vezte,
És a' Bászáni Ogot,
A' Kanaán országot.

7 E' földet Izraelnek
Adá, mint ő népének,
Hogy örökségek lenne
Nékiek mind örökké.
URam a' te irgalmad
Mind örökké meg-marad.

8 Meg-áll örökké neved,
És szent emlekezeted:
Népedet hatalmadban
Itéled igazságban.
Szolgáinak az Isten
Meg-kegyelmez kegyesen.

9 A' pogányok bálványi
Ezüstből és aranyból
Kézzel fiktak öntetni;
Tsak femmik, bár nézd-meg jól:

Száz-

Százokkal ők nem főlnek,
Ő fémekkel nem látnak.
10 Nem hallanak fülökkel,
Az ő szájok nem lehell.
Azokhoz mind hasonlók
Az ilyen kép formálók,
És kiknek reménfégek
Efféle bálvány képek.

11 Az URat no ditsérjed
Izrael háza-népe,
Áldjad és ditsőítsed
Áronnak nemzetsége,
Nemzeti a' Lévinek
Az URat ditsérjétek.

12 Kik az URat félték,
Szent nevét ditsérjétek,
A' Sionról áldjátok,
És őt magasztaljátok,
Az ő lakó-helyében
A' szent Jérusálemben.

CXXXVI. SOLTÁR. T. B.

Intés az Isten ditséretire, az ő ki-jelentett di-
tőrségiért és jótéteményiért.

Ditsérjétek az URat,
Mert ő jó kedvet mutat,
És az ő kegyessége
Meg-marad mind örökké.

N

2 Áld-

2 Áldjátok Isteneket,
Istenekek Istenét;
Mert az ő kegyessége
Meg-marad mind örökké.
3 Ditsérje őtet minden,
Mert nagy tsudákat tében;
És az ő kegyessége Meg-marad mind örökké.
4 Minden őt magasztalja,
Mert ő URaknak URA;
És az ő kegyessége Meg-marad mind örökké.
5 Ki a' mennyet teremté,
És bőtsen ékesíté;
Mert az ő kegyessége Meg-marad mind örökké.
6 A' ki a' Ézéles földet
Szerzette a' víz felett;
És az ő kegyessége Meg-marad mind örökké.
7 Ki nagy szép lámpásokat
Fenn az égen alkotott;
És az ő kegyessége Meg-marad:
8 Nappali vezérlésént
Teremtette a' Napfényt;
És az ő kegyessége Meg-marad:
9 Hóldot, tsillag sereget
Az Éjtfakára szerzett;
És az ő kegyessége Meg-marad:
10 Ki első-ülötteket
Égyiptomban el-vezített;
És az ő kegyessége Meg-marad:
11 És az Izraelt végre
Innét más helyre vitte;
És az ő kegyessége Meg-marad:
12 Az ő nagy erejével
Azt tévé jobb-kezelével;
És az ő kegyessége Meg-marad:

13 A' veres tengert menten
Ketté választá könnyen;
És az ő kegyessége Meg-marad mind örökké.
14 Által-vezeté híven
Izraelt a' tengeren;
És az ő kegyessége Meg-marad mind örökké.
15 Faraót a' tengerbe
Veté népevel egybe;
És az ő kegyessége Meg-marad:
¶ 16 Népet vezérlé híven
A' Éörnyű kietlenben;
És az ő kegyessége Meg-marad:
17 A' Királyokat Ézellyel
Meg-rontá kezeivel;
És az ő kegyessége Meg-marad:
18 Erős Fejedelmeket
Ő meg-ölt és el-vezített;
És az ő kegyessége Meg-marad:
19 Az Ámornak földébe
Sikhon Királyt el-vezíté;
És az ő kegyessége Meg-marad:
20 Az Og Királyt Básánban
Meg-ölé hatalmában;
És az ő kegyessége Meg-marad:
21 És földöket ezeknek
Adá az ő népének;
És az ő kegyessége Meg-marad:
22 Hogy Izrael népének
Ott lenne öröklégek;
És az ő kegyessége Meg-marad:
23 Meg-emlekezők rólunk
Látván nyomorúságunk;
És az ő kegyessége Meg-marad:
24 Meg-mente jó-kedvéből

Ellenfégünk kezéből;

És az ő kegyessége Meg-marad:

25 E' földön minden testet

Táplál és bőven éltet;

És az ő kegyessége Meg-marad:

26 Áldjátok ez UR Istent

Minden népek naponként;

Mert az ő kegyessége Meg-marad mind örökké.

CXXXVII. SOLTÁR. T. B.

*Panaš a' Babilóniai fogságban.***H** Ogy a' Babiloni vizeknél ültünk,

Ott mi nagy fíralomban kefergettünk,

A' ſzent Sionról meg-emlekezvén,

Kinél gyönyörűségesb hely nintsen,

A' nagy búnak és bánatnak miatta

Hegedűnket függeztettük fűz-fákra.

2 A' kik minket fogva tartottak, kértek,

Hogy valamit hegedülnénk nékik,

És mondanánk Sioni éneket;

Felelvén mondtuk: Miképen lehet?

Hogy ditsérhetnök az UR Istent vígan,

Énekelvén ez idegen országban?

3 Imé néked én azt nyilván felelem:

Hogy hegedülésemet el-felejem

Előbb, hogy-nem a' Jéruſálemet;

Mig

Mig e' fogságban tartnak engemet,

Bár inyemhez ragadjon az én nyelvem,

Ha Jéruſálemre nem ohajt űivem,

4 Az Édom fiairól emlekezzél,

És nékik URam azt ne engedd-el,

A' mit ők akkoron kiáltottak,

Midőn Jéruſálemet rontották;

Foſſzađ, foſſzađ Jéruſálemnek népét,

Főldre le-rontsađ minden épületét.

5 Te Babilonnak leánya meg-higvyed,

Hogy még végre por hamuvá kell lenned.

Bóldog a' ki teneked e' dolgot

Meg-űizeti e' méltatlanságot,

Ki őledből gyermekidet ki-rántja,

És az erős köűiklához paskolja.

CXXXVIII. SOLTÁR. T. B.

*Háládása Dávidnak.***D** Itsér téged tellyes űivem,

Ditsérlek Iűtenek felett

Én Iűtenem, Hirdetem neved', :/:

Én tégedet, Mert azt érdemled:

És a' te űzent-Egyházađban

Imádkozván, Neved' tiűtelem,

Aldásodra én kéz vagyok,

Hálát adok Néked Iűtenem.

N 3

2 Öreg-

2 Öregbűt nagy ditsőséged,
Mert meg-téved A' mit meg-mondasz, :/
Ha könyörgök infégemben,
Engem menten Meg-abadítasz.
Téged minden földön lakók
Nagy Királyok, URam ditsérnek;
Mert ént igéd igazságát,
Tízta vóltát Észekbe vették.

3 Ez URat, ki felfélesen
Tusdát tévesz, Fel-magaasztalják, :/
Mondván: Nagy az ő ereje,
Ditsősége, És azért áldják.
Mert noha ül nagy-magasan;
De lát nyilván Alatt valókat,
Magas dolgokat-is könnyen
Lát élesen Mind fenn 's mind alatt.

4 Mindennemű Éufégemben
Infégemben Meg-erősítez; :/
Láttokra ellenféginnek,
Kik gyűlölnék, Engem meg-mentesz.
A' mit az UR egykez végez,
Az jó-véghez mégyen mindenütt.
Jó kedved meg-áll: Ne hagyd-el,
Sőt végezd-el kezed munkáit.

CXXXIX. S O L T Á R. T. B.

*Dávid az Isten minden-tudását és gondviselését
jemlélvén, hozzá hűségét mutatja.*

U Ram te meg-visgálsz engem,
Meg-efmérz mindent én bennem,
Vagy állok, ülök, vagy mégyek,
Mind tudod a' mit mivelek,
Valamit gondolok szívemben,
Te azt mind jól érted mezzükönnen.

2 Vagy járok kelek, vagy fekszem,
Te mindenütt vagy környülem,
Jól látod minden útamat,
Érted minden dolgaimat:
Egy Éő fem jó az én nyelvemre
Kit előbb nem tudtál volna te.

3 Köröskörnyül rajtam minden
Tőled vagyon teremtetvén,
Reám botsád kezedet,
Fellyül múlja értelmemet;
Bóltseiségedet nem foghatom,
Dolgaidon tsak álmelekodom.

4 Lelked előtt hová mennék,
Holott el-rejtve lehetnék?
Előtted hová haladjak?
Égbe-menjek? ott talállak,
Ha ágyamat vetném pokolban,
Ott látnálak téged legottan.

5 Ha a' hajnal-éárnyát venném,
És az égre emelkedném,
És el-repülnék nagy-mezőre,
A' külső tenger felére;
Ott-is meg-lelnél URam engem,
Kezedet el-nem kerülhetném.

6 Mondék: Talám fetétséggel
Bé-takaródzhatom éjjel;
Az fem lenne használatos,
Mert még az éj-is világos,
Ki környülem annyira fénlík,
Hogy nékem fényes napnak látélik.

7 Te alkottad veséimet,
Midőn formálál engemet,
Az én anyámnak méhében
Bé-takarítottál szépen;

Azért áldlak minden időben,
Hogy teremtetél tsudaképen.

8 Dolgaid tsudálatosok,
Kiket ha én meg-gondolok,
Meg-kell azt nékem vallanom,
Tudtodra vólt minden tsontom,
Midőn engemet tsudaképen
A' föld alá dugtál rejtekben.

9 Nálád elméretes vóltam,
Előbb, hogy-nem formáltattam,
Hogy még nem vóltam, elmértél,
Én tagaimra szemléltél,
Kik könyvedben vóltak fel-írván,
Midőn még nem-vóltak formálván.

10 Melly drágák a' te tanátsid!
Ha meg-nézem gondolatid',
Számatalan foknak találom,
Ha ki-mondani akarom,
Többnek lelem én a' fövenynél,
Melly fok a' tenger parton félyvel.

11 Én elmélkedem azokról,
Ha fel-ferkenek álmomból.
Vajha egykor ezt mivelnéd,
A' hitleneket meg-ölnéd!
És mind, a' kik vért szomjúhozna,
Én tölem meéze távoznának!

12 Azokról ézőlok UR Isten,
Kik téged gyaláznak főrnynen,
Nagy ellenféld tenéked,
És fel-támadnak ellened;
Nemde nem gyűlölöm-é őket,
A' kik bosszontják felfégedet?

13 Gyűlölöm őket živemben
Seregekkel egyetemben,

Mint

Mint éintén ellenféldemet;
Visgáld-meg URam živemet,
Próbáld-meg engemet, és lássd,
Szivemnek mivóltát hogy tudjad.

14 Visgáld-meg és próbáld jól meg,
Szivemet valóban nézd-meg,
És lásd-meg minémű vagyok,
Ha gonosz öfvényen járok;
És ha ollyannak találj engem,
Mint egybekkel, úgy tégy velem.

CXL. S O L T Á R. T. B.

Dávidnak könyörgése a' meg-fabadításért

S
Zabadits-meg engem UR Isten,

A' gonosz tsalárd embertől,

Örizz erőszak-tévők ellen,

Ments-meg a' vakmerő néptől.

2 Kik tsak hamisságot gondolnak
Mindenkor az ő živekben,
És hogy hadakat indítsanak,
Azon vannak mindenképen.

3 Élesbben fenik ő nyelveket
A' kigyónak fulánkjánál,
Mint áspis kigyó egyebeket
Meg-fértnek mérges ajkokkal.

4 Ments-meg a' gonoszok kezéből,
A' kik erőszakot téznek,
És igyekeznek éintelenül,
Hogy engemet meg-ejtsenek.

N 5

5 A'

5 A' kevélyek tört vetnek nekem,
 És mindenütt hálót hánynak,
 Kötéllal meg-vonzák ösvényem',
 Hogy engem meg-öröcsanak.

6 Én pedig mondek: Oh UR Isten,
 Te vagy én erős Istenem,
 Bezedem vegyed füleidben,
 Hallgasd-meg efedezésem.

7 URam te vagy én segítségem
 Mindennemű inségemben;
 Azért védelmezd-meg én fejem'
 A' hadakozó időben.

8 Ne engedd a' hitetleneknek,
 Hogy elő-vigyék dolgokat,
 Hogy inkább né kevélykedjenek,
 Rontsd-meg gonosz éándékokat.

9 Én reám töröknek fejeket
 Vonjad méltó büntetésre,
 Ő hamis igyekezeteket
 Fordítsd az önnön fejekre.

10 Szálljon reájok lángozó tűz,
 Tűzzel meg-émeztessenek,
 Rekkenjenek a' földbe zörnyen,
 Többé fel-se kelhessenek.

11 A' hamis ember ő nyelvével
 Ne legyen nyomos e' földön,
 Az önnön vakmerőségével
 Akadjon zörnyű vezélyben.

12 Tudom, hogy Isten a' szegénynek
 Úgyét fel-fogja kegyesen,
 Meg-kegyelmez az erőtlennek,
 Igazságát ki-jelentvén.

13 Az igazak nagy ditsőséggel
 Ditsérik te szent acvedet,

És

És örökké jó reménféllel
 Meg-maradnak fínéd előtt.

CXLI. SOLTÁR. T. B.

Könyörgése Dávidnak Isten vezérléséért.

T E hozzád kiáltok UR Isten,

Siecs én hozzám, ne kétsél:

Mert téged óhajtlak éivvel,

Azért hallgass-meg kegyelmesen.

2 Könyörgésem elődbe menjen,
 Mint jó illat füstölögse,
 Kezeim fel-emelése
 Estvéli áldozatúl legyen.

3 Örizzel tartsd-meg én szájam,
 A' mely gondot tartson arra:
 Závárt ferezsz ajakimra,
 Hogy tölök ne legyen nyavalyám.

4 Ne botsásd éivemet gonoszra,
 Hogy a' hamisan előkkel
 Soha ne erezkedjem-el
 Az ő nyájas kívánságokra.

5 A' hív ember meg-feddjén engem,
 És feddése kedves lézen,
 Mint balsam-olaj fejemén;
 Még verése sem árt énnékem.

6 Mert én el-hízem 's mondom nyilván,
 Hogy még a' hitetlenekért
 Imádkozom mentségéért,
 Nyavalyájokon szánakodván.

N 6

7 Mi-

7 Midőn az ő főfő Birájak
Magas helyről le-hánytatnak,
És oltán ezekbe jutnak
Az én befedim, kik nyájasok.
8 Mint ha ki fát vág nagy erővel,
A' forgátsit félllyel hintvén;
A' mi tsontaink akképen
Hevernek a' sír mellett félllyel.
9 Szemeim read néznek URam,
Reménfégem vagon benned;
Lelkemet hát el-ne vegyed,
Mert te vagy minden bizodalmam.
10 A' törtől, kit nekem vetettek,
És hálójoktól őriz-meg,
A' hamis népektől ments-meg,
A' kik veztemre igyekeznek.
11 Ejtsd őket önön hálójokban,
Kit ők másnak készítettek;
Hogy én vezély nélkül légyek,
Mellettek el-meheszek bátran.

CXLII. SOLTÁR. T. B. a' 100. nót.

Dávid könyörgése a' meg-fabadításért.

EN az URhoz fel-kiálték,
Kiáltván néki könyörgék,
Jelentvén én panaszimat,
Meg-be-féllém nyavalyámat.
2 Ha szorongattatik lelkem;
Te utat mutatj énnékem,
Módot találj, a' melly által
Meg-fabadulok jó móddal.
3 Utamra tört mérnek háyni,
A' mellyen én szoktam járni:
Tekinték félllyel mellőlem,
De senki nem esmér engem.

4 Bé-zárlattak utak, ajtók,
Egyfelé sem haladhatok,
És ez ilyen infégemben
Senki nintsen, ki segítsen.
5 Te hozzád kiálték URam,
Mondván: Te vagy bizodalmam,
És egyedül reménfégem
E' földön tsak te vagy nekem.
6 Halld-meg az én imádságom,
Mert igen fanyargattatom;
Ments-meg ellenfégem ellen,
Mert erősbek hogy-nem mint én.
7 Vedd-ki fogságból lelkemet,
Hogy ditséjém szent nevedet;
Ha jól téz velem, a' hívek
Ottan engem környül-vélinek.

CXLIII. SOLTÁR. T. B.

Dávidnak buzgó könyörgése.

Hallgass-meg URam kérésemet;
Vedd füledbe könyörgésemet
A' te ígéréted szerint,
Hallgass-meg és tarts-meg engemet,
Te szent igazságod szerint.
2 Szolgádat törvénybe ne idézd,
Haragodat reám ne gerjeszd
Az én gonosz bűncimért;

Mert ez egész földet bár el-nézd,
Nem találhatál igaz embert.

3 Az ellenség kerget engemet,
A' földhöz verte életemet,
Helyezettett a' fetétben,
Setétségben engem el-rejtett,
Mint a' halottat a' sírben.

4 Az én lelkem el-keferedett,
Sérelem miatt el-epedett,
Azért, hogy el-hagyal engem:
Tsak-nem el-éántam életemet,
Ugy el-keferedett szívem.

5 Ez ilyen nagy infégim között
Emlitem a' régi időköt,
Nézvén tsuda dolgaidat,
Mellyeket kezded tselekedett,
Kikkel biztatom magamat,

6 Te hozzád én URam Istenem
Nagy siralommal fel-emelem
És ki-nyújtom kezeimet;
Tégedet úgy óhajt én lelkem,
Mint a' száraz föld a' vizet.

7 Ne kétsél, hallgasd-meg kérésem',
Mert el-fogy bennem az én lelkem:
Színed tölem el-ne térjen,
Mert majd el-ollyanná kell lennem,
Mint a' kik állnak a' sírben.

8 Kegyelmezz-meg URam énnékem,
Hallgass-meg és őrizz-meg engem;
Mert én tsak te benned bizom:
Utaidat adjad efmérnem,
Mert te hozzád kívánczozom.

9 Szabadíts-meg ellenségitől,
Kik engem kergetnek ok nélkül;

Ben-

Benned vetem reményémem,
Viselj gondot az én ügyemről,
URam kérlek ne hagyj engem.

10 Taníts-meg engemet szolgádat,
Hogy tehessem akaratomat,
Mert te vagy az én Istenem:
Hogy őrizhessem útaidat,
Szent Lelkoddal vezérj engem.

11 URam engemet erősíts-meg,
Te szent nevedért vigasztalj-meg,
És a' te kegyességedből
Az én életem szabadítsd-meg
Mindennemű infégekből.

12 Gondold-meg hozzám jó kedvedet,
Vezesd-el én ellenségit,
Töröltesse nek-el azok,
A' kik kergetik életemet;
Mert én te hű szolgád vagyok.

CXLIV. SOLTÁR. T. B. a' 18. nót.

Dávid halálása és könyörgése.

Áldott az UR, ki kezemet tanítja,
És ujjaimat a' hadakozásra,
Áldott legyen az én jó Istenem,
A' ki mindenkor meg-őriz engem.
Ő az én kő-váram és szabadítóm;
Ő én paisom és én óltalmazóm:
Te benned vetem reményémemet,
Mert alám veted az én népemet.

2 De mitsoda az ember életében,
Hogy ő reá gondot tartasz ekképen?
Mitsodák az emberek fiaí,
Hogy féltéged őket így kedvelli?
Az emberek dolgát ha meg-tekinted,

Leg-

Legottan őket csak femminek leled:
Az ő napjai hamar el-fognak,
És mint az árnyék ottan el-múlnak.

3 Hajtsd-meg az egeket, és állj-le menten
Illesd a' hegyeket, hogy füstjök menjen:
Botsás villámást, őket verd félyvel,
Mennytűt nyilaiddal féleld-el.

Segíts-meg, fellyúl kezéd hozzám nyújsd,
E' nagy árvizet rólam el-fordítsd,
Szabadíts-meg e' védelemből,
Órizz-meg az idegen nemzettől.

4 Kiknek hájak merő hazugságot szól,
Ő hamis kezekkel téznek gonoszúl.
URam néked mondok új éneket,
Meg-zendítem néked hegedümet.

Mert te vagy URam, ki minden íségben,
A' Királyt meg-óltalmazod kegyesen,
Szolgádat Dávidot meg-tekinted,
Az öldöklő fegyvertől meg-mented.

5 Mentse-meg kezeiből az idegeneknek,
Kik én ellenem főnyen dühösködnek:
Szájak bevéde merő hamisság,
Kezeknek dolga hitván mulatság.

Hogy, mint a' szép plánták, a' mi fiaink
Fel-nevekedjenek mi szép leányink,
Kik szépségben úgy villogjanak,
Mint ékes özlöpi a' Templomnak.

6 Hogy a' mi tárházink tele legyenek,
Tsordáink ezeriglen tenyészzenek,
Barmunk több legyen fok ház ezernél
Mind városan falun 's mezőn félyvel.

Erősen szaporodjanak ökreink,
Városinkra ne üssön ellenségek,
Földünkben senki el-ne vitéssék,
Utazunkon panasz ne hallassék.

7 Oh bódlog nép, a' kit így meg-áld Isten,
És kinek illy jó szerentsét ád itten:
Bódlog nép az, és nem lesz szűkége,
A' mellynek az UR az ő Istene.

CXLV. SOLTÁR. T. B.

Dávid ő magát és minden teremtetett állatokat
az Isten ditséretire indít.

Magaftallak téged én Istenem,
Oh én Királyom, neved' tisztelem,
Mindennap' hirdetem ditséreted',
Es örökké áldom te fent neved';
Igen ditséretes és nagy az Isten,
Meg-foghatatlan ő ditsőségeben,
Nemzetről nemzetre te dolgaidat,
Mindenkor hirdetik nagy hatalmadat.

2 Hirdetem a' te ditsőségedet
A' te felféges ditséretedet,
Tsuda-tétidet minden népeknél
Én ki-bezéllem mindenütt félyvel.

Hogy hatalmadat mindenek hirdessék,
Mellyet dolgaiban ezekbe véznek:
Ditsőségedet én el-nem hallgatom,
Hanem mindeneknek elő-émlálok.

3 Hogy hirdessék a' te jó-kedvedet,
Minden nép előtt kegyességedet,
A' te igazságodat ditsérjék,
És félyel mindenütt ki-hirdessék.

Az UR felette irtalmas, kegyelmes,
Engedelmes, haragra késedelmes,
Igen felid, a' büntetésre késő,
Minden teremtet rendinek kedvező.

4 Azért a' mit teremtetél, minden
Nagy hatalmadról téged ditsérjen;
De mindennél inkább a' fent hívek
A' te ditsőségedet ditsérjék:

Hirdessék országod felleges voltát,
Mindenkor bezzélljék nagy hatalmadat,
Hogy az emberek fiai érthessék,
Országodnak ditsőségét nézhessék.

5 Örökké meg-áll a' te országod,
És mindenkor meg-tart Uráságod:
Az UR meg-tartja az el-dúlókat;
És fel-emeli az el-esketet.

URam mindenek zemei rád néznek,
És idején eledelt adz nékik,
Midőn fel-nyitod áldott kezeidet,
Bőven meg-elégítez mindeneket.

6 Az UR igaz minden útáiban,
És zentséges minden dolgaiban:
Közel vagyon ő azokhoz nyilván,
A' kik hozzá kiáltanak valóban.

És a' mit az istenfélők kívánnak,
Őnékik bőven meg-adattatnak;
Nagy kegyelmesen őket meg-hallgatja,
És idvességit nékik meg-mutatja.

7 Meg-tartja, a' kik ferezik ötöt?
De mind el-vezti a' hitleneket.

Az

Az UR ditséretit fám hirdesse,
Az ő nevét minden test ditsérje.

CXLVI. SOLTÁR. T. B.

Tanúság az Istenben való bizodalomról.

A Ldjad én lelkem az URat,

Hirdessed ditséretét.

Az Istennek adok hálát,

Valamig engem éltet,

Én az URnak éneklek

Mind addig, miglen élek.

2 Ne légyen bizodalmatok

Földi fejedelmekben,

Egy emberben se bizzatok,

Kiben segítség nintsen:

Mihelt lelke ki-mégyen,

Menten hamuvá lézen:

3 Minden dolga és zándéka

El-vezé azon nap' véle.

Bóldog, a' kinek általma

A' Jákóbnak Istene,

A' kinek mindenekben

Reménfége az Isten:

4 A' ki mind mennyet és földet,

És a' tengert teremte,

És ezekben mindeneket

Nagy

Nagy hatalmával űzerze:

Igazsága; 's hívsége

Meg-marad mind örökké.

5 A' kik méltatlan űzenvednek,

Meg-menti a' jó Isten;

A' nyomorúlt ehezőknek

Ő eledelt ád bőven;

A' foglyokat ki-hozza,

Rabságból ki-öldozza.

6 Es a' világtalanoknak

Meg-nyitja ő űzemeket;

A' kik dúló-felben vannak,

Meg-gyámolítja őket:

Az igazakat híven

Szereti az UR Isten.

7 Veszedeelmében meg-menti

A' nyavalyás jövevényt,

Az árvákat meg-fegíti;

Kegyesen rájok teként;

A' férelmes özvegyek

Tőle meg-enyhítettnek.

8 A' hitleneket meg-rontja

Ösvényeket el-veztvén;

De meg-áll az ő orzága

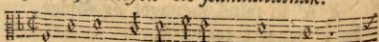
Most és minden időben;

Oh Sion! a' te URad

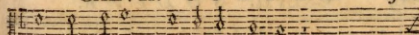
Mind örökké meg-marad.

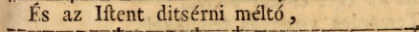
CXLVII. SOLTÁR. C. M.

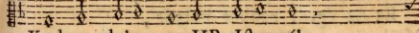
Intés az Istennek ditséretire, az ő sok jótéteményiért, melyek elő-űámláltatnak.

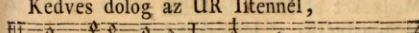
A
 2 URat ditsérjétek, mert jó,

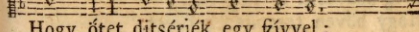
És

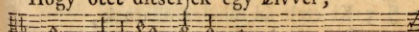

 És az Istent ditsérni méltó,

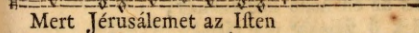

 Kedves dolog az UR Istennél,

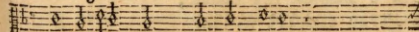

 Hogy ötet ditsérjék egy űzivel;

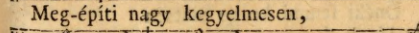

 Mert Jérusálemet az Isten

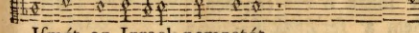

 Meg-építi nagy kegyelmesen,

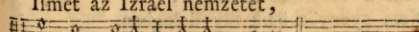

 Ísmét az Izrael nemzetét,

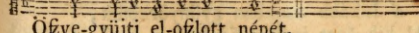

 Öűve-gyűjti el-öflott népét.

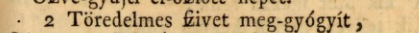

 2 Töredelmes űzivet meg-gyógyít,

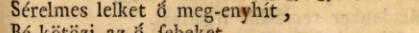

 Sérelmes lelket ő meg-enyhít,

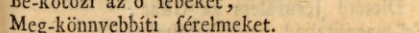

 Bé-kötözi az ő sebeket,

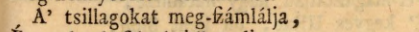

 Meg-könnyebbiti sérelmeket.

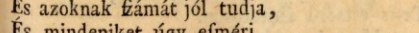

 A' tsillagokat meg-űámlálja,

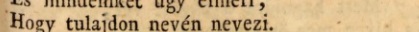

 És azoknak űzámát jól tudja,

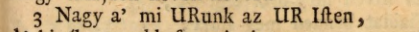

 És mindeniket úgy eűméri,

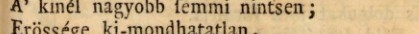

 Hogy tulajdon nevéen nevezi.

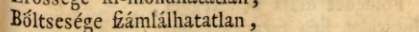

 3 Nagy a' mi URunk az UR Isten,

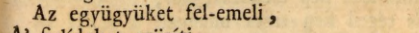

 A' kinél nagyobb űemmi nintsen;

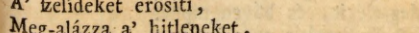

 Erőssége ki-mondhatatlan,

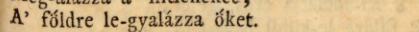

 Bőltésége űzámálhatatlan,

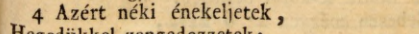

 Az egyűgyűket fel-emeli,

 A' űzelideket erősíti,

 Meg-alázza a' hitleneket,

 A' földre le-gyalázza őket.

 4 Azért néki énekeljétek,

 Hegedűkkel zengedezzetek:

Ki

Ki az eget el-fedi Ééllyel

Temérdek vizenyős felhőkkel,

És az égről esőket botsát,
Mellyeket e' földre le-Éállat;

Meg-nedvesíti a' hegyeket,
Hogy bőven teremjenek fűvet.

5 Ki ételt ad minden állatnak,

És az éh-holló fiatskáknak,

Kik ő szájokat reá tártják,

Kiáltván ételeket várják.

Önéki semmi kedve nintsen

A' lónak ő erősségében,

Sem a' férjének száraiban,

Nem gyönyörködik illy dologban.

6 Inkább azokban gyönyörködik,

A' kik őtet igazán félik,

Kik tellyes szivből kegyes vóltát

Mindenkor reménlik irgalmát.

Ditsérd Jerusalem az URat,

Fel-magaftaljad nagy hatalmát,

E' kegyes URat, őh szent Sion,

Te-is ditsérd áhítatosan.

7 Mert kapuidra ő závárt vét,

És híven meg-öriz tégedet,

Fiaidat benned meg-áldja,

És dolgokat jóra fordítja.

Földedet áldja békeséggel,

Határidat szép tsendességgel,

És téged szép tiszta búzával

Meg-elégít, és bőven táplál.

8 Ki-botsátja erős igéjét,

E' földre le-küldi bezedét:

Sebesen megyen az ő szava,

Hamarsággal egy helyről másra.

A' föld-

A' földre Éállit fejer havat,

Mint a' lép Éálangozó gyapjat,

És a' deres zuzmarázokat

A' földre hinti, mint a' hamvat.

9 A' kő-esőket alá-lövi,

És falatonként Ééllyel-hinti,

A' kinek hidegségét fenki,

Töle irtózáván, nem tűrheti:

Ímém mihelyen ő egy szót szól,

A' jég mind el-olvad és el-foly,

Ha ő szeleit rá erefűti,

A' jeget folyó-vízzé téfűi.

10 Jákóbnak adá szent igéjét,

Hogy ahoz szabnak életeket,

Törvényt adá Izraelnek,

Hogy ők azok szent élének.

Nem tön-így semmi pogány néppel,

Nem látá őket illy szentséggel,

Szent szerzésit ők nem értették;

Azért Alléluja mondásék.

CXLVIII. SOLTÁR. C. M.

*Intése minden állatoknak és az embereknek az
Istennek ditséretire.*

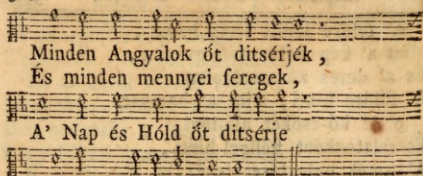
N O ditsérjétek mindnyájan

Az URat a' mennyországban,

Ditsérjétek őt az égben,

Az ő felféges székiben:

Min-

Minden Angyalok őt ditsérjék,
 És minden mennyei feregek,

A' Nap és Hóld őt ditsérje

Minden Tsillagokkal özve.

2 Az URat ti magas egek,
 Ditsérjétek minden vizek,
 Kik fenn az égen levegtek
 Az UR nevét ditsérjétek.

Mert mindeneket igéjével
 Ő teremte nagy erejével:
 Mindent úgy meg-erősíte,
 Hogy meg-álljon mind örökké.

3 Mindeneknek módot ada,
 Hogy kiki abban maradna.
 Ti Tzethalak, és mélyfégek,
 Az UR Istent ditsérjétek:

Tüz, köeső, hó és a' pára,
 Az UR Istent fel-magasztalja;
 Őt áldjátok forgó-feekek,
 Kik beűédének engedtek.

4 Ti hegyek, halmok, és völgyek,
 Nagy tzédrus-fák és egyebek,
 Szelid barmok, fene vadak,
 Földi férgek, és madarak:

És e' földön minden Királyok,
 Minden népek, valahol laktok,
 E' világi Fejedelmek,
 Kik nagy tiszteteket viseltek.

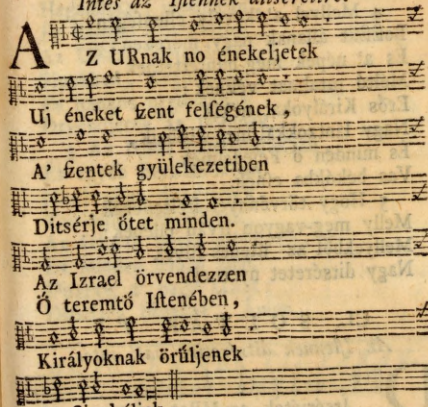
5 Ifjak, leányok, és vének
 Az UR Istent ditsérjétek,

Mert

Mert nevének ditső volta
 Mennyet földet fellyúl mülja.
 Fel-emeli harvát népének;
 Minden szentek őtet ditsérjék,
 Izrael, válaftott népe,
 Az URnak nevét ditsérje.

CXLIX. SOLTÁR. C. M.

Intés az Istennek ditséretire.

A Z URnak no énekeljétek

Uj éneket szent fellégének,

A' szentek gyülekezetiben

Ditsérje őtet minden.

Az Izrael örvendezzen

Ő teremő Istenében,

Királyoknak örűljenek

A' Sionbéliék.

2 Az UR nevét sippal és dobbal,
 Ditsérjétek lanttal kobozzal,
 Légyen hegedűknek zengése
 Neve ditséretire.

Mert az Isten az ő népit

Igen szereti híveit:

A' szegényeket segiti,

Sok jókkal szereti.

O

3 Szent

3 Szent hívei az UR Istennek
Ékes gyönyörűséget nyernek,
Örülnek ő háló-házokban
Az URat magasztalván:
Ditséretét az Istennek
Az ő fájokban vífeljék;
És két élű fegyver lézen
Nékiek kezekben.

4 Mellyel a' kevély ellenfégen
Bozót állanak nagy mérészen,
És a' népek meg-büntettetnek,
Mélto jutalmat vélnék:
Erős Királyokat nékik
Nagy lántzokkal meg-kötözik,
És minden ő Fejedelmek
Vas békókba esnek.

5 Hogy törvénnel ítéltesse nek,
Melly meg-vagyon irván ellenek:
Mellyekből az istenes hívek
Nagy ditséretet nyernek.

CL. SOLTÁR. T.B.

Az Istennek ditséretire való intés.

Ditsérjétek az URat,
Aldjátok ő szent voltát,
Ditsérjétek mennyeekben,
Hol országol kegyesen
Az ő nagy ditsőségében:

Ditsér-

Ditsérjétek hatalmát,
Mellyből ő ditső voltát
Minden veheti ekeben.

2 Ditsérjétek őt kürtben,
És ékes éneklésben,
Hegedűben, lantokban,
És hangos tziterákban,
Az URnak zengedezzetek:
Sípokban, virginákban,
És hangos orgonákban
Örvendjétek az Istennek.

3 Az URat tziimbalmokban,
És egyéb űrűmokban
Mindnyájan ditsérjétek,
Tzitherát pengessetek,
Az URnak nevét ditsérvén;
És minden lelkes állat
Ditsérje a' nagy URat:
Ditsőség Istennek, Ámen.

AZ ISTENNEK TIZ PARAN-

tsolatja, 2Móf. 20:

A' 140. Soltár nótájára.

Emeld-fel füved, füled nyírd-meg,
Te kemény nyakú Izrael,
Isten parantsolatját értsd-meg,
Törvényire figyelmezzél.

2 Én vagyok Istened egyedül,
Ki a' szolgálatból téged
Ki-hoztalak nagy infégedből;
Ne legyenek más Istenid.

O 2 3 Ne

3 Ne tsinálj semmi bálvány képet:

Akarminémű dologból;
Ne imádjad, se tiszteld őket,
Mert nagy haragom meg-indúl.

4 URadnak Istenednek nevét

Soha ne vegyed hijába:

Mert a' ki nem betsüli nevét,
Meg-bünteti azt valóba.

5 Hat nap' minden dolgodat tegyed,

Nyűgodjál a' hetedikén;

Mert, hogy teremte mindenedet,
Ez nap' meg-nyűgovék Isten.

6 A' te Atyádat és Anyádat

Tiszteld, fereffed hiven;

Hogy hozzú-életet, fok jókat,
Adjon tenéked az Isten.

7 Embert ne ölj, ne tégy vérontást,

Paráznaságba ne léledj,

Ne orozz, gyűlölj a' lopást,
Hamis bizonysgot ne tégy.

8 Felebarátodnak ő házáat

Ne kívánd, se házastársát,

Szolgáját, se szolgáló-lyányát,

Se barmát, semmi marháját.

9 URam hatalmas a' te igéd,

Még zengését-is rettegjük;

Irgalmadból velünk ezt tegyed,

Hogy akaratodat tegyük.

A' SIMEON ÉNEKE.

Luk. 2: 29-32.

U Ram botsádsad-el

Szolgádat békével

Szent

Szent igéreted szerint;

Mert te Idvezítöd

En feneim előtt

Nékem nyilván meg-jelent.

2 Kit világos fényül

Pogányoknak küldél,
Kinek fényességével

Nyilván ki-jelennék
A' žent Izraelnek

Nagy ditsősége žéllyel.

MINDENNEMŰ HÁBORUSÁG

ellen. Az 35. Soltár nót.

UR Isten mely sokan vannak,

Kik engemet háborgatnak,
Es mindenkoron igyekeznek,

Miként engem el-vesztheffenek;

En pedig egyedül vagyok,
Nagy nyavalyámban jajgatok,

Minden barátim el-hagynak,
Es csak magokra gondolnak.

2 Első ellenség a' fatán,
Ki, mint a' sívó orozlán,

Utánnam jár nagy álnoksággal,
Hogy bé-nyelheffen éh torkával:

Mindenütt ellenem lest vét,
Mert tud ezer mesterleget;

Ha egyikkel hijába jár,
A' másik által prédát vár.

3 Gazdagsággal, ditsóséggel,
Világi gyönyörűséggel,
Félelemmel-is gyakran kísért,
Ugy hogy elmémben tsak-nem meg-fért:

Honnan nehéz gondolatba
Lelkem eskü nagy bánatba;
Noha nem árthat ezzel-is;
Ugyan nem nyughatik még-is.

4 Második e' tsalárd világ;
Ki én szemem előtt villag;
Gonosz példával és intéssel;
Mind tsak a' gonoszra vezérel:

Mofolyog reám édesen,
Hogy engem hozzá hitesen,
És vigyen a' féles útra,
Melly mégyen a' rút pokolra.

5 Harmad ellenfégem rongál,
Ki még éjjel-is nálam hál,
És sokasítja nyavalyámat,
Gyakran el-fakasztja álmomat;

Szüntelen int gonoszságra;
Lelkemet kísérti próbára;
Ez én gyarló természetem,
A' kiből én születtem.

6 UR Isten a' gyors orozlánt,
Verd hátra e' dühös fátánt,
Lelki fegyvert adj én kezemben;
Ki ellen semmit ne tehesen:

Ha álnoksággal vizsgál-is
Ne ártson nekem azzal-is;
Se rettsentsen erejével,
Mellyel dühösködik félyyel.

7 Felféged engem meg-tartson,
E' világ hogy ne árthatson:

És

És ne járjak a' test kedvére,
Hanem nézzek szent törvényedre;
És ahoz szabjam éltemet,
Mellyel nyerhessem kedvedet,
És használjak feleimnek,
Kik velem téged fejenek.

ÉNEK AZ ISTEN TÖRVÉNYÉRŐL,
A' 6-dik Soltár nótájára.

Meg-hagytad nekünk UR Isten,
Hogy járjunk törvényedben,
És téged tiszteljünk,
Teljes szívvel lélekkel,
És minden mi erőnkkel
Tégedet szerezsünk.

2 A' mi felebarátinkat
Szerezsük, mint magunkat;
Haragot el-hagyván,
Senkinek kárt ne tégyünk;
Mindenhez hívek legyünk;
És éljünk igazán.

3 De jaj melly gyarló életem!
Mert Ádamtól születtem,
Bűnre vagyok hajló,
Elmémnek gondolatja;
Szívemnek indulatja;
Te ellened járó.

4 Szent ígédet nem követem,
Sőt gyakran el-felejttem,
Jókra túnya szívem,
Feleimtet gyűlöli,
Vagy tsak énnel szereti,
Melly nehéz énnékem.

5 Ezért méltó haragodat

O 4

Érdem-

Érdemlem oſtorodat ;

De jó reménsséggel

Tekintek szent Fiadra,

Mint kegyes Szóólómra,

Kiért hozzám tértél:

6 Én tsak ó benne bizom,

Nem hányom méltóságom,

Melly semmire kellö,

Ő engem meg-igazít,

Gonofztól meg-fabadít,

Olly igen jó kedvü.

ÉNEK AZ UR VATSORÁJA

előtt. Az 50-dik Sóltár nót:

Hallgassd-meg UR Isten kérésemet,
És világosítsd-meg én szívemet
Hogy büntelen reád figyelmezzem,
Lelkem Szerelmére gerjedezzen,
És fent Fiaidat veled egyetemben
Féljem, és tartsam mindenütt elmémben.

2 UR Kristus mennyből értem le-állál
A' kerekt-fán bűnömért meg-halál,
Te fent véreddel értem áldozál,
A' halál töriből ki-áldozál,
Adósságomnak, bűnömnek fokságát
Meg-csedéd, el-törölvén rútságát.

3 Azért vagyok már Atyád kedvében,
Szent országának örökségében,
Érdemem kívül ki velem így tőn,
Nagy jóvoltából kegyelmébe von,
Szent Ízraelmével úgy meg-környékeze,
Bűnt és ördögöt tőlem távol űze.

4 Hogy pedig ezt nyilvánban hihetsem,
Tőled UR Isten erősítettetem

Kenyérrel borral ſzent Vatsorádban,

Mellyel a' hivek élnek Házadban:

Ezek jegyei a' te jó-kedvednek,

Mellyeket tőled háládással véfzek.

5 Velem UR Jéfus ezt tselekedjed,

Hogy én egyesülhessek te veled

Szent Lelked által; egész életemben

Semmi te töled el-ne térítsen,

Sem jó, sem gonosz, félelem, sem jószág

Ne ártasson, de kelljen csak mennyország.

6 Minden gondomat néked ajánlom,

A' halálban-is vagy vigasztalóm:

Az életre nékem ajtót nyitafz ,

Országodban boldogságra juttaték,

Az ítéletre lelkem fel-ruházod

Ez testtel, és örömmre koronázod.

ÉNEK A' SZ. VATSORA UTÁN.

A' 8-dik Sóltár *nótájára.*

OH én lelkem ditsérjed Istenedet,
A' ki illy jól táplálja életedet,
Mint a' hű atya szerelmes fiát;
Kíért örömmel néki adj hálát.

2 És e' földön te magad' úgy viseljed,
Isten országát hogy te-is terjeszted,
Arra büntelen nagy gondod legyen;
Mellyel tartozik minden keresztyén.

3 Mint a' kenyért fok búza magból sütik,
És a' bort-is fok főlő-femből fűrik;
Igy lélek fzerint e' Vatsorában
Egy testté vérré lőzünk mindnyájan.

4 Szeresd hát ember a' te feleidet,
Gyakran jelentvén jótéteményidet;
Gyűlölség, harag benned ne légyen,

Mellyet erősen meg-tilt az Isten.

5 Az ő Őzent igéjében gyönyörködjél,
Ki téged' vízföntag meg-áld bőséggel:
Szent Lelke által gerjezt te benned
Buzgó kerelmet, és kedvell téged.

6 Végre tégedet ez árnyék világából
Fel-vízen a' mennyégbe innét alól;
Holott az ő válaztott Őzentivel
Örök boldogságban éliz örömmel.

7 Lelkem Őntelen oda igyekezzél,
Ki felől immár Őzent zálagot vettél:
Ha ezzel magad' gyakran biztatod,
Boldogul lélsen élted és holtod.

ANNA ASZSZONY HÁLADO ÉNEKE.

A' 7-dik Soltár nótájára.

O Rúl az én Őzivem az URban,
Fejem fel-emeltetett abban,
Szájam meg-nyílt örömeben;
Az én ellenséгим ellen;

Mert a' te Őhabadításodban
Örvendezek hálá-adásban.
URam sohol semmi nintsen,
A' mint te, oly erős Isten.

2 Ne Őlójatok azért ezután
Kevély Őókkal, fel-fuvalkodván;
Mert az UR mindent tud és lát,
Véghez vízi minden dolgát.
Az erőseknek kezívjelet,
Ő meg-rontja kevélységeket;
És töle az erőtlenek
Hatalommal építtetnek.

3 A' bé-töltek Őükfégebe esnek,
De a' Őükölködő Őegények
Meg-elégeznek bőséggel,
Kik kenyért kerestek Őellyel:

És

És a' kit magtalannak vélték,
Annak feles gyermeki lettek;
És kinek fok vólt gyermeke,
Az meg-fogyatkozott végre.

4 Az UR nagy hirtelen meg-ölhet,
És ísmét meg-eleveníthet:
Ő a' pokolra alá vét;
És vízföntag fel-hoz onnét:

Az UR, a' ki Őegénnyé télsen,
És ő meg-gazdagít nagy könnyen:
A' Őegényt a' porból végre
Fel-emeli ditsőségre.

5 Mert az URé mind hozzé vége
Ez egész földnek kerekfége,
A' mellynek ő vetett határt:
Kit meg-öriz, az nem vall kárt.

Az ő hiveit ő meg-tartja,
De a' hitleneket meg-rontja,
Kik az önnön erejekben
Biztanak vakmerőképen.

6 A' kik az UR ellen feddődnek,
E' földről ők el-töröltetnek:
Az UR e' Őéles világon
Mindent meg-ítél jó módon;
Erőt ád az ő Királyának,
És fel-emeli fejét annak
Tisztességre, ditsőségre,
Ostán örök idvélségre.

SZÜZ MARIA ÉNEKE, Luk. 2.

A' 146-dik Soltár nótájára.

M Agasztalja az én Őzivem
Az URat mind eltiglen,
És örvendez az én lelkem
Meg-tartó Istenemben,

O 6

Hir-

Hirdetem kegyességét,
És nagy jótéteményét.

2 Mert kegyesen meg-tekinté
Ő szolgáló-leányát,
Jóvoltából meg-nem veté
Hív alázatos vóltát;
Mert imé minden nemzet
Bóldognak mond engemet.

3 Mert én velem nagy dolgokat
Tón a' hatalmas Isten,
Mídön együgyü vóltomat
Fel-emelé kegyesen:
Szent azért az ő neve,
Áldandó ditsósége.

4 És az ő irgalma vagyon
Nemzetségről nemzetre,
Örökké néz irgalmason
Minden őtet felőkire.
Hatalmas dolgot űzerze
Ő karjának ereje.

5 A' kevély gondolatúknak
Menten ézeket vezéte,
Dühös fándékát azoknak
A' jókra nem erezté;
Engem-is nagy irgalma
Meg-tarta nagy hatalma.

6 A' hatalmas gonozókat
Ő fékekből le-vóná,
És az alázatosokat
Híven fel-magaftalá;
Mert űzeret együgyűket,
És gyűlöl kevélyeket.

7 A' nyomorúlt éhezőket
Minden jókkal bé-tölté;
A' gazdagsággal töltetek

Üre-

Üresen el-erezté;
Mert ő tőle mindenek
Bóltsen vezéreltetnek.

8 Izraelt az ő szolgáját
Híven hozzá fogadá,
Említvén irgalmasságát,
Népét meg-látogató:
Rájok nyújtván kegyelmét
Bé-tölté ígértét.

9 A' miképen szóltott vala
Mi első atyáinknak,
Ábrahámnak mit meg-monda,
És ő maradékinak,
Im mind meg-teljesíté,
Kiért áldjuk örökké.

AZ URI IMÁDSÁG

magyaráztatva:

Azon nótán, mellyen Belgául énekeltetik.

MENNYBÉLI felféges Isten,
Kinek ditsósége ott fenn
Bóldog lelkek feregítöl
Láttatik véghetetlenül,
E' tellyes világ általad
Teremtetett, áll, és marad.

2 Te noha illy felféges vagy,

O 7

Eröd,

Erőd, méltóságod illy nagy;
Még-is minket, kik föld pora
'S hitván férgek vagyunk, arra
Méltóztat, hogy fiaidnak
Hívaflunk, 's te mi Atyáknak.

3 Fiúfi bizodalomban
Azért te elődbe mostan
Járulunk imádságunkkal,
Reggeli (*Esvélt*) Áldozatunkkal:
MI A TYÁNK tiszteletünket
Vedd-bé, halld-meg kérésünket.

4 ♪ SZENTELTESSÉK-MEG TE NEVED:
Az-az, mi velünk azt tegyed,
Hogy igazán meg-efmérjünk
Téged, feljünk és tiszteljünk,
Szemléltén nagy bölts munkáid
'S minden tökéletességid.

5 Gondolatunk és bezedünk,
Sőt a' mi egész életünk
Ugy folyjon, 's úgy tündököljék,
Hogy mindenek meg-efmérjék,
Hogy te vagy, fent Isten, Atyánk,
Fiaidnak te vagy példánk.

6 ♪ JÖJJÖN-EL A' TE ORSZÁGOD:
Töltse-bé uralkodásod,
Oh mi Királyunk, e' földet,
Szaporítsd feregedet,
Drága igédnek kéz állást;
Adj mindenütt szabad folyást.

7 Im (*Ha*) Egyházad ellenségi
Igyekezik azt rontani;
Te velünk egy táborba állj,
És előnkbe Hadnagyul állj:
Szégyenítsd ellenségünket;
Tarts-meg, birj, vezérelj minket.

8 ♪ LÉGYEN A' TE AKARATOD:
A' mi jó 's rendes, te tudod;
Azért mi akaratumkat
Tetkezésed után hordozd, azt
Szerefsük, a' mit éreztél, de
Gyűlöljük a' mit gyűlölöl te.

9 Engedjünk néked mindenben.
MINT ditső feregid Mennyben:
Ha velünk keményen bánz-is,
Szenvedjük békével azt-is;
Tied mind testünk, mind lelkünk,
Teremtőnk, szabad vagy velünk.

10 ♪ ADD-MEG NÉKÜNK KENYE-
RÜNKET,
N A P O N K É N T eddelünket:
Viselej gondot életünkről,
E' mi halandó testünkről;
Szolgáltatás jó egészséget,
Termő időt, békességet.

11 Szállíts áldást munkáinkra,
Minden marhánk 's jószágunkra:
Javaiddal pedig nekünk
Adj mértékletesen élnünk,
Rád nézve háládatosan,
Mások iránt irgalmason.

12 ♪ BOTSASSAD-MEG BÜNEINKET:
Mind ama' nagy vezettséget,
A' melly első Szüléinktől
Szállott reánk örökfégül;
Mind a' melly roz gyümölsöket
Bokszúdra e' roz fa termett.

13 Nézvén Szent Fiad vérére,
Ne vonj minket ítéletre,
És vétkeinkért meg-ne feddj,
Sőt mindenekről meg-engedj;

A' MINT MI-IS MEG-ENGEDÜNK,
HA KIK VÉTETTEK ELLENÜNK.

14 J ÉS NE VIGY A' KISÉRTETBE,
Melly rajtunk erőt vehetne:

Jól tudod, mely gyarlók vagyunk,
Könnyen tántorodik lábunk:

SZABADITS AMA' GONOSZTOL,
Ki lest hány nekünk akarhol.

15 Hogyha pedig ditsőséges

Neked, 's nekünk épületes

A' Kisértőt ránk botsátni,

Hitünket próbára vonni,

Add nekünk a' győzedelmet,

Koronázd ezzel hitünket.

16 Hogy tőled kérjük ezeket,

Illy okok indítanak minket;

MERT TIED AZ ORSZÁG: néped

Vagyunk mi, és örökléged;

Jó Királyunkhoz fűlkégedben

Hogy-ne folyamánánk mérésen?

17 Velünk jól tenni akarván,

Arra tehetség-is van;

TIÉD A' tellyes HATALOM,

Égi 's földi birodalom:

Jól tenni méltó-is hozzád,

DITSŐSÉG tér ebből reád.

18 A' ki kérésében haboz,

Az tőled üres válaft hoz;

De mi Kristus érdeméből

Nyúgott szívvel lévén erről,

Hogy meg-adé, valamit kértünk,

Kérésünkhöz ÁMENT kötünk.

V É G E.

A' SOL-

A' SOLTÁROKRA IGAZITO T Á B L A.

Sólt.	A	Levél.
CXVIII.	A Djátok halálat az	248
CV.	Adjátok halát az Isten:	221
CXLIV.	Aldott az UR ki kezemet	300
CXLVI.	Aldjad én lelkem az UR:	304
CIV.	Aldjad lelkem az URat	217
CIII.	Aldjad lelkem URadat	215
CXXXV.	Aldjátok az UR nevét	284
XIV.	A' bolond így szól az ő	23
LIII.	A' bolond így szól az ő	109
XIX.	Az egek beállik	33
LXII.	Az én lelkem fép tsendes:	125
L.	Az erős Isten Uraknak URa,	103
XXXVI.	A' gonosz-tévőnek dolgán	71
LXXXII.	Az Isten áll ő seregeben	176
XLVI.	Az Isten a' mi reménsé:	96
XI.	Az Istenben bizom jó remén:	20
LXXVII.	Az Istenhez az én főmat	161
CXXIV.	Az Izrael ezt nyilván	273
XCI.	A' ki a' felséges URnak	193
CXXV.	A' kik biznak az UR Isten:	273
I.	A' ki nem jár hitlenek tan:	1
CXIX.	Az olly emberek nyilván	251
LXV.	A' Siomnak hegyén UR Ist:	130
CVI.	Az URat aldjátok, mert	226
CXLVII.	Az URat ditsérjétek	305
CXVII.	Az URat minden nemzet:	248
CXIII.	Az URat ti ő fogái	242

XXIV.

XXIV.	Az UR bir ez egész földdel:	43
XXIII.	Az UR énnekem őriző Pafit:	43
XXVII.	Az UR Isten az én világossá:	50
LXXXVII.	Az UR Isten az ő lakó	185
CX.	Az UR Isten monda az	238
XCVII.	Az UR Isten regnál	204
LXXXIX.	Az URnak irgalmát	188
CXLIX.	Az URnak no énekeljet:	310
XCIX.	Az UR országol és regnál	206
XX.	Az UR tégedet meg-hall:	34
	B	
LXXIII.	Bizonyára jó az Isten,	151
XLI.	Bóldog a' ki a' nyavaly:	85
CXXVIII.	Bóldog az ember nyilván	276
CXII.	Bóldog ember a' ki az Ist:	241
	D	
IX.	Ditsérlek téged UR Isten	15
XXX.	Ditsérlek URam tégedet	55
CXXXVIII.	Ditsér téged tellesz fiv:	290
LXXV.	Ditsérünk téged Isten,	158
CL.	Ditsérjétek az URat, áld:	311
CVII.	Ditsérjétek az URat, m:	231
CXXXVI.	Ditsérjétek az URat, m:	286
	E	
C.	E' földön ti minden nép:	208
XLV.	Egy szép dolgot hoz elő	94
XCII.	Ékes dolog ditsérni UR:	196
CXXXII.	Emlekezzél-meg UR Isten:	280
CXLII.	En az URhoz fel-kialtek	297
CXX.	En az UR Istenhez kialtek	268
XCVI.	Énekeljétek minden nép:	262
XCVIII.	Énekeljétek új éneket	205
CXXIX.	En ifjúságomtól fogva	278
IV.	En igazságomnak Istene	6
	XXII.	

XXII.	En Istenem, én erős Iste:	39
LXXVI.	Esmértes az UR Isten	159
	Emeld-fel lived, füled	312
	H	
CXI.	Hálát adok URam, neked	239
LV.	Hallgásd-meg az én köny:	111
XVII.	Hallgásd-meg igazságom:	27
LXXX.	Hallgásd-meg Izrael páfi:	172
CXLIII.	Hallgásd-meg U: kérésemet,	298
CII.	Hallgásd-meg U: kérésed,	209
LXIV.	Hallgásd-meg URam kö:	128
XLIX.	Hallgassátok-meg ezt min:	101
LXXVIII.	Hallgás: én népem az	164
XLIV.	Hallottuk Isten füleinkkel	90
XXXVIII.	Haragodnak nagy volt:	76
LXXXVI.	Hajtsd hozzám URam fül:	183
CXXXVII.	Hogy a' Babiloni vizek:	289
CXXVII.	Hogyha ember házat ép:	275
LXVIII.	Hogyha fel-indul az Isten	136
CXIV.	Hogy Izrael ki-jött	243
XXVIII.	Hozzád kiáltok kegyes	52
	Hallgásd-meg UR Isten kér:	317
	I	
CXXXIII.	Imé melly jó, és melly	282
LVII.	Irgalmazz URam, irgal:	116
LXIII.	Isten te vagy én Istenem	127
XLIII.	Ítélj-meg engemet UR Ist:	89
XCV.	Jertek örvendjünk mind:	201
	K	
LVI.	Kegyelmezz-meg nekem	114
LXI.	Kiáltásom halld-meg	124
	L	
XXVI.	Légy itélőm URam	47
	XXXIX.	

M U T A T Ó

	M	
XXXIX.	Magamban el-végezém	80
CXLV.	Magaktallak téged én	302
LXXIV.	Miért vetjé minket így	155
II.	Miért zúgolódnak a' pog:	2
XIII.	Miglen felejték-el URam	22
CXXVI.	Mikor a' Siont az Isten	274
XXXIV.	Mindenkoron áldom az	65
CI.	Mindennek előtte irgal:	208
LX.	Minket UR Isten el-hagy:	122
XLII.	Mint a' szép bives patak:	87
X.	Mire távozol tőlünk UR	17
LII.	Mit ditsékedel gonofság:	107
XXIX.	Mofan ti hatalmasak	53
	Magasztalja az én Iivem	320
	Meg-hagytad nekünk UR	316
	Mennybéli felféges Isten	322
	N	
XLVIII.	Nagy az UR méltóság:	99
XCIII.	Nagy hatalommal regu:	198
LXXXV.	Nagy kegyesen töl URam	181
XXXVII.	Ne bojkunkodjál a' go:	72
CXV.	Nem nekünk URam nem	244
CXLVIII.	No ditsérvjétek mindnyá:	308
XLVII.	No minden népek Örvend:	98
XXXIII.	Noza Istenfélő kent	62
	O	
VII.	Oh én URam és én Istenem,	11
XVIII.	Oh én URam, ki erőt adsz	29
XCIV.	Oh erős bojkú-álló Isten	199
VIII.	Oh felféges UR mi kegy:	14
XXXII.	Oh melly boldog az olly	60
III.	Oh melly sokan vannak	4
LXXXIV.	Oh seregeknek Istone	180
	CIX.	

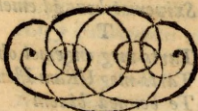
T Á B L Á J A.

CIX.	Oh UR Isten én ditsőségem	235
	Oh én lelkem ditsérvjé Ist:	318
	Ö	
LXXIX.	Öröködbe URam pogány:	170
CXXII.	Örülök az én Iivemben	270
XXI.	Örvendez URam a' Király	36
LXXXI.	Örvendezzetek az erős	175
LXVI.	Örvendj egész föld az	132
	Örül az én Iivem az URban.	319
	P	
XXXV.	Perelj URam perlóimmal,	67
	S	
LXX.	Siefs ments-meg URam Ist:	145
CXL.	Szabadits-meg engem	294
LIX.	Szabadits-meg engem UR	119
XII.	Szabadits-meg és tarts:	21
CXXI.	Szemem az hegyekre vs:	269
CXVI.	Szeretem és áldom az	246
XXV.	Szivemet hozzád emelem,	45
	T	
XVI.	Tarts-meg engemet oh én	25
LIV.	Tarts-meg URam Isten	110
LXXI.	Te benned bizom	145
XC.	Te benned biztunk eleitől	192
CXLI.	Te hozzád kiáltok UR Ist:	296
CXXX.	Te hozzád tellyes Iivéből	278
CXXIII.	Te hozzád kémeimet	272
LVIII.	Ti tanátsban ülő kemely:	117
	U	
LXXII.	URam a' te iteletidet	149
XXXI.	URam én tsak te benned	56
XV.	URam ki léken lakója	24
LXXXIII.	URam ne hallgass illy	177
	CXXXI.	

MUTATO TÁBLÁJA.

CXXXI.	URam nem úz nagyra fiv:	280
CXXXIX.	URam te meg-vísgálg	291
VI.	URam te nagy haragodban	9
LXVII.	UR Isten áldj-meg jóvólt:	135
V.	UR Isten az én Imádság:	7
LXXXVIII.	UR Isten én idvességem	186
LI.	UR Isten kegyelmezz-meg.	105
CVIII.	UR Isten kéz az én fivem	234
LXIX.	UR Isten segíts és tarts	141
CXXXIV.	URnak fogái mindnya:	283
	URam botsálsad-el' fogl:	313
	UR Isten melly fokban van:	314
	V	
XL.	Várván vártam a' felféges	82

V É G E.

L E L K I

F E G Y V E R.

Avagy

A' Hétnek minden Napjaira rendeltetett

Reggeli és Estvéli

K Ö N Y Ö R G E S E K

É S B U Z G O

H Á L Á D Á S O K;

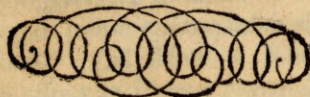
Mellyek

Elsőben Német nyelvből Belga nyelvre fordítottak:

Viszontag az Isten Anyaszentegyházában vitézkedő hűvek kedvéért Magyar nyelven ki-botsáttattak,
Belgiomban

DIÓSZEGI K: ISTVAN,
Sz: I: M: Doktor által.

Most pedig újabban negyedszer ki-nyomattattak

L Ö T S É N,

1703 Éktendőben.